

La couverture journalistique du 7 octobre un an après

Annexe 2

Presse néerlandophone

Octobre 2025

Étude

LA COUVERTURE JOURNALISTIQUE DU 7/10, UN AN APRES.

Annexe 2 — presse néerlandophone

A.	DE STANDAARD.....	6
1.	DE STANDAARD— 4/10/2024.....	6
a.	UNE.....	6
(1)	Één jaar Gazaoorlog.	6
b.	INTÉRIEUR.....	7
(1)	Wie alleen aan oorlog denkt, maakt zijn vijanden groot	7
(2)	Nucleaire sites, olie of gerichte moorden: de opties van Netanyahu om Iran te treffen	9
(3)	Journalist en cameraman VTM gewond en urenlang ondervraagd	11
(4)	Door IS ontvoerde Fawzia na ruim tien jaar bevrijd	13
(5)	“De Europese hypocrisie over Israël is zelden zo flagrant geweest”	16
2.	DE STANDAARD— 5/10/2024.....	21
a.	UNE.....	21
(1)	Een miljoen Libanezen op de vlucht.	21
b.	INTÉRIEUR.....	22
(1)	“Ik ben tegen Hezbollah, maar nog meer tegen Israëlische bommen”	22
(2)	“Wij vertrekken nooit. We zorgen voor onze patiënten tot de laatste pil en spuit”:	25
(3)	Israëls oorlogsmachine draait elke dag harder	28
(4)	(opinie) Zo lang als de eeuwigheid, zo dor als een woestijn	30
(5)	Mia Doornaert klopt steeds op de foute nagels	32
(6)	Wat denkt u als het over Gaza gaat?	35
3.	DE STANDAARD— 7/10/2024.....	36
a.	UNE.....	36
(1)	Een jaar van bloed en tranen.	36
b.	INTÉRIEUR.....	39
(1)	Op 7 oktober 2023 veranderde de wereld	39
(2)	“Hoe kan Gaza ooit opnieuw leefbaar worden?”	41
(3)	Bekendste nachtclub van Beiroet verandert in vluchtelingenkamp	42
(4)	“Lieve jongen, in Gaza gaat er niet eens een bomalarm af”	45
(5)	Waarom Israël zwijgt over leed in Gaza: “Het trauma is te groot”	48
(6)	(Post) Antisemitisme:	53
4.	DE STANDAARD— 8/10/2024.....	54
a.	UNE.....	54
(1)	Israël wil honderdduizenden Palestijnen weg uit noorden Gaza	54

b.	INTÉRIEUR.....	57
(1)	Politici hebben niets te zoeken bij de rouwenden	57
(2)	“Daar zijn ze, daar zijn ze, het is gedaan”	59
(3)	Israël is koloniaal ontstaan, en dat is essentieel om het conflict te begrijpen	61
(4)	Een definitie van antisemitisme als wapen	64
B.	DE MORGEN.....	66
1.	DE MORGEN— 4/10/2024.....	66
a.	UNE.....	66
(1)	Deze Belgen in Libanon weigeren te vertrekken.	66
b.	INTÉRIEUR.....	67
(1)	Onweerstaanbare drang - De gedachte	67
(2)	VTM-journalist en cameraman nog in Beiroet na aanval	69
(3)	Deze Belgen willen ondanks alles niet vertrekken uit Libanon - 'Ik slaap maar een paar uur per nacht, omdat het hier een urenlang geknal is'	71
(4)	Bombardement Beiroet doet vrezen dat Israël oorlog tot buiten Hezbollah-terrein doortrekt	74
2.	DE MORGEN— 5/10/2024.....	76
a.	UNE.....	76
(1)	De kinderen van de rekening.	76
b.	INTÉRIEUR.....	77
(1)	Oorlogsjournalisten over het constante gevaar - 'Ik heb geleerd om nergens langer dan 20 of 30 minuten te blijven'	77
(2)	Offensief in Libanon - Israël neemt mogelijke nieuwe leider Hezbollah nu al onder vuur	80
(3)	Verpletterende verantwoordelijkheid - Week van de hoofdredacteur	82
(4)	(in Zeno- Cover) Eén jaar oorlog in Gaza: 45 dode kinderen per dag	84
(5)	(in Zeno — interieur) : Wereld. Eén jaar oorlog in Gaza: het verhaal achter twintig van de talloze omgekomen kinderen - 'Ik hoopte dat Reem alleen maar sliep. Maar ze sliep niet'	85
3.	DE MORGEN— 7/10/2024.....	92
a.	UNE.....	92
(1)	Vicieuze cirkel van represailles	92
b.	INTÉRIEUR.....	93
(1)	Naar vrede bombarderen - De gedachte	93
(2)	Crisis Midden-Oosten - Valt Israël straks Iraanse nucleaire infrastructuur aan?	95
(3)	(pour info, in Het Vrije Leven, non repris à la une) : Oorlog Israël-Palestina - Deze oorlog begon niet op 7 oktober 2023, maar minstens een eeuw eerder	98
4.	DE MORGEN— 8/10/2024.....	102
a.	UNE.....	102
b.	INTÉRIEUR.....	103
(1)	Oud-generaal Khalil Helou over Hezbollah en de toestand in Libanon - 'Mijn land is al vijftig jaar in oorlog. We zijn eraan gewend'	103
(2)	'Topje van de ijsberg': Brusselmans gedagvaard om 'Jodenhaat' in column	106

(3) (pour info, in Het Vrije Leven, sans annonce à la une) Oorlog Midden-Oosten - De klank van een ondraaglijke stilte bij Israëliërs én Palestijnen 108

C.	HET LAATSTE NIEUWS.....	111
1.	HET LAATSTE NIEUWS— 4/10/2024.....	111
a.	UNE.....	111
(1)	Onze oorlogsjournalist afgetuigd in Beiroet, cameraman neergeschoten.	111
b.	INTÉRIEUR.....	113
(1)	ONVERSCHILLIG VOOR ONVERSCHILLIGHEID - ONZE OPINIE	113
(2)	Onze oorlogsjournalist en cameraman aangevallen in Beiroet - Drie uur geslagen en gegijzeld, terwijl hij niet wist of collega nog leefde	115
(3)	Minister Lahbib: Robin en Stijn worden gerepatrieerd zodra het kan	119
2.	HET LAATSTE NIEUWS— 5/10/2024.....	120
a.	UNE.....	120
b.	INTÉRIEUR.....	121
(1)	Onze oorlogsjournalist en cameraman na de aanval in Beiroet - 'Liegt niet of we maken je kapot', zeiden ze:	121
(2)	Eerste 55 Belgen gerepatrieerd uit Libanon	122
(3)	Netanyahu plaatste afluisterapparaat in Boris Johnsons toilet	124
3.	HET LAATSTE NIEUWS— 7/10/2024.....	125
a.	UNE.....	125
b.	INTÉRIEUR.....	126
(1)	Gewonde oorlogsjournalist Robin Ramaekers en cameraman stijgen de smet zijn terug thuis - Met pijn in het hart, en ook op een paar andere plekken	126
(2)	Emirates verbiedt biepders en walkietalkies na ontploffingen	128
(3)	Opnieuw tientallen doden bij Israëlische aanvallen	129
(4)	Macron wil einde aan wapenleveringen aan Israël	130
4.	HET LAATSTE NIEUWS— 8/10/2024.....	131
a.	UNE.....	131
b.	INTÉRIEUR.....	132
(1)	Nieuwe klacht tegen Herman Brusselmans - Niet eerste keer dat hij column vol jodenhaat schreef	132
(2)	Eén jaar na aanval op Israël: overal verdriet	134
(3)	(pour info : pages régionales) Activist Wouter Mouton vergelijkt acties van Israël met nazisme	135
D.	HET NIEUWSBLAD.....	136
1.	HET NIEUWSBLAD— 4/10/2024.....	136
a.	UNE.....	136
(1)	VTM-ploeg aangevallen in Beiroet.	136
b.	INTÉRIEUR.....	137
(1)	"Toen ik thuiskwam, blokkeerde ik volledig. Ik kon met niemand praten"	137

(2)	Gsm in broekzak redde mogelijk leven VTM-cameraman	140
(3)	Eerste Belgen vertrekken vandaag uit Libanon	141
2.	HET NIEUWSBLAD— 5/10/2024.....	142
a.	UNE.....	142
(1)	Een jaar na aanval Hamas	142
b.	INTÉRIEUR.....	143
(1)	VTM-journalist Robin Ramaekers en cameraman zien elkaar terug na aanval	143
(2)	(in NU - Cover) Eén jaar na inval Hamas : Zij hebben nog één missie : hun kinderen levend terughalen. :	145
(3)	(in Nu :) De aanslag die de lont aanstak“We wachten op hun terugkeer, maar ze komen terug in doodskisten”	146
(4)	Uur na uur werd de dag grimmiger	150
3.	HET NIEUWSBLAD— 7/10/2024.....	154
a.	UNE.....	154
(1)	Één jaar na dodelijke Hamas-raid.	154
b.	INTÉRIEUR.....	155
(1)	Geen stap dichterbij vrede	155
4.	HET NIEUWSBLAD— 8/10/2024.....	158
a.	UNE.....	158
(1)	Alleen maar pijn	158
b.	INTÉRIEUR.....	159
(1)	Joodse organisatie dagvaardt Herman Brusselmans voor columns	159
(2)	Israël herdenkt doden Hamas-aanval	160
(3)	Plan om honderdduizenden Palestijnen te verdrijven kan leiden tot genocide (Pratiquement identique à l'article 1 du Standard du 8/10/2024)	161
E.	RAPPORT LEXICAL SOMMAIRE.....	164

A. DE STANDAARD

1. De Standaard— 4/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 182 signes et 40%
- (b) Images du 7 octobre: 0%

De Standaard

vrijdag
4 oktober 2024
Vlaamse Media
www.standaard.be

(1) *Eén jaar Gazaoorlog.*

- (a) Type : annonce illustrée
- (b) Axe : conséquences
- (c) Auteur : rédaction
- (d) Texte : 91 + 23 signes,
- (e) Tonalité critique : 73 signes (64%)
- (f) Réminiscence : 0 signes (0 %)
- (g) Angle critique : Oui
- (h) Illustrations : 1

“Het is simpel: Westerse landen die wapens aan Israël blijven leveren, begaan een misdaad”
16-17

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 16 et 17 du Standard du 4/10/2024) : $10617/2 = 5309$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités: 0,9 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $16,1 \times 5309 = 85475$
Avec pages Opinion : $19,1 \times 101402$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0 %
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 26,3%
- (h) critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 3,6%

(1) *Wie alleen aan oorlog denkt, maakt zijn vijanden groot*

- (a) P 2
- (b) Type : éditorial
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 2583 + 58 signes
- (e) Auteur : Koen Vidal (Chef buitenland)
- (f) Tonalité critique: 622 signes (24 %)
- (g) Réminiscence : 0 signes, soit 0 %
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 1 (photo de l'auteur) + 1 dessin en dessous

De Israëlische premier Benjamin Netanyahu zegt dat het moment gekomen is om de machtsbalans in het Midden-Oosten te veranderen. Daarmee wil hij zeggen dat zijn regering een unieke kans heeft om definitief komaf te maken met de erfvijanden van Israël: Hamas in Gaza, Hezbollah in Libanon en de Republikeinse Garde in Iran. Het beoogde eindresultaat van die strategie is dat geen enkele vijand er nog toe in staat is om Israël met milities, raketten of kernwapens te bedreigen.

Op het terrein ziet dat plan er heel wat minder ingenieus en allesbehalve klinisch uit. De uitschakeling van Hamas gaat gepaard met meedogenloze bombardementen op burgerwijken die al zeker 41.000 mensen het leven gekost hebben. De aanval op Hezbollah leidde tot 1.600 doden en een miljoen ontheemden. En mochten de Israëlische leiders beslissen om de komende dagen verpletterend uit te halen naar Iran, dan dreigt een internationale escalatie die nog meer geweld en menselijk leed zal opleveren.

Ook zorgwekkend is dat niemand weet wat het eindspel moet zijn van die Israëlische 'Grand Strategy'. Als Israël zijn vijanden in een langdurige houdgreep wil houden, dan zullen daarvoor bijzonder dure en controversiële middelen nodig zijn. Een langdurige bezetting van Gaza. Nog meer onderdrukking op de Westelijke Jordaanoever. Een nieuwe bezetting van Zuid-Libanon.

Een element waarover Netanyahu en zijn ministers het al helemaal niet hebben, is dat hun disproportionele oorlogvoering tot generaties vol haatgevoelens zal leiden. Een mens die in een vijandig bombardement een kind, een zus of een geliefde verliest, is nooit meer dezelfde. Immens verdriet leidt vaak tot wraakgevoelens en radicalisering. Premier Netanyahu beweert

Hamas, Hezbollah en de ayatollah klein te krijgen, maar in feite organiseert hij de toekomstige wederopstanding van die extremistische krachten.

Dat is de naïeve misvatting van de Israëlische regering. Met disproportioneel geweld creëer je geen vrede, alleen maar meer oorlog. Voor vrede moet je bereid zijn om de gematigde krachten in de regio aan te spreken. Dat is wat de Jordaanse minister van Buitenlandse Zaken Ayman Safadi zei in een speech die veel weerklank vindt bij gematigde Israëliërs die wél zo snel mogelijk een staakt-het-vuren willen. "Israël wordt niet omringd door mensen die het land willen vernietigen", zei Safadi. "Israël wordt omringd door mensen die wel over vrede willen onderhandelen." Dat is "de ongemakkelijke waarheid" voor Netanyahu en zijn ministers. "Als je hen vraagt naar hun vredesplan, volgt er een lange stilte."

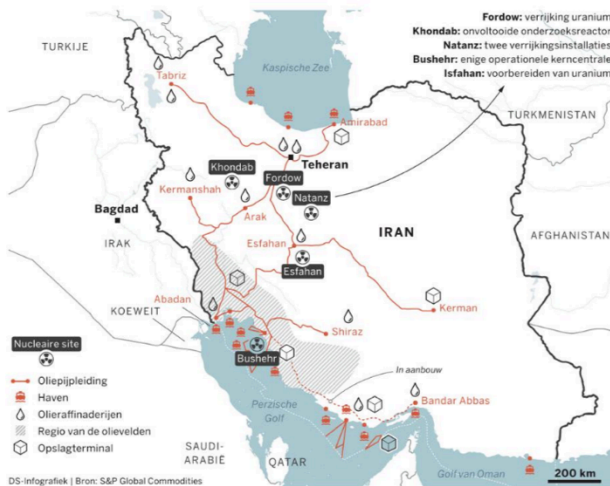
Koen Vidal (Chef buitenland)

(2) *Nucleaire sites, olie of gerichte moorden: de opties van Netanyahu om Iran te treffen*

- (a) P 2
- (b) Type : Analyse
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 5499 + 89 signes
- (e) Auteur : Nikolas Vanhecke
- (f) Tonalité critique: 58 signes, (1%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : non
- (i) Illustrations : 2

Luchtfoto van de nucleaire site Natanz. © afp

Geweld Midden-Oosten

Sinds de grootschalige raketaanval van Iran wacht de wereld gespannen op de reactie van Israël. Die komt er, dat staat vast. Maar wat zijn de mogelijke doelwitten?

Op goed drie uur rijden van Teheran, op een vlakte die zich nestelt tegen een bergketen, bevindt zich het hart van het Iraanse nucleaire programma: de kerncentrale van Natanz. Ondergronds, zo'n drie bouwlagen diep, zijn daar hallen uitgegraven waarin ruimte is voor tienduizenden centrifuges. Door in die apparaten uranium met hoge snelheid rond te draaien, ontstaat verrijkt ('zuiverder') uranium, dat cruciaal is voor de productie van kernenergie. In de ondergrondse

hallen van Natanz staan momenteel ongeveer elfduizend centrifuges te draaien. Die verrijken uranium tot zo'n 5 procent zuiverheid, geschikt voor gewone elektriciteitsvoorziening. Voor een kernwapen moet die verrijking van uranium tot boven de 90 procent gaan.

Iraanse mist

Maar in Natanz bevindt zich ook een bovengronds test- en onderzoekscentrum. Er staan maar een paar honderd centrifuges, maar die kunnen uranium verrijken tot zo'n 60 procent zuiverheid. Volgens het Internationaal Agentschap voor Atoomenergie is er ongeveer 42 kilogram van dat type uranium nodig om, door verdere verrijking, atoomwapens te bouwen. Iran zou voldoende van die brandstof hebben voor twee nucleaire wapens.

De inschatting is dat Iran momenteel geen kernwapens heeft. Officieel ontkent het ook die ambitie te hebben. Maar er hangt bijzonder veel mist rond hoe dicht het werkelijk bij een kernraket staat. "Hoe snel kan Iran de rest van een kernwapen produceren en het klein genoeg maken om in een systeem zoals een ballistische raket te plaatsen?", staat in een analyse van *Reuters*. "Dat is veel moeilijker in te schatten, omdat het minder duidelijk is over hoeveel kennis Iran beschikt."

Dat maakt de internationale gemeenschap zenuwachtig. Het maakt van de kerncentrale van Natanz ook een doelwit bovenaan het lijstje van de Israëlische regering en haar leger, die nu overwegen hoe ze zullen reageren op de zware raketaanval van Iran afgelopen dinsdag.

Niet ver onder Natanz zal op dat lijstje de kerncentrale van Fordow staan. Die is ingegraven in een berg en daardoor beter beschermd tegen een bombardement. Ook daar staan centrifuges die uranium tot 60 procent verrijken.

Als Israël beslist om raketten af te vuren op Iraanse nucleaire sites, overschrijdt het opnieuw een grens. Er zijn de voorbije jaren al verschillende sabotageacties geweest, dikwijls via cyberaanvallen, waardoor centrifuges stilvielen. De Mossad heeft ook verschillende kernwetenschappers in Iran omgebracht.

Een bombardement heeft nog nooit plaatsgevonden, onder meer vanwege de enorme nucleaire risico's die eraan vasthangen. De Amerikaanse president Joe Biden heeft al verklaard dat hij zo'n Israëlische raketaanval niet zou steunen - al is het de vraag of premier Benjamin Netanyahu zich daar iets van aantrekt.

Israëlische spion

Een andere optie is een aanval op de Iraanse lanceerbasisen voor ballistische raketten, vanwaar dinsdag zo'n 180 exemplaren richting Israël werden afgevuurd. Het land heeft een aanzienlijk raket arsenaal, dat wordt beschouwd als een van de meest geavanceerde in het Midden-Oosten. Ballistische raketten zoals de Shaheb-3 reiken tot 3.000 kilometer ver en Iran werkt aan exemplaren die nog verder kunnen vliegen - met de steun van landen als China, Noord-Korea en Rusland. Over het hele land bevinden zich lanceerplatformen, maar daar zitten er ook weer veel van ondergronds.

En dan is er nog de Iraanse olie. Ook al is de handel daarin onderhevig aan allerlei sancties, het blijft een economische levensader die goed is voor bijna een kwart van het bruto nationaal product van Iran. De olievelden en -raffinaderijen, verspreid over een tiental plekken, vormen een kwetsbaar doelwit voor een Israëlische tegenaanval. Biden liet zich ontvallen dat die optie wordt "bediscussieerd".

De drie grootste raffinaderijen in Iran bevinden zich in Isfahan, Abadan en Bandar Abbas - in 2023 samen goed voor ruim een miljoen vaten per dag. "Groepen die banden hebben met de Iraanse Revolutionaire Garde en voormalig president Mahmoud Ahmadinejad bezitten grote hoeveelheden aandelen in de Iraanse raffinaderijen", stelt kredietbeoordelaar Standard & Poor's.

De internationale sancties worden ook regelmatig omzeild, bijvoorbeeld door op zee Iraanse olie van de ene tanker naar de andere over te pompen en zo "wit te wassen". Eind september liep het daarbij in de Perzische Golf nog fout tussen de twee schepen Fortune Galaxy en Serano II. Bij het overpompen kwam een hoeveelheid van 5.400 vaten olie terecht in zee. Op satellietbeelden is een vlek van 5 kilometer lang te zien.

Er is nog een laatste mogelijkheid, die de hogere kringen van Teheran wellicht het meest angst inboezemt: gerichte moordaanslagen tegen politici, leden van de clerus en topambtenaren. De Mossad, Israël's buitenlandse inlichtingendienst, heeft er zo al verschillende uitgevoerd. Zonder twijfel liggen er nog plannen klaar.

Prominenten zullen ongetwijfeld vaker over hun schouder kijken, zeker nu Ahmadinejad in een interview met CNN Turk liet verstaan hoe diep de Mossad in het Iraanse staatsapparaat kan doordringen. "Enkele jaren geleden werd een eenheid opgericht die jacht moest maken op agenten van de Mossad. Maar de chef van die eenheid bleek zelf een Israëlische spion te zijn", zei Ahmadinejad, die het in 2017 en 2021 verboden werd om deel te nemen aan de verkiezingen in Iran.

Nikolas Vanhecke

(3) *Journalist en cameraman VTM gewond en urenlang ondervraagd*

- (a) P 4
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3816 + 62 signes
- (e) Auteur : Max De Moor
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0 %)
- (g) Réminiscence : 0 signes, (0 %)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 1

Cameraman Stijn De Smet en journalist Robin Ramaekers samen in de auto in Beiroet. © filin

Midden-Oosten

Toen een menigte zich tegen hen keerde, zijn *VTM Nieuws*-journalist Robin Ramaekers en cameraman Stijn De Smet gewond geraakt. Ze waren in Beiroet naar de plaats van een raketinslag getrokken. De Smet werd in het been geschoten, Ramaekers liep breuken op in het gezicht.

Beide journalisten stellen het gezien de omstandigheden goed, meldt DPG Media, het moederbedrijf van VTM. In de loop van donderdag mochten ze het ziekenhuis verlaten. Volgens een reconstructie van *VTM Nieuws* zijn de twee woensdagnacht wel door het oog van de naald gekropen.

Rond half één 's nachts vond een Israëlische raketaanval plaats op een gebouw dat gelieerd zou zijn aan Hezbollah, in het centrum van Beiroet. Daarbij vielen zes doden en verschillende gewonden. De wijk staat niet bekend als een bolwerk van de sjiiitische milite en wordt beschouwd als relatief veilig. In samenspraak met een fixer, een lokale inwoner die de pers helpt bij opdrachten en die optreedt als vertaler, besloten VTM-journalist Robin Ramaekers (49) en cameraman Stijn De Smet (37) een reportage te draaien op de plaats van de inslag. Hun hotel ligt vlakbij en ze schatten de situatie als veilig genoeg in.

Ter plaatse ging het er chaotisch aan toe. Terwijl de journalisten getuigen interviewden, keerde een menigte van zo'n twintig mensen zich plots tegen hen. Ze werden ervan beschuldigd spionnen te zijn voor Israël. Al snel vielen er schoten. De Smet belandde op de grond, Ramaekers en de fixer werden in elkaar geslagen en werden meegenomen en urenlang ondervraagd in een kelder. Daar kregen ze opnieuw klappen.

Breuken

Vier uur later werden ze opnieuw op straat gezet, niet ver van de plaats van het bombardement. Een man op een bromfiets, die beweerde te werken voor het Libanese leger, bracht hen terug naar hun hotel. Van De Smet was op dat moment geen spoor. Hij werd enkele uren later gelokaliseerd in een ziekenhuis. Volgens *HLN* werd hij geraakt door twee kogels, maar geen enkele op een vitale plaats. Ook Ramaekers en de fixer moesten naar het ziekenhuis. Ramaekers heeft verschillende breuken in het gezicht, zijn lokale assistent heeft een gebroken neus.

“De voorbije 24 uur zijn erg heftig geweest en zijn heel anders uitgedraaid dan we ons ooit hadden kunnen voorstellen”, reageerde Ramaekers telefonisch op *VTM Nieuws*. “Ik ben blij dat we de verhalen van de Libanese bevolking ook in moeilijke omstandigheden hebben proberen te brengen en ik ben vooral blij dat ik mijn cameraman Stijn De Smet straks levend terugzie. Geen enkel verhaal is je leven waard.”

Ervaren journalisten

Die boodschap herhaalde ook *VTM Nieuws*-hoofdredacteur Kim Herbots. Zij wees erop dat Ramaekers en De Smet al meer dan tien jaar ervaring op de teller hebben. Ze werken al enkele jaren samen en brachten ook al verslag uit vanuit Oekraïne. “Ze volgen internationale opleidingen waarbij ze leren om te gaan met oorlogssituaties.” “Dat gaat niet alleen over EHBO, maar ook over wat er gebeurt en wat je moet doen als je gekidnapt wordt”, zegt ze. De journalisten hadden ook kogelvrije vesten aan, waarop in grote letters “Press” staat vermeld. Over hun rol kon dus geen twijfel bestaan.

Ramaekers is al 22 jaar actief als oorlogscorrespondent en werkt sinds 2013 voor *VTM Nieuws*. Hij begon zijn journalistieke carrière op de nieuwsredactie van de VRT. Ook De Smet reist als cameraman al meer dan tien jaar af naar oorlogsgebieden.

Nicholas Lataire, directeur van News City, de overkoepelende nieuwsredactie van *HLN* en *VTM*, geeft mee dat er alles aan gedaan wordt om hen te helpen. “We hebben contact met Robin en Stijn en met hun families. Ook de Belgische ambassade is ingeschakeld en begeleidt onze collega's ter plaatse.” Dat bevestigde ook minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib (MR). “We gaan hen repatriëren zodra hun toestand dat toelaat.”

Max De Moor

(4) *Door IS ontvoerde Fawzia na ruim tien jaar bevrijd*

- (a) P 5
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3768 + 54 signes
- (e) Auteur : Rogier Verschueren
- (f) Tonalité critique: 245 signes (6%)
- (g) Réminiscence : 0 signes, soit 0 %
- (h) Angle critique : non
- (i) Illustrations : 1

Fawzia Amin Sido werd herenigd met haar familie in Noord-Irak. © r

Midden-Oosten

Een 21-jarige jezidi-vrouw is deze week bij een internationaal gecoördineerde operatie uit Gaza geëvacueerd. Ze was meer dan tien jaar geleden ontvoerd uit Irak door militanten van Islamitische Staat.

De Verenigde Staten waren dinsdag betrokken bij een actie “om een jonge jezidi-vrouw veilig uit Gaza te evacueren”. De vrouw, Fawzia Amin Sido, werd volgens de Amerikanen op 11-jarige leeftijd ontvoerd uit haar huis in Irak, waarna ze is verkocht en naar Gaza gesmokkeld. De man die haar daar gevangen hield, werd onlangs gedood, waardoor de vrouw kon ontsnappen en hulp zoeken.

De VS, Irak en Jordanië zouden al vier maanden bezig zijn met de operatie, zei Silwan Sinjaree, kabinetschef van de Iraakse minister van Buitenlandse Zaken, aan persagentschap *Reuters*. Verschillende reddingspogingen mislukten door de onveilige situatie in Gaza sinds het Israëlische offensief.

Beelden die rondgaan op sociale media tonen hoe Amin Sido herenigd wordt met haar familie in Noord-Irak. De jonge vrouw verkeert volgens Sinjaree in goede gezondheid, maar is getraumatiseerd door haar gevangenschap.

Israël claimt bevrijding

Het Israëlische leger meldt dat het de “geheime operatie” coördineerde waarbij Amin Sido uit Gaza werd gered, “samen met andere leden van de internationale gemeenschap”. “De jonge vrouw werd via de Kerem Shalom-grensovergang uit de Gazastrook geëvacueerd. Vanuit Israël werd ze dan langs de Allenby-grensovergang (*een brug vanuit de bezette Westelijke Jordaanoever over de Jordaan, red.*) naar Jordanië gebracht en van daaruit naar haar familie in Irak.” Het Iraakse ministerie van Buitenlandse Zaken meldt in zijn communicatie nergens de Israëlische betrokkenheid.

Steve Maman, een Canadees-Joodse zakenman die een organisatie leidt om ontvoerde jezidi's te redden, riep de Israëlische overheid in een interview met *The Jerusalem Post* in september al op om de vrouw te bevrijden. Het huis waarin Amin Sido gevangen werd gehouden, volgens de krant door een Hamasstrijder, zou eind vorig jaar getroffen zijn door een Israëlische luchtaanval, waarbij de man omkwam. Daarop zou de vrouw gevlucht zijn. Blijkbaar is ze erin geslaagd een smartphone te bemachtigen, waarna ze haar verhaal deelde in een Tiktok-video. Die video zou via een lokaal nieuwsmedium bij de familie van Amin Sido zijn geraakt, die Steve Maman contacteerde. De zakenman slaagde er naar eigen zeggen in via zijn contacten in de regio om de vrouw naar een safehouse te brengen en aan een gsm-nummer te helpen.

“Ik heb voor haar de nodige documenten geregeld om door Jordanië en Irak te reizen, ze moet alleen nog aan de Allenby-brug geraken”, verklaarde Maman begin september aan *The Jerusalem Post*. Na het bericht van Amin Sido's bevrijding bedankte de zakenman behalve de Israëlische en de Amerikaanse overheden ook de Verenigde Naties, “die hielpen door een beveiligde ziekenwagen te sturen”.

Seksueel misbruik

Volgens *The Jerusalem Post* werd Amin Sido na haar ontvoering “verkocht” in het Syrische Raqqa, tussen 2014 en 2017 de hoofdstad van het door IS opgerichte kalifaat. Ze zou daarop gedwongen zijn om te trouwen met een Palestijn, die haar fysiek en seksueel misbruikt zou hebben. Van die man zou de vrouw twee kinderen hebben gekregen, en nadat ze met hem was verhuisd naar verschillende plekken aan de Syrisch-Iraakse grens, zou haar echtgenoot zijn omgekomen.

De familie van de man zou Amin Sido en haar kinderen volgens *The Jerusalem Post* hebben kunnen lokken naar Gaza, waar ze rond 2020 na een reis van vier jaar door Turkije en Egypte ook effectief zouden zijn aangekomen. Ook daar zou ze door de familie van haar overleden man mishandeld zijn, tot ze er dus in slaagde om te ontsnappen. Over het lot van haar kinderen is voorlopig niets bekend.

Rogier Verschueren

(5) *“De Europese hypocrisie over Israël is zelden zo flagrant geweest”*

- (a) P : 16-17
- (b) Type : Interview
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 10547 + 70 signes
- (e) Auteur : Koen Vidal
- (f) Tonalité critique: 2690 signes (25%)
- (g) Réminiscence : 425 signes (4%)
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 2 (photo de Jan Egeland)

“De regering van Benjamin Netanyahu heeft niets gemeen met het Israël dat wij als Europeanen zo graag willen steunen”, zegt Jan Egeland. © AP

Eén jaar Gazaoorlog

De Noorse topdiplomaat Jan Egeland was in de jaren 90 onderhandelaar van de Oslo Akkoorden, die vrede hadden moeten brengen tussen Israël en Palestina. Een jaar na 7 oktober staat hij versteld dat Europa nog zo veel geduld heeft met Benjamin Netanyahu. “Nee, de situatie is niet te complex.”

Jan Egeland is al tien jaar secretaris-generaal van de Norwegian Refugee Council, de grootste Noorse hulporganisatie, die ook actief is in Gaza en op de Westelijke Jordaanoever. Met verbazing stelt hij vast dat de Israëlische premier Benjamin Netanyahu blijft geloven dat die Israël kan redden met extreem wapengeweld tegen Palestijnen en Libanezen.

“7 oktober en de Israëlische aanvallen op Gaza hebben de bestaande spanningen extreem versterkt. Ook in Europa maken de tegenstellingen tussen radicale Israël-aanhangers en radicale Palestina-sympathisanten elk debat onmogelijk. Dat is slecht nieuws voor gematigde krachten

en hulpverleners die al jaren naar een vreedzame oplossing en stabiliteit streven. Alle hoop op toenadering is verschroeid. Dat is ook bijzonder contraproductief voor de veiligheid van Israël zelf. De huidige Israëlische leiders verwarren het recht op zelfverdediging met willekeurig geweld en begaan zo een ongelofelijke blunder. Met de hulp van westerse wapens zaait Israël een enorme hoeveelheid haat die nog generaties zal voortleven. Dit disproportionele geweld is negatief voor Israël, Palestina, Libanon, het hele Midden-Oosten, de Verenigde Staten én Europa.”

Op welke manier weegt de kwestie op Europa?

“Het conflict verdeelt ons, waardoor het Europese Midden-Oostenbeleid incoherent en inefficiënt is. En het tast ook de geloofwaardigheid van Europa aan. Over Oekraïne is het Europese standpunt helder: we veroordelen de Russische invasie en het willekeurige geweld op burgers. Waarom slagen we er dan al decennialang niet in om een zuivere positie in te nemen over de Israëlische bezetting van Palestina? We zijn in een moreel en existentieel gevecht beland dat Europa wereldwijd verzwakt. Hoe kun je als Europees leider nog op een geloofwaardige manier mensenrechtenschendingen in Afrika en Latijns-Amerika aanklagen? Of de onderdrukking van minderheden en vrouwen? De Europese hypocrisie over Israël en Palestina is werkelijk immens. Die is zelden zo flagrant geweest.”

De dag na de massamoord van 7 oktober werd op vraag van de Europese Commissie de Israëlische vlag op het Berlaymontgebouw geprojecteerd. Daarop kwam kritiek, omdat de EU partij gekozen zou hebben in een complex conflict. Is de houding van de EU na de zware aanvallen op Gaza veranderd?

“7 oktober was een massamoord op vrouwen, kinderen, kibboets-landbouwers en jonge concertgangers. Wie die gruwel als een legitieme vorm van verzet beschouwt, verdient geen plaats in onze beschaving. 7 oktober is voor de Israëliërs, wat 11 september is voor de Amerikanen. Op 11 september waren we allemaal Amerikaan, op 7 oktober waren we allemaal Israëliër.”

“Maar toen maakte de Israëlische regering de vergissing die de Amerikanen destijds ook maakten: ze stapten over naar de *dark side*: in plaats van moreel helder te blijven en de Hamas-daders op een gerichte manier op te sporen en te bestraffen, begonnen ze in Gaza de huizen van gezinnen te bombarderen. Gaza werd met disproportioneel geweld aangevallen, met meer dan 41.000 doden tot gevolg.”

Gaan de Europese landen mee in dat geweld door Israël te blijven steunen?

“Meer dan in Washington zie ik bij een aantal Europese landen een verschuiving: de Israëlische regering wordt moreel in vraag gesteld. Maar toch: in veel Europese hoofdsteden is het nog altijd niet doorgedrongen dat de huidige regering van Benjamin Netanyahu niets gemeen heeft met het Israël dat wij als Europeanen zo graag willen steunen. Ik bedoel daarmee het Israël van voormalige sociaaldemocratische leiders als Yitzhak Rabin en Shimon Peres, die nauwe banden hadden met Europese sociaaldemocraten en die bereid waren om over vrede te onderhandelen. Netanyahu behoort tot een heel andere categorie: zijn regering is de meeste extreme die de Israëlische geschiedenis heeft gekend en heeft niets te maken met het Israël waarmee Europa op veel vlakken affiniteit heeft. Mijn voorspelling is dat steeds meer Europeanen en Europese regeringen tot dat besef zullen komen. Bij veel jongeren is dat trouwens al doorgedrongen. Bij het zien van al die vernielingen en al dat menselijke lijden komen ze al snel tot de conclusie dat een ander beleid tegenover Israël zich opdringt.”

Voor veel jongeren is dit de identiteitsbepalende oorlog van hun generatie.

“Veel hangt af van wat er de komende weken en maanden in het Midden-Oosten gebeurt. Mocht er een regionale oorlog komen waarbij Israël existentieel bedreigd wordt, dan zullen Europa en de VS Israël te hulp snellen. Maar als de collectieve Israëlische strafcampagnes tegen Palestijnen in Gaza en op de Westelijke Jordaanoever voortgaan, dan zie ik die Israël-kritische houding verder opgang maken. Zeker nu het Israëlische leger ook Libanon belaagt. Enkele landen zijn trouwens al een hele tijd erg scherp voor Netanyahu: Noorwegen, Spanje, Ierland en - in zekere mate - België.”

Regeringsleiders aarzelen met een koerswijziging met het argument dat de situatie in het Midden-Oosten te complex is.

“Is het wel allemaal zo complex? Ik vind van niet. Dat je de bloeddorstige rampspoed van 7 oktober in de strengste bewoordingen moet veroordelen, staat buiten kijf. Maar je moet ook glashelder zijn over wat Israël nu al decennia aan het doen is in Gaza en op de Westelijke Jordaanoever. Israël heeft het afgelopen jaar een triest wereldrecord gevestigd in vrouwen, kinderen, hulpverleners, leerkrachten, verplegers en dokters doden. Ook de *hunger games* van de Israëlische regering zijn van een ongezien cynisme: miljoenen Palestijnen lijden honger en dorst omdat de hulpkonvoien worden tegengehouden. Zeker westerse landen die wapens aan Israël blijven leveren, moeten beseffen dat hun vingerafdrukken op die moordtuigen staan. Dat zal hen achtervolgen, vroeg of laat zullen ze daarvoor rekenschap moeten afleggen.”

Wat bedoelt u daarmee?

“Wel, als je onvoorwaardelijk wapens geeft aan een partij die op een willekeurige manier oorlog voert, bega je een misdaad. Zo simpel is het. Feit is dat zo'n onderzoek en vervolging van het Internationaal Strafhof jaren kan aanslepen. Maar op korte termijn voorspel ik dat Europese landen hierop zwaar zullen worden afgerekend in hun contacten met de rest van de wereld. Hoe kunnen we de leiders van Azië, Afrika en Latijns-Amerika overtuigen van ons Oekraïne-standpunt, als we het oorlogstuig blijven leveren waarmee in Gaza massaal burgers worden gedood? Hoe kunnen we verontwaardigd zijn over Poetins bombardementen op Oekraïense huizen, hospitalen en treinstations, zonder even streng te zijn voor de regering-Netanyahu?”

Vanwaar die inconsistentie?

“Ik vrees dat veel Europese leiders nog steeds elke dag wakker worden met de vraag: ‘Wat verwacht Washington vandaag van ons? Op welke manier kunnen we ons vandaag aansluiten bij de Amerikanen?’ Veel te lang hebben we het denkwerk over conflicten en internationale kwesties overgelaten aan de VS. Het wordt hoog tijd dat we zelf over de wereld gaan nadenken en onze eigen koers bepalen.”

Vorige week waarschuwde EU-Buitenlandvertegenwoordiger Josep Borrell: “Iedereen moet het maximale doen om escalatie te vermijden.” Enkele dagen later rolden Israëlische tanks Libanon binnen. De Europese invloed lijkt beperkt.

“De invloed van de Verenigde Staten ook. Meer nog: Israël lijkt het beleid van de VS te bepalen. Maar we kunnen als Europeanen toch meer doen en een consensus vinden. We zouden al kunnen beginnen met de systematische uithongering van vrouwen en kinderen in Gaza op de krachtigste manier te veroordelen.”

De meeste Europese landen blijven de tweestatenoplossing van de Osloakkoorden bepleiten. U was in de jaren 90 een van de onderhandelaars in Oslo.

“Het is bijzonder jammer dat we de Osloakkoorden in de jaren 90 niet hebben kunnen implementeren. Want toen bedroeg het aantal illegale kolonisten slechts een vijfde van het huidige aantal en hadden zowel de Israëliërs als de Palestijnen nog moedige leiders die vrede wilden. Maar de vijanden van de vrede bleken te sterk. In 1995 richtte de extreemrechtse Baruch Goldstein in Hebron een bloedbad aan, met 29 Palestijnse doden. In datzelfde jaar begon Hamas een terreurcampagne in Israël en werd premier Yitzhak Rabin vermoord door een ultranationalistische Joodse student. Een jaar later won Benjamin Netanyahu de verkiezingen met een anti-Oslo-programma.”

Zijn er alternatieve vredesformules?

“Een eenstaatoplossing waarbij Joden in de minderheid zijn en de Palestijnen geen mensenrechten hebben, is geen levensvatbare optie. En een blijvende bezetting door Israël van Gaza en de Westelijke Jordaanoever komt neer op de eeuwige onderdrukking van Palestijnen.”

Blijft over de tweestatenoplossing.

“Zo is dat. Maar de realisatie wordt wel enorm bemoeilijkt door de systematische kolonisering van Palestijns grondgebied. Want terwijl alle ogen van de wereld gericht zijn op de

bombardementen in Gaza, gaat op de Westelijke Jordaanoever in versneld tempo de systematische vernietiging door van Palestijnse huizen, wegen, landbouwgrond en waterbronnen.”

“Dat is een van de redenen waarom zo veel Noorse politici kritischer voor Israël zijn geworden. Met de Norwegian Refugee Council nodigden we zo veel mogelijk politici uit om de destructie van de Westelijke Jordaanoever met eigen ogen te aanschouwen. Zo bracht ik een Noorse delegatie naar een Palestijns dorp waar de bewoners van Israëlische militairen het bevel hadden gekregen om hun met EU-geld gebouwde schooltje af te breken, omdat illegale kolonisten er een zwembad gingen bouwen. De onrechtvaardigheid is daar zo gigantisch dat je het amper kunt geloven.”

Vragen mensen u of u nog enig optimisme koestert voor Israël en Palestina?

“Het is een vraag die ik mezelf regelmatig stel. Ondanks alles houdt mijn optimisme stand. Ik weet dat een deel van de jonge generaties in Israël, Palestina en het Midden-Oosten heldere en gematigde ideeën heeft over een vredes oplossing. Die jongeren hebben Oslo niet begraven. Maar op korte termijn zal het geweld pas ophouden als de VS, Europa en Arabische landen als Egypte, Jordanië en Saudi-Arabië een staakt-het-vuren afdwingen. Er zal zware internationale druk nodig zijn om deze oorlog te stoppen. Israël en Palestina zijn momenteel niet in staat om met z'n tweeën een akkoord te onderhandelen dat een einde maakt aan het geweld.”

Koen Vidal

2. De Standaard— 5/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 70 signes et 36%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

(1) *Een miljoen Libanezen op de vlucht.*

- (a) Type : annonce
- (b) Axe : conséquences
- (c) Auteur : rédaction
- (d) Longueur : 32 + 39 signes
- (e) Tonalité critique : 0 signes (%)
- (f) Réminiscence : 0 (0 %)
- (g) Angle critique : Oui
- (h) Illustrations : 0

“We vrezen een erg lange oorlog”

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 16 et 17 du Standard du 4/10/2024) : $10617/2 = 5309$
- (b) Nombre de pages total info : 27 p
- (c) Publicités : 3,9 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $23,1 \times 5309 = 122638$
Avec pages opinion : $28,1 \times 5309 = 149183$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 25,2%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 5,5%

(1) *"Ik ben tegen Hezbollah, maar nog meer tegen Israëlische bommen"*

- (a) P 2
- (b) Type : Reportage
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 6794 + 68 signes
- (e) Auteur : Jorn De Cock
- (f) Tonalité critique: 1561 signes (23 %)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0 %)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 6 (photos de cinq intervenants.)

Reportage

Doffe knallen van vliegtuigbommen, zoemende drones in de lucht, ruim een miljoen Libanezen op de vlucht: de 'beperkte' Israëlische invasie van Libanon voelt in de hoofdstad Beiroet allesbehalve beperkt aan. "We vrezen een erg lange oorlog."

"Donderdagavond waren de bombardementen niet meer te houden en heb ik het opgegeven", zegt Abdo Sheikh (33) op het binnenplein van een kantorencomplex in Beiroet, waar hij samen met 1.700 anderen een geïmproviseerde slaapplek op de grond heeft gevonden. Tot donderdag woonde Sheikh, een kapper die fier de Instagramfoto's van zijn werk toont, in de zuidelijke wijken van de hoofdstad.

Die gordel van wijken tussen het centrum van Beiroet en de luchthaven wordt de 'Dahiyeh' genoemd, is overwegend sjiiitisch en wordt vaak omschreven als 'het bolwerk van de Hezbollah-militie'. Al weken vallen er meerdere keren per dag Israëlische bommen. Er woonden tot voor kort ook ruim een half miljoen burgers, die sindsdien massaal op de vlucht zijn geslagen.

"In mijn wijk is misschien nog 10 procent gebleven, vooral mannen die hun flat willen bewaken", zegt kapper Sheikh. "Bij elke bom in de wijk leek mijn gebouw in te storten." Sheikh overnacht nu tussen andere ontheemden van wie velen al weken geleden op de vlucht moesten voor de Israëlische bombardementen op het diepe zuiden van Libanon. Hun 'vluchtelingenkamp' is het grotendeels leegstaande Azarieh-kantorencomplex, waarvan de voorzijde onder meer de Belgische ambassade huisvest. Hele families slapen op de vloer van vroegere winkeltjes op het gelijkvloers of kantoren hogerop. Nieuwkomers zoals Sheikh belanden op het binnenplein, tot er een plekje met een dak boven wordt gevonden.

In geen tijd lijkt de situatie in Libanon uitzichtloos te zijn geworden. De 'wederzijdse beschietingen' tussen de Hezbollah-militie en het Israëlische leger, die begonnen vlak na de Hamas-aanval op Israël van 7 oktober vorig jaar, maakten in de voorbije weken plaats voor steeds intensievere Israëlische bombardementen, waarmee premier Benjamin Netanyahu een 'nieuwe orde' in het Midden-Oosten zegt te willen inluiden. Dinsdag kondigde het Israëlische

leger het begin aan van “beperkte, lokale en gerichte raids” van zijn landmacht binnen Libanon: ook de grondoorlog is daarmee een feit.

Snerpend geluid

Ook in de hoofdstad Beiroet, tachtig kilometer noordwaarts van de grens met Israël, sijpelt de oorlog steeds dieper binnen. Met precisiebombardementen op de zuidelijke Dahiyeh onthoofde Israël al een groot deel van de top van Hezbollah, waaronder zelfs de almachtige leider Hassan Nasrallah, die de militie 32 jaar leidde. Maar die bombardementen blijven voortduren, elke dag en vooral elke nacht, wanneer de doffe knallen steeds weer de stilte boven de hoofdstad doorbreken. De bommenregen kruipt ook 'naar boven', noordwaarts vanuit de Dahiyeh, nu tot op de drempel van het hart van de hoofdstad.

Israëlische drones gonzen voortdurend in de lucht, het snerende geluid van Israëlische gevechtsvliegtuigen kondigt steevast de volgende doffe knal aan. Wel lijkt Israël tot nu toe de centrumwijken van de stad te sparen, misschien in de hoop dat de gemengde bevolking van soennieten, christenen, Druzen en ook sjiieten zich tegen Hezbollah keert. Hoe dat in de praktijk moet verlopen, is minder duidelijk.

“Een meerderheid van de bevolking was al tegen Hezbollah, maar zij hebben de wapens”, zegt Rania, een bankbediende die niet met haar familienaam in de krant wil, tijdens een zonnige namiddag wandeling op de lange Corniche-promenade langs de zee. Politieke uitspraken liggen in Libanon, dat van 1975 tot 1990 al eens door een bloedige burgeroorlog van vijftien jaar ging, op dit moment nog gevoeliger dan gewoonlijk. “Ik ben tegen Hezbollah, maar ik ben nog meer tegen Israëlische bommen”, zegt ze.

Het 'strafblad' van Israël in Libanon is in de ogen van de meeste Libanezen al te lang. Er waren al twee Israëlische invasies tijdens de Libanese burgeroorlog. De laatste, in 1982, liep uit op een Israëlische bezetting van het Libanese zuiden die liefst achttien jaar aanhield, tot het jaar 2000. Israël staat hier ook synoniem voor zijn rol in de slachting in Shatila in 1982, met duizenden doden, of die in Qana in 1996, toen de Israëlische beschieting van een VN-vluchtelingenkamp 106 Libanese burgers doodde.

Dorp in de bergen

Libanezen die nu Hezbollah verwensen voor de nieuwe oorlog, zien doorgaans evenmin heil in de 'nieuwe orde' van Netanyahu, die zich aandient in de vorm van bombardementen, drones en eindeloze vluchtelingenstromen. Bankbediende Rania heeft, zoals veel Libanese middenklassers, haar ouders veilig naar “het dorp in de bergen” gestuurd - bemiddelde Libanezen blijven vaak een band en een huis onderhouden in het voorouderlijke dorp. Maar zelf weet ze niet goed wat gedaan.

Sommige van haar vrienden hebben 'tijdelijk' het vliegtuig genomen naar Dubai of Europa: of ze nog terug raken, hangt af van het verloop van de oorlog en van de cruciale vraag of Israël ook de ene Libanese luchthaven van Beiroet bombardeert. Die wordt nu nog 'gewoon' gebruikt door de Libanese maatschappij Middle East Airlines, en sinds deze week steeds vaker voor evacuatie vluchten van buitenlanders. Zo blijft er voorlopig tenminste luchtverkeer, met de rookwolken van bombardementen op de aangrenzende Dahiyeh als decor.

Gaza 2.0

“De hele situatie voelt als Gaza 2.0”, zegt Maha Yahya, directrice van de Carnegie-denktank in Beiroet. “In Gaza begon Israël in het noorden, inwoners moesten evacueren naar het zuiden. Daarna moesten ze weer op de loop toen Israël het zuiden aanviel. In Libanon zijn de evacuaties begonnen in het zuiden en nu drijft Israël, eerst met waarschuwingen en dan met bommen, burgers stelselmatig verder noordwaarts. Alleen in de voorbije dagen werden liefst 250.000 Libanezen gedwongen hun huizen te verlaten.”

“Net als in Gaza zien we burgers die meermaals op de vlucht moeten, verplegend personeel en journalisten die worden geïsoleerd, ziekenhuizen die onder militaire druk moeten sluiten. In de zuidelijke stad Marjeyoun, die overwegend christelijk is, is vrijdag het ziekenhuis gesloten na de inslag van een Israëlische bom bij de ingang.”

De totale vluchtelingenstroom bedraagt nu al 1,2 miljoen, op een bevolking van vijf miljoen. "Israël probeert het zuiden helemaal leeg te maken, mensen hebben geen idee of en wanneer ze ooit terug kunnen", stelt Yahya. "We vrezen dat de Israëliërs ook Beiroet steeds meer aan een soort beleg onderwerpen, en dat dit een erg lange oorlog wordt. Bij de vorige oorlog tussen Israël en Hezbollah, in 2006, was er grote internationale druk - daarvan merken we nu niets. Bovendien is er nu gelijktijdig het conflict tussen Israël en Iran, waardoor Libanon een dominosteen lijkt in een grotere regionale oorlog."

Jorn De Cock (Vanuit Beiroet, Libanon)

(2) *“Wij vertrekken nooit. We zorgen voor onze patiënten tot de laatste pil en spuit”:*

- (a) P 18 - 19
- (b) Type : Reportage
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 7303 + 84 =signes
- (e) Auteur : Dries Blontrock (interview Lee Yaron)
- (f) Tonalité critique: 532 signes (7%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 2

Een kind wordt in juni behandeld in het al-Awadziekenhuis. © getty

Mohammed Salha helpt een gewond kind. © getty

Eén jaar Gaza

Mohammed Salha houdt 'zijn' ziekenhuis in Noord-Gaza al een jaar open, ondanks Israëlische bommen, belegeringen en evacuatiebevelen. Zelfs ontvoerde collega's brengen hem niet van zijn melk.

“Ik herinner me nog elke dag van deze oorlog”, blikt Mohammed Salha terug op het afgelopen jaar in Gaza. Al die tijd bleef de directeur van het Al-awda-ziekenhuis in het noorden van Gaza koppig bij zijn artsen en patiënten, ook toen Israëlische soldaten zijn ziekenhuis belegerden en hem bevelen het te evacueren. “Daarom is ons ziekenhuis niet compleet vernield”, zegt Salha. “Twee ziekenhuizen van het ministerie van Volksgezondheid zijn vernield, omdat het medische personeel een evacuatiebevel gevolgd had. Wij vertrekken nooit, zelfs als ze ons dwingen. Als ze

ons westelijke gebouw bombarderen, werken we in het oostelijke. Beschieten ze de bovenste verdiepingen, dan werken we op het gelijkvloers. We blijven voor onze patiënten zorgen tot de laatste pil en spuit.”

Eerst verwachtte hij dat de oorlog ongeveer een halfjaar zou duren. Salha blijft echter strijdbaar en woont na een heel jaar oorlog nog steeds in de noordelijke wijk Jabalia. Eerst in zijn woning, maar toen die met de grond gelijkgemaakt was, verhuisde de directeur naar het ziekenhuis. Het ziekenhuis verlaten doet hij amper. Als hij toch buitenkomt, is de omgeving onherkenbaar veranderd. “Als ik uit het raam kijk, is elk gebouw zwaar beschadigd. Toen ik in Jabalia de familie van een vermiste collega opzocht, wist ik dat die boven een parfumwinkel woonde. Ik kende er vroeger goed de weg, maar had geen idee waar ik precies was”, vertelt Salha. “Toen ik mensen in de buurt vroeg waar ik de parfum winkel kon vinden, vertelden ze me dat ik erbovenop stond. Het gebouw was met de grond gelijkgemaakt.”

Gescheiden van gezin

Vooraf het noorden van de Gazastrook kreeg er in de eerste oorlogsmaanden flink van langs. Met zware bombardementen en grootscheepse sloopacties vernielden of beschadigden Israëlische soldaten meer dan 70 procent van alle gebouwen in het gebied. “Tegenwoordig zeggen we mensen met een beschadigd huis dat ze geluk hebben als er nog vier kolommen van rechtstaan. Je kan dan een zeil spannen en wat schaduw creëren. Ik heb geen kolommen”, merkt Salha op.

Zijn huis is evenwel het minste van zijn zorgen. Terwijl de directeur koppig standhield in zijn ziekenhuis, stuurde hij zijn familie naar het zuiden van Gaza, dat op dat moment veiliger was. Vandaag leven zijn vrouw, kinderen, zus en moeder samen in een tent, tussen de vele andere gevluchte Palestijnen in het gebied. “Het is niet makkelijk zo ver van je familie te zijn,” zucht een zichtbaar geëmotioneerde Salha, “vooral omdat ik kinderen heb die me voortdurend zeggen dat ze me missen.”

Zelfs als hij zou willen, raakt Salha niet bij zijn familie. Het Israëlische leger heeft een corridor gemaakt tussen Noord- en Zuid-Gaza waarmee het de strook in twee snijdt en alle verkeer tussen beide delen controleert. Naar schatting 400.000 mensen blijven nog achter in het vroeger dichtbevolkte noorden. Ongeveer 90 procent van alle 2,1 miljoen Gazanen is inmiddels ontheemd. Door de niet-aflatende Israëlische evacuatiebevelen en bombardementen verhuisden velen van hen noodgedwongen tot wel tien keer.

3 à 4 euro voor een ei

Honderdduizenden gevluchte Palestijnen zitten op elkaar gedrukt in een 'humanitaire zone' die de Israël's zelf uittekenden en bestempelden als veilig toevluchtsoord, maar waar ze soms toch bombarderen. De gevluchte mensen verblijven er vaak in tenten of geïmproviseerde bouwsels, die amper beschermen tegen de elementen. “Er komt binnen enkele dagen een winter aan”, toont Salha zich bezorgd om zijn familie. “Hun tent staat vol water, dus bellen ze mij. Ik weet niet wat ik moet doen, ik raak niet bij hen.”

Salha klaagt dat er in het noordelijke Jabalia amper eten is: “Er is geen vers voedsel, geen vlees, groenten of fruit. We hebben alleen bloem voor brood, rijst en wat blikken.” Hij eet naar eigen zeggen beter dan de meeste mensen buiten, maar al in tien maanden geen vers voedsel en merkt dat zijn kracht en gezondheid tanen. “Het heeft ook een invloed op de patiënten”, zegt de ziekenhuisdirecteur. “De ondervoeding laat hen trager genezen en verwondingen slepen langer aan. Medicatie alleen volstaat niet.” In zijn ziekenhuis verzorgt hij elke dag zo'n 600 patiënten, bijna uitsluitend mensen met oorlogswonden of moeders die bevallen. Met de weinige brandstof die het Israëlische leger doorlaat, kan hij alleen de hoogstnodige apparatuur draaiende houden.

Het zuiden geldt als veiliger, maar de situatie is er niet veel rooskleuriger dan voor wie in Noord-Gaza bleef. “Hier krijgen we geen eten, maar tenminste wel nog wat hygiënische producten,” zegt Salha. “In het zuiden laten de Israël's wel voedsel door, maar geen hygiënische producten.” Er is dus eten, maar dat blijft peperduur. Salha's familie moet bijvoorbeeld 3 tot 4 euro ophoesten voor een ei. Beelden uit de tentenkampen tonen bergen afval en menselijke afvalstoffen die steeds verder aangroeien, een broeihaard van allerlei ziektes.

Gekidnapte collega's

Voor het eerst overweegt de 41-jarige Salha om te vertrekken uit Gaza, al is dat momenteel onmogelijk omdat Israël de grenzen potdicht houdt. In het verleden had de ziekenhuisdirecteur daartoe al de kans, maar weigerde hij omdat hij zijn mede-Gazanen wou helpen. Deze oorlog verschilt volgens hem echter fundamenteel van alle vorige die hij in Gaza meemaakte. "Ik moet naar de toekomst van mijn kinderen kijken. Ze zullen geen scholen, universiteiten en ziekenhuizen meer hebben", vreest Salha. "Niemand wil nog blijven. Als er een kans is om te ontkomen uit Gaza, zullen ze die niet laten liggen."

"Ik herinner me nog de eerste dag. Het waren geen normale bombardementen. Ze bombardeerden hele wijken." Behalve mei, de maand waarin Israëlische soldaten gewapend door het Al-Awda-ziekenhuis trokken, vond Salha de eerste drie oorlogsmaanden de lastigste. Tussen oktober en december 2023 bestookte het Israëlische leger zijn buurt onophoudelijk met artillerievuur, luchtbombardementen en grondoperaties. "Ze maakten geen verschil tussen het verzet (*groepen zoals Hamas, red.*), kinderen, vrouwen, of zelfs gijzelaars in handen van Hamas."

Ook Salha's eigen collega's werden slachtoffers van het Israëlische geweld. De vermiste collega voor wiens gezin hij zorgde, bleek samen met twee andere medewerkers meegenomen naar de beruchte Israëlische detentiecentra voor Palestijnen uit Gaza. Daar ondervragen de Israëli's mensen die ze er officieel van verdenken lid te zijn van gewapende groeperingen. Foltering is er volgens klokkenluiders en overlevenden schering en inslag. De vermiste collega, een ambulancechauffeur, dook drie weken geleden op in een ziekenhuis in het zuiden. "Ze kidnapten hem in december, na acht maanden is hij daar weer bij zijn familie." Twee andere collega's van Salha zitten nog steeds gevangen in Israël, hun lot blijft onzeker.

Israëlische troepen doodden tot dusver zes personeelsleden in en rond het Al-Awda-ziekenhuis, zegt Salha. "Wij zijn een onafhankelijk ziekenhuis, los van de overheid. Niemand mag het misbruiken. Waarom bombardeer je dat acht keer? Ze doodden dokters en poetspersoneel in een ziekenhuis. Waarom moest dat?"

DS Weekblad. Interview Lee Yaron

Dries Blontrock

(3) *Israëls oorlogsmachine draait elke dag harder*

- (a) P 19
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 4748 + 49 signes
- (e) Auteur : Dominique Minten
- (f) Tonalité critique: 2557 signes (53%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations :

midden-oosten

Israël voert oorlog op drie fronten en de gevechten nemen alleen maar in hevigheid toe. Premier Netanyahu weet dat niemand hem zal tegenhouden.

Israël zal nooit zegevieren en het verzet in de regio zal niet stoppen. Dat was de boodschap die ayatollah Ali Khamenei, de hoogste geestelijke leider van Iran, vrijdag gaf aan zijn bevolking én aan de wereld. Khamenei gaat nog zelden voor in het vrijdaggebed. Alleen op cruciale momenten spreekt hij. De laatste keer was in 2020, toen Qassem Soleimani, de topgeneraal van de Revolutionaire Garde, om het leven was gekomen bij een Amerikaanse droneaanval.

Daarom werd uitgekeken naar wat Khamenei te zeggen had over de oorlog die Israël deze week in Libanon is begonnen. Daarbij is haast het volledige topkader van Hezbollah - de lange arm van Iran aan de grens met Israël - uitgeschakeld. Zoals verwacht verdedigde hij de "perfect wettelijke en legitieme" aanval met ballistische raketten die Iran dinsdagavond als vergelding uitvoerde. Voorts riep hij de bondgenoten in de regio op acties te blijven ondernemen tegen Israël. "Iran zal zijn plichten tegenover de bondgenoten nakomen, maar het zal niet overhaast te werk gaan", zei Khamenei. Wat Iran nog in petto heeft, zei hij natuurlijk niet.

Voortdurend onder vuur

Het is weinig waarschijnlijk dat die woorden van Khamenei veel indruk maken in Israël. Daar overheerst een gevoel dat niemand Israël kan tegenhouden. Het leger voert nu op drie fronten oorlog. Dat het zwaartepunt van de militaire acties deze week is verschoven naar Libanon, betekent absoluut niet dat de Palestijnen in Gaza vrijer kunnen ademen. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza vielen er woensdag bij bombardementen minstens 90 doden. Donderdag bleef het aantal slachtoffers "beperkt" tot 14 doden en 50 gewonden, maar vrijdag liep de dodentol alweer op tot 29.

Op de Westelijke Jordaanoever neemt het geweld alleen maar toe. In een vluchtelingenkamp in Tulkarm werden donderdagnacht zeker 18 Palestijnen gedood bij een Israëlische luchtaanval. Het Israëlische leger zegt dat het bombardement gericht was tegen de plaatselijke leider van

Hamas. Hij werd gedood, maar ook een hele familie overleefde het bombardement niet. Het was de dodelijkste aanval op de Westelijke Jordaanoever sinds het begin van de oorlog. De oorlogsmachine draait dus op een almaar hoger toerental.

In Libanon worden de hoofdstad Beiroet en het hele zuiden van het land voortdurend onder vuur genomen. In Beiroet gaat het leger door met hevige bombardementen omdat het de laatste kopstukken van Hezbollah wil uitschakelen. Bij een zwaar bombardement, donderdagnacht, op een zuidelijke wijk zou het belangrijkste doelwit Hashem Safi al-Din zijn geweest. Hij wordt beschouwd als de belangrijkste kandidaat om Hassan Nasrallah op te volgen als leider van Hezbollah.

Het wordt ook steeds duidelijker dat Israël niet van plan is zich snel terug te trekken uit het zuiden van Libanon. Integendeel, de boodschap die steeds meer inwoners daar krijgen, is dat ze hun dorp moeten verlaten als ze niet midden in de gevechten willen terechtkomen. Maar Israël bombardeerde ook de belangrijkste grensovergang tussen Libanon en Syrië, waardoor vluchten richting Syrië bijna onmogelijk is geworden. Ook voor die aanval kwam het Israëlische leger met een verklaring: het bombardement was nodig omdat er een tunnel liep waarlangs wapens Libanon werden binnengesmokkeld.

Amerikaanse onmacht

Dat Israël doorpakt, komt doordat premier Benjamin Netanyahu weet dat niemand hem zal tegenhouden. De enige die daartoe in staat is, is de Amerikaanse president Joe Biden. Maar die is aan zijn laatste weken bezig en zijn belangrijkste bekommernis zijn de verkiezingen die zijn vicepresident Kamala Harris moet proberen te winnen. Ook voor haar is dit niet het moment om Israël af te vallen. Als ze dat doet, rolt ze de rode loper uit voor Donald Trump. Ze heeft dan ook al duidelijk gezegd dat Israël het recht heeft zich te verdedigen.

Richard Haass, emeritus-voorzitter van Council on Foreign Relations, vat de onmacht van de Verenigde Staten als volgt samen in *The Washington Post*: "We hebben twaalf maanden gehad waarin de Amerikaanse regering voor het ene pleitte en Israël het andere deed." De vraag is wat er na 5 november gebeurt. Als Harris de nieuwe president wordt, kan ze Netanyahu misschien meer onder druk zetten. Als Trump wint, hoeft de Israëlische premier zich helemaal geen zorgen meer te maken.

Michael McCaul, de Republikeinse voorzitter van de commissie Buitenlandse Zaken van het Huis van Afgevaardigden, heeft Biden nu al opgeroepen de wapenleveringen aan Israël te versnellen. En als Iran de komende weken Israël nog harder aanvalt, zullen de wapens er snel zijn.

Dominique Minten

(4) (opinie) *Zo lang als de eeuwigheid, zo dor als een woestijn*

- (a) P 54-55
- (b) Type : Opinion
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 6321 + 50 signes
- (e) Auteur : Etgar Keret (écrivain israélien)
- (f) Tonalité critique: 489 signes (8%)
- (g) Réminiscence : 395 signes (6%)
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 1

Oorlog Gaza

“Ik wachtte op goed nieuws om te delen”, schrijft Etgar Keret aan zijn overleden moeder. Maar toen kwam er een oorlog. Na een jaar dood en vernieling ontbreekt het aan zelfs een greintje hoop.

Liefste mam,

Het is vijf jaar geleden sinds je stierf en nu pas schrijf ik je. Het spijt me dat het zolang heeft geduurd, maar ik wachtte op goed nieuws om te delen, en dat kwam er maar niet. Ik had je kunnen schrijven over covid-19, of over de rechtse messiaanse regering van Benjamin Netanyahu, die je nooit hebt kunnen uitstaan. Ik had je kunnen schrijven over het gruwelijke bloedbad dat hier op 7 oktober plaatsvond, over de honderden gijzelaars die wegwijnen in Gaza, en over hoe diezelfde Netanyahu er alles aan lijkt te doen om een akkoord te saboteren en vastbesloten is om deze ellendige oorlog eeuwig te laten voortduren. Ik had je ook kunnen vertellen over Alex, de bebaarde historicus uit die Poolse documentaire waarin ik zat, van wie je zei dat hij een *mensch* was: hij werd ontvoerd uit zijn huis, waar we die dag de interviews hadden gefilmd, en hij overleed in Gaza, nadat Netanyahu zich had verzet tegen een gijzelaars deal die oudere Israëli's zou vrijgeven in plaats van vrouwen.

Of ik had kunnen schrijven over de oudere mannen en vrouwen die we in de wachtkamer van de dokter hadden kunnen tegenkomen als je nog leefde: ze werden met geweld gearresteerd en geboeid door de fascistische politie van Itamar Ben-Gvir, alsof ze gevaarlijke criminelen waren, alleen maar omdat ze ons eraan durfden te herinneren dat een van de belangrijkste Joodse mitswa's de verlossing van gevangenen is. Maar wat zou dat hebben opgeleverd? Je bent al in een andere wereld - een betere. Dus bleef ik wachten op goed nieuws, en ik beloofde mezelf dat ik zou schrijven wanneer de gijzelaars thuiskwamen. Of op zijn minst wanneer deze

verschrikkelijke regering ineens stortte en Bibi de verantwoordelijkheid nam voor de catastrofe. Maar hij schuift de schuld voor het steunen van Hamas in de schoenen van de generaals van het leger, de rechters van het hooggerechtshof, en zelfs van je eigen zonen, die elke week de straat op gingen om te schreeuwen om gelijkheid en democratie, om te protesteren tegen de uithongering van Gazanen en tegen de pogroms van kolonisten in Palestijnse dorpen op de Westelijke Jordaanoever.

Het afgelopen jaar in Israël voelde een beetje alsof je naar een split screen zat te kijken: aan de ene kant zoeven de gebeurtenissen voorbij, met een onvoorstelbaar bloedbad in de zuidelijke kibboetsim van Israël dat een vuurstorm aanstak van dood en vernieling die over Gaza raasde. En aan de andere kant van het scherm? Het beeld is bevroren.

Een jaar lang bleek de premier van Israël niet in staat om zijn land of de wereld te vertellen hoe hij zich Gaza voorstelt zodra deze eindeloze oorlog voorbij is, en hij vond het niet nodig schuld te bekennen voor de falende veiligheid die heeft geleid tot de moord op vele honderden van zijn burgers. Hij kan ook niet uitleggen waarom zijn minister van Defensie een jaar na zijn ontslag nog altijd zijn baan heeft. Een heel jaar lang weigert het staatshoofd interviews te geven aan lokale media, of een onderzoekscommissie in te stellen om het debacle te onderzoeken, of een datum voor verkiezingen vast te leggen, zodat de mensen die hem volgens peilingen al lang beu zijn, zich kunnen uitspreken.

Dit was een jaar zo lang als de eeuwigheid en zo dor als een woestijn, en aan het einde ervan staan we naast de opgestapelde lichamen, zonder een greintje inzicht of hoop. De media geven ons updates over de plannen voor de herdenkingsplechtigheid op 7 oktober. Ze vertellen ons dat de ceremonie gefilmd zal worden zonder publiek, uit angst voor protesten. Het zal vooraf opgenomen worden, los van de tijd en van het volk, net zoals de dwaze regering die dat bedacht heeft. Een herdenkingsceremonie terwijl er nog steeds gijzelaars in Gaza op hun vrijlating wachten: het voelt net zo onzinnig als een herdenking voor Holocaustslachtoffers tijdens de Tweede Wereldoorlog, terwijl er nog rook opstijgt uit de verbrandingsovens.

In het noorden van Israël branden huizen af, mam, en in Libanon bleken ontploffende beepers en walkietalkies slechts de voorbode van een massale aanval waarbij de ene na de andere Hezbollah-leider geëlimineerd werd, onder wie Hassan Nasrallah. Oh, en Iran lanceerde nog eens een raketaanval tegen Israël, maar dat klinkt erger dan het was.

Wat me eraan doet denken: vandaag heb ik eindelijk een goed nieuwtje van het internet kunnen plukken, en hoewel het niets te maken heeft met het land waar je zo van houdt, denk ik dat het je blij zal maken: een nieuwe studie in opdracht van de Wereldgezondheidsorganisatie toont aan dat er geen verband is tussen veelvuldig gsm-gebruik en kanker. Weet je nog dat je me altijd met lichtjes bezorgde glimlach vertelde dat mijn onophoudelijke gebabbel één ding is, maar dat al die lange mobiele telefoongesprekken uiteindelijk mijn hersenen zullen braden? Wel, je kunt stoppen met je zorgen te maken - dat zal dus niet gebeuren. Je praatgrage zoon kan blijven babbelen aan de telefoon, zonder ook maar een haar te verliezen. Mensen aan beide kanten van de grens met Gaza vallen als vliegen: onschuldige Israëlische kinderen en oudere mannen en vrouwen, jonge soldaten en vele duizenden vrouwen en baby's in Gaza. Maar geen van hen stierf omdat ze te veel aan het bellen waren. Mobiele telefoons zullen er waarschijnlijk altijd zijn en blijven. Maar deze regering heeft wel een vervaldatum. Laten we samen bidden dat die verstrijkt voordat het land zelf verstreken is en laten we bidden voor de vernieling van de Derde tempel waar Ben-Gvir en zijn trawanten over fantaseren op hun weg naar verlossing.

Over verlossing gesproken, ik hoop dat het fijn is daarboven en dat jij en papa een beetje rust vinden. Veel Israëli's zeggen blij te zijn dat hun ouders niet meer leven om te zien wat er is geworden van het land waarvoor ze zoveel hebben opgeofferd, maar ik voel elke dag het verdriet van jou te moeten missen. Mocht jij nog in leven zijn, dat weet ik, zouden jij en papa wel één en ander hebben rechtgezet hier, of er op zijn minst in geslaagd zijn, zoals jullie altijd deden, om zelfs in alle duisternis en somberte een pad van hoop en licht te zien.

Liefs,

Etgar

Etgar Keret (Israëlische schrijver.)

(5) *Mia Doornaert klopt steeds op de foute nagels*

- (a) P 54-55
- (b) Type : Opinion
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 6053 + 49 signes
- (e) Auteur : Nathan Vandeputte (Doctor in de politieke wetenschappen, tot voor kort verbonden aan het Ghent Institute for International and European Studies (UGent))
- (f) Tonalité critique: 1995 signes (33%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : Photo de l'auteur

antisemitisme

Mia Doornaert pleit voor meer kritisch vermogen om indoctrinatie tegen te gaan, maar doet niet aan kritiek, schrijft Nathan Vandeputte.

In haar column bekritiseert Mia Doornaert de vermeende indoctrinatie in het Vlaamse onderwijscurriculum over het Israëlisch-Palestijnse conflict. Het curriculum zou te eenzijdig de Palestijnse kant belichten, waardoor het vermogen van onze leerlingen om kritisch te denken wordt ondermijnd. Paradoxaal genoeg lijkt haar betoog zelf een uiting te zijn van indoctrinatie en draagt het bij aan de vervlakking van kritisch denken in het onderwijs.

Doornaert baseert haar kritiek op een rapport van vzw IMPAC dat antisemitisme en vooringenomenheid in het Vlaamse en Waalse onderwijscurriculum aanklaagt. Kritisch zijn begint echter met een grondige bronanalyse, zowel wat betreft het belang van de resultaten, hoe het onderzoek gevoerd is en wie het geschreven heeft.

Allereerst is de relevantie van de conclusie, dat meer dan 81 procent van het onderzochte onderwijsmateriaal antisemitisch zou zijn, zeer beperkt. Het blijft onduidelijk hoe de 52 geselecteerde lesmaterialen zich verhouden tot het bredere curriculum, en hoe ze daadwerkelijk in de klas worden gebruikt.

Belangrijker is dat de bevindingen gebaseerd zijn op een problematisch conceptueel kader. Zo maakt het rapport gebruik van de beladen IHRA-definitie van antisemitisme, die kritiek op het Israëlische beleid gelijkstelt met antisemitisme. Deze definitie wordt fel betwist door vooraanstaande internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Human Rights Watch en Amnesty International, maar ook door joodse organisaties zoals Jewish Voice for Peace.

Toch laat het rapport deze tegenstemmen volledig buiten beschouwing. Integendeel, het viseert juist enkele van deze organisaties omdat zij mensenrechtenschendingen door Israël aan de kaak stellen. Het rapport beschouwt termen zoals "apartheid", "genocide", "blokkade", "bezetting" of "kolonisatie" als "zwaar beladen", "eenzijdig" en zelfs "demoniserend". Dat staat haaks op internationale rechtspraak: het Internationaal Gerechtshof heeft geoordeeld dat Israël zich schuldig maakt aan apartheid en dat de bezetting van de Palestijnse gebieden onwettig is. Ook stelt het dat Israël mogelijk genocide pleegt in Gaza. Zulke conclusies zijn verre van slechts "opinies". Ze worden gedeeld door prominente Israëlisch-Joodse mensenrechtenorganisaties zoals B'tselem.

Tot slot, de auteurs van het rapport worden niet genoemd, waardoor hun neutraliteit en onafhankelijkheid (waartoe ze zelf oproepen) niet kan worden beoordeeld. Het is echter bekend dat de voorzitter van de vzw elders pleit voor meer "pro-Israëlische" standpunten in het publieke debat. Ook worden eventuele winsten van de vzw gedoneerd aan een Israëlisch equivalent van het Rode Kruis. Het voorwoord van Mark Elchardus kan deze vooringenomenheid niet wegnemen, integendeel.

Islamofobie

Antisemitisme is ongetwijfeld een zwarte vlek in onze samenleving. Het is belangrijk om ook in ons onderwijs hiervoor aandacht te hebben en om onze curricula aan te passen waar nodig. Het is daarnaast evident dat ons onderwijssysteem ruimte laat voor verbetering: te vaak blijft het te

eenzijdig en ontbreekt er een brede waaier aan perspectieven. De verschillende dekolonisatie-werkgroepen aan onze universiteiten kunnen daarvan meepraten. Het probleem is dat Doornaert steeds op de foute nagels klopt.

Het probleem is net zo goed dat sinds 7 oktober ook islamofobie gestegen is in Europa en dat beschuldigingen van antisemitisme te makkelijk worden gemaakt. Het probleem is net zo goed dat solidariteit met de Palestijnse zaak niet alleen ontmoedigd wordt, maar ook actief wordt tegengewerkt. Terwijl wetenschappelijk onderzoek al jaren een pro-Israëliëse vooringenomenheid in westerse media aantoonde, zijn sinds 7 oktober de machtsverhoudingen in het debat over het Israëlisch-Palestijnse conflict nog scherper geworden. Zoals ook de voorzitter van de grootste partij in Vlaanderen het verwoord heeft, is er blijkbaar “maar één kant om te kiezen: dat is de kant van Israël, de kant van de democratie en de kant van het licht”.

Zo'n dominant binair denken laat geen nuance toe. In Duitsland worden congressen voor Palestijnse mensenrechten verboden, en wordt pro-Palestijnse Europese stemmen toegang tot het land geweigerd. In Engeland worden pro-Palestijnse betogingen door regeringsvertegenwoordigers omschreven als *hate marches*. In Vlaanderen worden de studenten die meedoen aan pro-Palestijnse protesten afgeschilderd als “nuttige idioten van Hamas”.

Nivellering naar beneden

Ook de enkele kritische kanttekeningen die in het curriculum worden gemaakt over Israëlische misstanden, zijn voor Doornaert aanleiding om te pleiten voor een bescherming van ons onderwijs tegen een “ongenadige nivellering naar beneden”. Ze pleit voor meer kritisch vermogen om deze indoctrinatie tegen te gaan, maar doet niet aan kritiek. Haar doel is het behoud van de status quo, dit door elke vorm van dissonantie te diskwalificeren en door de complexiteit van de problematiek nodeloos kapot te willen nuanceren.

Meer dan nuance brengen, zou het doel van kritisch denken moeten zijn om te onderzoeken waarom en hoe gevestigde denkkaders ontstaan en in stand gehouden worden, om de legitimiteit daarvan in vraag te stellen. Kritisch denken over het Israëlisch-Palestijnse conflict vergt de bereidheid om het dominante pro-Israëliëse narratief in het Westen ter discussie te stellen, en om actief te luisteren naar 'dissonante stemmen'. Het vraagt een open geest om op basis daarvan onze denkkaders te herzien, zeker in het onderwijs. Dat er in België dus onderwijsinhoud bestaat die het dominante discours doorbreekt en kritisch kijkt naar het Israëlisch-Palestijnse conflict, is iets om hoopvol over te zijn. Er is inderdaad hoop dat toekomstige generaties gered worden van een ongenadige nivellering naar beneden.

Nathan Vandeputte (Doctor in de politieke wetenschappen, tot voor kort verbonden aan het Ghent Institute for International and European Studies (UGent).)

(6) *Wat denkt u als het over Gaza gaat?*

- (a) P 55
- (b) Type : Éditorial
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 5993 + 40 signes
- (e) Auteur : Samira Ataei
- (f) Tonalité critique: 1137 signes (19%)
- (g) Réminiscence : 209 signes, (3%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 0

Mag ik u iets vragen, beste lezer? Sluit uw ogen en vertel mij: welke beelden flitsen door uw hoofd als u aan Gaza denkt? Denk niet te lang na, dat zal ik ook niet doen.

Gaza. De hulppakketten die uit de lucht vielen, terwijl de Israëlische aanvallen doorgingen. De rechthoekige bril van de Palestijnse universiteitsprofessor, Zakaria Shehab (38), met wie ik de eerste weken van de oorlog wekelijks aan de lijn hing, tot de verbinding uitviel en zijn antwoord soms maandenlang uitbleef. De portretfoto van ayatollah Ali Khamenei. Een trillend Palestijns meisje onder het stof. Een Joodse vriend, een van de vrolijkste en aangenaamste gesprekspartners die u zich kunt voorstellen, die mentaal uitloft wanneer ons gesprek op café afglijdt naar het Midden-Oosten. Zijn verdrietige ogen. Mijn collega's.

Ik vroeg enkele vrienden, twintigers die het conflict minder intens volgen, om hetzelfde te doen. Hun antwoorden: rook, leed, bombardement, wanhoop, ruïne, zand. Zijn we in Gaza, Oekraïne, of Soedan? Een jaar na de grootschalige Hamas-aanval op 7 oktober, waar meer dan 1.200 Israël's gedood werden en zo'n 243 gijzelaars ontvoerd werden, is de landstrook gereduceerd tot rook, leed, bombardement, wanhoop, ruïne en zand. De werkelijkheid ligt er niet ver van. De Israëlische bommen hebben van Gaza een open gruisvlakte gemaakt. Van de 287.669 gebouwen in de enclave zijn 168.784 gebouwen beschadigd.

Meer dan 41.500 Palestijnen zijn gedood, onder wie meer dan 16.000 kinderen. Dat zijn meer kinderen dan het aantal kinderen dat wereldwijd in een conflict is gestorven de voorbije vier jaar. Nog eens 96.000 Palestijnen raakten gewond. Voor hen zijn de opties om zich te laten behandelen miniem, aangezien 17 van de 36 ziekenhuizen in Gaza vanwege de aanhoudende aanvallen gedeeltelijk functioneren. Minstens 9.000 Palestijnen, onder wie ook kinderen, zijn als vermist opgegeven en zitten mogelijk vast of zijn overleden onder de brokstukken van wat zij ooit hun thuis noemden. Ook het lot van zo'n 100 gijzelaars, die in Gaza vastzitten, blijft onduidelijk.

Rook, leed, bombardement, wanhoop, ruïne en zand. Ja, het is er allemaal, maar is dat alles? In *Juden auf Wanderschaft* schrijft Joseph Roth over hoe de mens in staat is maar een korte tijd belangstelling te tonen voor een crisis. Onze nood aan regelmaat neemt altijd over. Hoe geven wij een menselijk gezicht aan een destructief conflict dat maar niet ophoudt? Hoe trekken we het Israëlische gijzelaarsdrama naar de voorgrond, terwijl een mogelijke regionale oorlog onze aandacht opslokt? Wat vertellen we nu, en wat sparen we op? En nog crucialer: wie laten we aan het woord?

We appen met Palestijnse hulpmedewerkers in Gaza, spreken met gevluchte burgers, zoeken naar nieuwe stemmen die de ontwikkelingen kunnen duiden en brengen vanzelfsprekend reportages vanuit de regio. Na een jaar blijft het een moeilijke evenwichtsoefening. Neem het stuk dat gisteren in de krant stond over een jonge jezidi-vrouw die uit Gaza is bevrijd, nadat ze tien jaar geleden in Irak gevangen was genomen door Islamitische Staat. De Israëlische krant *The Jerusalem Post* berichtte vorige maand als eerste over haar gevangenschap. Deze week kwam het nieuws over haar vrijlating ook in de nieuwsstroom van *Reuters*, *The Guardian* en later CNN terecht.

Ik heb jezidi-vrouwen geïnterviewd. Hun lot laat niemand onberoerd. Maar het is ook niet onbelangrijk om te kijken wie, wanneer en waarom spreekt. Een 21-jarige vrouw is dankzij maandenlange inspanningen van de Amerikanen uit Gaza bevrijd. Ook Israël, Irak en Jordanië waren betrokken bij de operatie. Volgens *The Post* werd ze vastgehouden door een

Hamasstrijder. Ik denk aan de woorden van onderzoeker Eyal Lurie Pardes voor het Israëlische medium *+972 Magazine*: "Media zijn een cruciaal onderdeel van een mechanisme waardoor Israël's steeds nationalistischer en militaristischer worden, en hongerig naar nieuws dat de oorlog goedpraat."

Afhankelijk van waar u naartoe surft, kunt u lezen dat Palestijnen steevast "sterven", en niet gedood worden, of dat Israël alleen "troepen stuurt", en niet aanvalt. Woorden doen ertoe, details maken het verschil. Keuzes ook. Als we beslissen om over de jezidi-vrouw te schrijven, dreigen we ruimte weg te nemen voor een andere invalshoek, zoals de toegenomen aanvallen in Gaza. Willen we dat toekomstige academici onze berichtgeving analyseren en concluderen dat we systematisch de bal hebben misgeslagen? Natuurlijk niet. We moeten de dingen bij hun naam noemen, en daar transparant over zijn.

Verontwaardiging mag geen houdbaarheidsdatum hebben. Als journalist is het onze taak om crisissen vanuit elke hoek te belichten, en dat te blijven doen. Niet alleen omdat er, in het geval van de oorlog in Gaza, onder al het leed een decennialange geschiedenis met complexe geopolitieke weerhaken ligt. Maar ook, en vooral, om alle mensenlevens. In Gaza sterven elk uur vier mensen. Op 1 oktober, toen wij 'afgeleid' waren door het offensief in Libanon en de tegenaanval van Iran, stierven er in Gaza 85 mensen. Een dag later ging het om 99 mensen. Hoe brengen we de oorlog tot u, wanneer de nood aan regelmaat dreigt over te nemen?

Neem de professor, Zakaria. Hij heeft het noorden nooit verlaten. Met zijn vrouw Soha (33), hun dochters Assel (11), Nour (9) en Ro'a (1), en zoon Fadi (7) is Zakaria in de wijk Alghbari, dicht bij de stad Jabalia, gebleven. In de eerste weken van het offensief verscheen zijn stem regelmatig in de krant. Tot de verbinding het liet afweten. Inmiddels dateert ons laatste contact van 28 augustus. "Tot nu toe gaat het goed met ons", schreef Zakaria toen. (Zo begon Zakaria elk gesprek.) "Ik heb veel mensen verloren in mijn dichte omgeving. Mijn broer verloor zijn voet, en mijn zus heeft ook een been verloren."

Vorige maand stuurde ik Zakaria een lang bericht. Ik heb nog geen antwoord ontvangen.

Samira Ataei is buitenlandredacteur. 'Gazettenpraat' belicht wekelijks een kwestie waarover de redactie van De Standaard discussieert.

Samira Ataei

3. De Standaard— 7/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 1246 signes et 57,39%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

(1) Een jaar van bloed en tranen.

- (a) Type : Article
- (b) Axe : Conséquences
- (c) Longueur : 1214 + 32 signes
- (d) Auteur : (SA)
- (e) Tonalité critique: 76 signes (6%)
- (f) Réminiscence : 182 signes (15%)
- (g) Angle critique : non
- (h) Illustrations : 1 (voir ci-dessus)

Een jaar na '7 oktober' staat het Midden-Oosten onder hoogspanning. Gaza en Libanon worden bestookt, Iran wacht een 'serieuze' tegenaanval af en in Israël raakt het geduld op.

Een jaar na de grootschalige Hamas-aanval op 7 oktober, en de voortwoedende oorlog die erop volgde in Gaza, lijken de vooruitzichten op vrede minder waarschijnlijk dan ooit. Ondanks herhaalde pogingen van Amerikaanse, Egyptische en Qatarese diplomaten om te onderhandelen over een staakt-het-vuren en de vrijlating van de overgebleven gijzelaars blijft het conflict in Gaza onopgelost en verspreidt het zich nu over de hele regio.

Israël heeft het voorbije jaar nog geen nationale rouwdag afgekondigd voor de ruim 1.200 burgers die het is verloren op 7 oktober. Inwoners in Tel Aviv en andere steden trokken

afgelopen weekend de straat op om de overgebleven gijzelaars weer onder de aandacht te brengen die, al dan niet levend, vastzitten in Gaza. "Stop met liegen en breng hen naar huis", staat er op een plakkaat te lezen. "Na een jaar zijn ze nog altijd niet hier." De Israëlische premier Benjamin Netanyahu moet de gijzelaars, en niet zijn machtspositie, op nummer één zetten, klinkt het. (sa)

Blz. 2-4, 8, 16-17 berichtgeving.

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 16 et 17 du Standard du 4/10/2024) : $10617/2 = 5309$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités : 1,5 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $15,5 \times 5309 = 82290$
Avec les pages opinion : $18,5 \times 5309 = 98217$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 2,6%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 2,5%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 32%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 3,7%

(1) *Op 7 oktober 2023 veranderde de wereld*

- (a) P 2
- (b) Type : Editorial
- (c) Axe : 7/10
- (d) Longueur : 2505 + 42 signes
- (e) Auteur : Ruben Mooijman (Senior Writer)
- (f) Tonalité critique: 152 signes (6%)
- (g) Réminiscence : 194 signes (8%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : Photo de Ruben Mooijman, dessin de Lectr en illustration

Een jaar geleden gebeurde het ondenkbare: Israël werd op eigen bodem aangevallen en moest ruim 1.200 slachtoffers begraven. Op de eerste verjaardag van de gruwelijke slachtpartij is het trauma nog lang niet verwerkt. Israël, maar eigenlijk de hele wereld, worstelt nog met de nasleep. Net als 11 september 2001 is 7 oktober 2023 een breekpunt in de geschiedenis. Er is een periode voor, en een periode na het drama.

Hoe die periode erna vorm zal krijgen, is nog verre van duidelijk. De kans is groot dat de verhoudingen in het Midden-Oosten grondig hertekend worden. De ingrediënten voor dat proces kennen we wel al. De gebeurtenissen van een jaar geleden hebben de hoop op een vreedzaam samenleven met de Palestijnen de grond in geboord. Zelfs progressieve Israëli's zijn er nu van overtuigd dat hun land nooit veilig zal zijn, tenzij elke militante Palestijnse beweging met wortel en tak wordt uitgeroeid. Tegelijk heeft Israël zoveel dood en verderf gezaaid onder de burgerbevolking van Gaza en de Westelijke Jordaanoever, dat de haat tegen de onderdrukkers nog generaties lang zal blijven voortleven.

De afgelopen weken is het conflict nog intenser geworden door de aanval van Israël op de Libanese militie Hezbollah. De motivatie daarvoor is dezelfde als die voor de ruïnering van Gaza: de totale eliminatie van elke organisatie die de veiligheid van het land bedreigt. Ook nu zijn weer veel burgers het slachtoffer, en wordt het al zwaar geteisterde Libanon met een nieuwe

beproeving opgezaaid. De gevolgen daarvan op lange termijn zijn onvoorspelbaar. Dat Israël zijn doel - absolute veiligheid - zal bereiken, is onwaarschijnlijk.

En dan hebben we het nog niet eens over de mate waarin 7 oktober 2023 ook elders in de wereld verhoudingen heeft veranderd en groepen mensen heeft beroerd. Dat Gaza zelfs in de strijd om de Antwerpse burgemeesterssjerp een thema is geworden, bewijst dat de schokgolven van de dodelijke terreurgolf een jaar later nog lang niet zijn gaan liggen. Ook in de Verenigde Staten is de oorlog in het Midden-Oosten een binnenlands verkiezingsthema geworden.

De oorlog die een jaar geleden begon, heeft ook geopolitieke gevolgen. De nauwe banden tussen het Westen en Israël, en de morele dimensie daarvan, tasten het aanzien van Europa en de VS in de niet-westerse wereld aan. Hoe de erfenis van 7 oktober 2023 er echt uitziet, zal pas over vele jaren duidelijk worden. Dat geschiedschrijvers er een flinke kluif aan zullen hebben, is nu al zeker.

Ruben Mooijman (Senior Writer)

(2) "Hoe kan Gaza ooit opnieuw leefbaar worden?"

- (a) P : 2-3
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 6168 + 48 signes
- (e) Auteur : Samira Ataei
- (f) Tonalité critique: 1459 signes (23%)
- (g) Réminiscence : 138 signes (2%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 4

Eén jaar Gazaoorlog

Palestijnen schuiven aan bij de voedselbedeling in een vluchtelingenkamp in Jabalia.
© getty

Massaastroom naar Rafah
15/10/2023

14/01/2024

DS-Infografiek | Bron: Planet

17 van de 36 ziekenhuizen in Gaza zijn nog gedeeltelijk operationeel

- Ziekenhuis of hulppost in Gaza
- Beschadigde en vernielde gebouwen in Gaza sinds 7 oktober 2023

DS-Infografiek
Bron: Analyse beelden op basis van Copernicus-satellietdata door Corey Scher (CUNY Graduate Center) en Jamon Van Den Hoek (Oregon State University). Data tot 24 september 2024, OCHA.

Eén jaar Gazaoorlog

Een jaar na de grootschalige Hamas-aanval op Israël zitten honderdduizenden Palestijnen in Gaza gevangen tussen een Israëlische moordmachine en een militante beweging. "Gaza is volledig verwoest."

Met het oog op de 'verjaardag' van de grootschalige Hamas-aanval op 7 oktober, waarbij meer dan 1.200 Israël's gedood werden en zo'n 243 gijzelaars ontvoerd, heeft Israël zijn aanvallen opgevoerd in Gaza. Bij een luchtaanval op een moskee zijn zaterdagochtend minstens negentien mensen omgekomen en tientallen anderen gewond geraakt. De moskee bevindt zich dicht bij het Al-Aqsa-ziekenhuis in de centraal gelegen stad Deir al-Balah. Ze diende als schuilplek voor talloze ontheemde Palestijnen. Bij een luchtaanval op een school dicht bij Deir al-Balah vielen vier doden.

In het noorden, dat al maanden is afgesneden van de rest van Gaza, heeft het Israëlische leger het gebied Jabalia omsingeld. Volgens Israël zijn er aanwijzingen dat Hamasstrijders daar "opnieuw terroristische infrastructuur" bouwen. Het riep de overgebleven inwoners, naar schatting 300.000 mensen, op om te evacueren. Dat deden ze een jaar geleden ook. Inmiddels is het noorden het zwaarst toegetakelde gebied. Zo'n 70 tot 80 procent van de gebouwen is met de grond gelijk gemaakt.

Het is moeilijk in te schatten hoe precair de situatie in het noorden precies is. De humanitaire VN-organisatie OCHA zegt al een maand geen toegang tot het gebied te hebben gekregen. Ook de Palestijnse universiteitsprofessor Zakaria Shehab (38), die samen met zijn vrouw Soha (33) en hun drie dochters Assel (11), Nour (9) en Ro'a (1) en zoon Fadi (7) in het noorden bleef, is al ruim een maand onbereikbaar. *De Standaard* had in de eerste weken van de oorlog geregeld contact met Shehab. Tijdens ons eerste gesprek vertelde hij hoe hij in één klap 42 familieleden was verloren.

Peperduur voedsel

Shehab deelde filmpjes van de aanvallen op Palestijnen op de vlucht richting het zuiden en van hoe hij water oppompte met behulp van zonne-energie. Hij vertelde over zijn urenlange zoektochten naar peperduur voedsel, deelde foto's van zijn avondeten - okra bonen met rijst - en legde uit hoe hij omging met zijn zoontje Fadi, dat niet meer spreekt sinds het Israëlische offensief in Gaza van 2021. Wanneer de avond viel, hield Shehab zijn hart vast. In oktober vorig jaar zei hij: "Overdag zijn de aanvallen erg, maar 's nachts zijn ze van een ander niveau. Ze zijn verschrikkelijk, verschrikkelijk beangstigend."

Vóór 7 oktober werd de Gazastrook met een openluchtgevangenis vergeleken, vanwege de Israëlische blokkade. De meeste jongeren hadden de landstrook van 365 vierkante kilometer nog nooit verlaten. Het gros van de bevolking leefde onder de armoedegrens. De toekomstperspectieven waren gering. Inmiddels is Gaza een bouwwerf geworden: 168.784 van de 287.669 gebouwen zijn beschadigd.

Veel vernielingen zijn het gevolg van gevechten en bombardementen, waarbij het Israëlische leger zijn zwaarste wapentuig inzet. Achter de frontlijn heeft het leger een nog destructievere aanpak: slopen. "Gaza is verwoest", zegt Sari Bashi van de ngo Human Rights Watch aan de telefoon. "Hoe kan dit gebied ooit opnieuw leefbaar worden? Alles wat een samenleving nodig heeft - huizen, scholen, ziekenhuizen, wegen, landbouwgrond of waterinfrastructuur - is kapot. Ondertussen zitten miljoenen mensen opeengepakt in een gebied dat slechts 3 procent van Gaza beslaat."

Eerste geval van polio

Het Internationaal Gerechtshof in Den Haag heeft Israël het voorbije jaar drie keer bevolen om een genocide tegen de Palestijnen te voorkomen en noodzakelijke hulp Gaza binnen te laten. Voor de oorlog kwamen er dagelijks ongeveer 500 vrachtwagens binnen met commerciële goederen en humanitaire hulp. In augustus kwamen slechts 1.500 vrachtwagens binnen via de grensovergangen Kerem Shalom en Rafah. De hele bevolking kampt met een toename van verwondingen, ziekten en aandoeningen, waaronder het eerste geval van polio in meer dan 25 jaar.

Ook hulpverleners zijn niet veilig voor Israëlische kogels. Met meer dan 280 doden, waarvan het gros in Gaza is gevallen, is 2024 het dodelijkste jaar voor hulpverleners. Voor journalisten is de oorlog het dodelijkste conflict in decennia. Volgens het Committee to Protect Journalists (CPJ) vielen er ruim 128 doden. Hassan Hamad (19), een Palestijnse freelance tv-verslaggever voor onder meer Al Jazeera, kwam afgelopen weekend om bij een luchtaanval op zijn huis in Jabalia. Volgens zijn collega's werd zijn huis doelbewust geraakt om hem het zwijgen op te leggen. Hij zou eerder bedreigingen hebben ontvangen.

Ondertussen bevallen er elk uur zeven vrouwen in een gebied dat ook kampt met een structureel gebrek aan medische voorraden, schoon water en vers voedsel. Na 7 oktober is het aantal miskramen, complicaties en vroeggeboorten gestegen, vanwege stress, ondervoeding en gebrek aan zorg. Ala'a Al Akhras slaagde er, na 50 dagen vluchten, vorig jaar in november in om te bevallen in een veldhospitaal in Khan Younis. In een brief aan de VN schrijft ze: "We zijn hier met niets begonnen, zonder bestemming. We hebben elkaar opnieuw beloofd dat we moeten overleven, wat er ook gebeurt."

De oorlog heeft al 41.500 Palestijnen het leven gekost. Nog eens 96.000 Palestijnen raakten gewond. Voor hen zijn de opties om zich te laten behandelen miniem. Minstens 9.000 Palestijnen, onder wie ook kinderen, zijn als vermist opgegeven. Mogelijk zitten ze vast onder de brokstukken of zijn ze overleden.

Ook het lot van zo'n 100 gijzelaars, die in Gaza vastzitten, blijft onduidelijk. De verschillende pogingen om een staakt-het-vuren te onderhandelen en een gijzelaars deal te strikken, zijn tot nu toe mislukt.

Met de uitbreiding van het conflict naar Libanon zijn Israëlische families er niet meer gerust op. De vader van Omer Shem Tov (21), die op het Nova-festival werd ontvoerd, sprak in *Haaretz* zijn wanhoop uit. "Tot nu toe speelde er altijd iets op de achtergrond. Bemiddelaars zeiden dat er inspanningen werden geleverd, en dat de Amerikanen een plan hadden. Maar de afgelopen maand is de kwestie volledig tot stilstand gekomen. Er is niets, alleen een uitgestrekte duisternis."

Samira Ataei

(3) *Bekendste nachtclub van Beiroet verandert in vluchtelingenkamp*

- (a) P : 4
- (b) Type : Reportage
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 5365 + 66 signes
- (e) Auteur : Jorn De Cock
- (f) Tonalité critique: 49 signes (1%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0 %)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 2

De eigenaar van de club zag duizenden vluchtelingen het centrum binnenstromen: "Eerst ving we er 70 op, nu 400." © Jim Huylenbroek

Manager Gacile Irani. © Jim Huylenbroek

reportage Libanon

" Dress code: smart casual ", leest het bord aan de ingang van een bekende club in Beiroet nog altijd. Waar drie weken geleden dj's en dansers stonden, liggen nu vluchtelingen. "Israël gaf ons vijftien minuten om te vertrekken, gelukkig konden we hier terecht."

"Zeven dagen geleden kregen we een WhatsApp berichtje: het Israëlische leger gaf ons vijftien minuten om onze flat te verlaten", vertelt Abbas (25), een Libanese vluchteling uit de Dahiyeh, de drukbevolkte zuidelijke wijken van Beiroet. "Met de hele familie zijn we, in de kleren die we nog altijd aanhebben, naar het centrum van de stad gevlucht. Van vrienden hoorden we dat we een dak boven ons hoofd konden vinden in deze club. Daar zijn we zeer dankbaar voor. Wij hebben onderdak, duizenden andere vluchtelingen slapen nu op straat."

Abbas kwam naar de Skybar met zijn echtgenote Ilham en hun uitgebreide familie, samen dertig mannen, vrouwen en kinderen - de jongste is een baby van vijf maanden. Hoelang ze op hun matje moeten blijven leven, weten ze niet. "Tot Israël Libanon van de kaart heeft geveegd", schertst hij zuur. Dat ze geen huis meer hebben om ooit naar terug te gaan, weten ze wel: Abbas toont op zijn telefoon een foto van een grote puinhoop, hem gestuurd door een buurman. "Ons gebouw telde vijf verdiepingen, alles is nu weg."

Abbas, Ilham en de rest van de familie - ze willen niet met hun familienaam in de krant, omdat alles in Libanon nu onzeker voelt - zitten buiten te kletsen naast de ingang van de club. Daar staat naast de voorgeschreven dresscode nog altijd te lezen waar gasten met een tafelreservatie moeten binnengaan, of mensen op de exclusieve *guest list*. De grote dansvloer binnenin wordt

nu ingenomen door vrouwen en kinderen. Mannen slapen om privacyredenen op het terrein rondom de club.

Begrip in nachtleven

Het gebouw ziet eruit als een enorme koker, met de nachtclub Skinn onderin en de haast mythische Skybar op het dak, met ruim uitzicht over de Middellandse Zee. Rondom ligt een grotendeels braakliggend terrein dat ietwat pompeus 'Beirut Waterfront' heet, maar dat in de praktijk grotendeels werd weggeblazen door de grote haven explosie van 2020. De befaamde silo die een deel van de stad behoeftte voor de schokgolf van toen, staat nog altijd zichtbaar te wankelen net ten oosten van de Skybar.

De club is al sinds 2003 een begrip in het befaamde nachtleven van Beiroet. De jongste maanden was ze net aan het herstellen van de talloze crisissen in Libanon: door de pandemie moest de Skybar bijna twee jaar dicht, de haven explosie sloeg intussen de inboedel aan diggelen, tegelijk schraapte de financiële crisis het geld uit de Libanese portefeuilles. En toch sloeg Beiroet net in de voorbije maanden weer aan het dansen. Het escalerende oorlogsgeweld van het voorbije jaar heeft nu het nachtleven ingehaald. Ook de Skybar is een vluchtelingenkamp geworden.

“Op de dag van de grote explosie, 27 september (*toen Israël Hezbollah-leider Hassan Nasrallah viseerde, red.*), zag de eigenaar van onze club duizenden vluchtelingen uit Zuid-Beiroet het centrum binnenstromen. Ze sliepen ook op de stoep”, zegt Gaëlle Irani (38), die in geen tijd van clubmanager is veranderd in vluchtelingen manager. “Hij heeft ze binnen uitgenodigd. Eerst waren het er zeventig, nu 400. Meer mensen kunnen we niet opvangen, al proberen we ook de families te helpen die blijven toestromen en hier in hun auto's slapen.”

In zekere zin is de club geen slechte locatie voor een vluchtelingenkamp: er was al sanitair voor honderden clubgangers. “We moeten wel meer douches installeren”, zegt Irani. De security van de club, reusachtige bebaarde buitenwippers vol tattoos, blijkt erg geschikt voor een ordelijke omkadering. Ze zijn nu ook warme humanitaire hulpverleners die teder voetbal spelen met de kinderen van vluchtelingen.

Al de rest is al twee weken lang een constante uitdaging, zegt Irani. “We moeten elke dag in eten voorzien, water, matrassen. Het is één groot leerproces. We krijgen geen hulp van de staat, wel van lokale humanitaire organisaties, en we ontvangen opmerkelijk veel donaties van gasten die hier voordien kwamen feesten.” Vandaag komt een lokale organisatie van Libanese vrouwen, met de optimistische naam You Are My Sunshine, teddyberen brengen voor de kinderen en muziek spelen.

1,2 miljoen vluchtelingen

Zo lijkt de hele operatie een schoolvoorbeeld van de zelfredzaamheid waartoe de Libanezen zijn veroordeeld door hun al jaren falende staat. Het bijkomende oorlogsgeweld maakt de situatie helemaal onhoudbaar: alleen in de laatste weken zijn 1,2 miljoen Libanezen op de vlucht geslagen, meer dan een vijfde van de bevolking. Israël bleef het hele weekend lang zuidelijk Beiroet intensief bombarderen.

Zelfs de Skybar ontsnapt niet aan Israëlische belangstelling. Een Israëlische drone komt akelig laag boven de club ronken, honderden vluchtelingen kijken angstig naar de hemel - voor hen waren zulke drones de voorbode van de vernietiging van hun huizen door gevechtsvliegtuigen. “Ik had net nieuwe meubels gekocht”, zegt Rahaf (45), een lerares Engels. “Ik heb geen idee wat er nog overreind staat. Mijn ene broer woont in Frankrijk, de andere in Duitsland, mijn zus in Canada, en ik ben sinds vorige week een vluchteling in mijn eigen land, waar ik met mijn twee kinderen woon in een nachtclub. We leven.”

Jorn De Cock (Vanuit Beiroet, Libanon)

(4) *“Lieve jongen, in Gaza gaat er niet eens een bomalarm af”*

- (a) P 8
- (b) Type : Reportage
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 5717+ 61 signes
- (e) Auteur : Ine Roos
- (f) Tonalité critique: 601 signes (10%)
- (g) Réminiscence : 109 signes (2%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 1

Wanneer Fadi Abu Shammala vertelt over zijn ervaringen in Gaza, zijn de leerlingen muistil. © Fred Debrock

reportage leper

De Palestijn Fadi Abu Shammala vluchtte eind 2023 weg uit Gaza. Deze week sprak hij in leper met zo'n 170 middelbare scholieren over zijn ervaringen. “Kinderen denken dat hun ouders superhelden zijn. Maar ik was zelf ook bang.”

Precies een jaar geleden voerde de radicale Palestijnse beweging Hamas een terreuraanval op Zuid-Israël uit. Vlak erna kondigde de uiterst rechtse Israëlische regering van premier Benjamin Netanyahu een oorlog aan tegen de Gazastrook. “Ik herinner me nog levendig hoe de Israëlische minister van Defensie een totaal beleg van Gaza afkondigde: geen voedsel, brandstof of elektriciteit”, zegt Fadi Abu Shammala (40) voor een muistille groep scholieren in het college van leper. Als vader van drie zoontjes sloeg hij in paniek. “Kinderen denken dat hun ouders superhelden zijn. Maar ik was zelf ook bang.”

Voor hij het oorlogsgeweld ontvluchtte, was Abu Shammala in Gaza directeur van een koepel van culturele organisaties. De eerste weken van de oorlog getuigde hij in deze krant geregeld over het leed van de Palestijnse burgerbevolking. Sinds begin dit jaar verblijft hij met zijn gezin in de Verenigde Staten. Hij werkt er voor Just Vision, een ngo die via storytelling en onafhankelijke berichtgeving lacunes wil opvullen in de verslaggeving over de Israëlisch-Palestijnse kwestie.

Steven Vanriest, godsdienstleraar op het college in leper en activist van de mensenrechtenorganisatie Amnesty International, maakte van een bezoek van Abu Shammala aan ons land gebruik om hem uit te nodigen voor een ontmoeting met zo'n 170 scholieren.

Familiefoto's

Fadi Abu Shammala bouwt zijn verhaal op met familiefoto's. Hij toont zijn vrouw, hun drie zoontjes en de herdershond van het gezin, die in Gaza achterbleef. Midden november 2023 slaagde hij erin de Egyptische hoofdstad Caïro te bereiken. Daar begon het lange wachten - vijf tergende weken lang - tot zijn vrouw en kinderen konden volgen. Hij toont hun magere, doodvermoeide en lichtgele gezichten vlak na hun vlucht uit Gaza, maar ook recente foto's, nu ze het een stuk beter stellen.

Als Abu Shammala, in een nonchalante zwarte hoodie en een lichte jeans, aan de rand van het schoolpodium gaat zitten, gaan de handen in de lucht. Jef (17) wil weten hoe het nu zit met Hamas. "Of we het willen of niet, Hamas is deel van het Palestijnse volk", luidt het antwoord. "Ikzelf hou helemaal niet van Hamas. Ik geloof in de kracht van praten en getuigen. Anderen zien heil in de militante aanpak. In ieder geval is elke Palestijn in Gaza het erover eens dat we ons tegen de bezetting mogen verzetten."

Leonard (15) stelt vast dat Abu Shammala naar Amerika vluchtte, maar "dat land steunt toch Israël?" De Palestijnse ngo-medewerker wint wat tijd met een grapje. "Wauw, Leonard, en jij bent 15? Dat is eerder een vraag van iemand van vijftig." De leerlingen grinniken. Op ernstige toon zegt Abu Shammala dat hij een onderscheid maakt tussen het gewone volk en de overheid. "De Amerikaanse regering steunt en bewapent Israël, dat klopt. Tegelijk geloven zeer veel mensen, ook in de VS, in Palestijnse rechten en in gerechtigheid."

Hoe zal deze oorlog eindigen, wil Simon (16) weten. "Auw, Simon, waarom vraag je me niet liever hoe ik 's ochtends graag mijn koffie drink?" De scholieren schieten in de lach, maar luisteren tegelijk geboeid. "Volgens mij is deze oorlog voor Netanyahu een manier om te vermijden dat hij wegens corruptie naar de rechtbank moet", zegt Abu Shammala. "En als hij ook maar over een staakt-het-vuren begint, keren de extreemste ministers in zijn regering zich tegen hem. Gewone mensen betalen de prijs van deze machtspolitiek."

Geen bomalarm

Het moet niet makkelijk zijn om een groep pubers stil te krijgen met een in het Engels verteld oorlogsverhaal. Maar in het college van Ieper kun je geregeld een speld horen vallen. Zoals wanneer een tweede Simon (15) vraagt wat er door Abu Shammala heen gaat tijdens een bomalarm. "Lieve Simon, in Gaza gaat er geen bomalarm af. Als je de bom hoort inslaan, schrik je heel erg, maar tegelijk weet je dat je nog leeft. Bijgevolg worden wij in Gaza gek van angst als de stilte te lang duurt."

Wat gebeurt er met kinderen die hun ouders hebben verloren, wil Gaëlle (16) weten. "Een complexe vraag", zegt de Palestijnse vader. "Er zijn geen ngo's die zich om wezen bekommeren. Soms raken kinderen tijdens het wegvluchten van hun ouders gescheiden, terwijl die misschien nog leven. Dan vangen andere volwassenen hen op. In Gaza is er een groot sociaal weefsel, iedereen zorgt voor elkaar."

Eén keer weet Abu Shammala even niet wat gezegd. Dat gebeurt na een vraag van Tigran (18), die wil weten "hoe het zit met de terreurcellen in Gaza". Abu Shammala belooft te antwoorden, maar wil het eerst hebben over de definitie van terreur. "Stel je voor dat iemand je huis binnenvalt, het wil afpakken en een geweer op je richt ..." Tigran zegt dat hij zich dat niet hoeft voor te stellen, want "ik kom uit Oekraïne". Geëmotioneerd trekt de Palestijn de Oekraïense jongen naar zich toe voor een omhelzing.

"In Ieper is de oorlog alomtegenwoordig", zegt Pieter Trogh van het In Flanders Fields museum, die Abu Shammala na schooltijd een korte rondleiding geeft. "Tijdens de eerste wereldoorlog vielen in België 600.000 doden. Met herdenkingen en historisch onderzoek proberen wij te bestuderen wat oorlog betekent, en ook te herinneren."

Ieper werd volledig met de grond gelijk gemaakt, en helemaal heropgebouwd, zegt Steven Vanriest, de godsdienstleraar die Abu Shammala uitnodigde in zijn school. "Ik hoop dat zijn getuigenis meer impact heeft op de leerlingen dan een droge geschiedenisles. En tegelijk hoop ik dat onze Palestijnse gast uit Ieper een boodschap meeneemt van hoop."

Ine Roox

(5) *Waarom Israël zwijgt over leed in Gaza: "Het trauma is te groot"*

- (a) P : 16-17
- (b) Type : Reportage
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 12554 + 68 signes
- (e) Auteur : Lucia Admiraal
- (f) Tonalité critique: 1306 signes (10%)
- (g) Réminiscence : 1852 signes (15%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 3

Volgens Zehava en haar echtgenoot Arinadar Guri heeft elke Israëlische generatie "haar eigen oorlog". © Kobi Wolf

Ron Bahat: "Iedereen die Hamas steunt, is mijn vijand." © Kobi Wolf

Be'im, waar het Nova-festival plaatsvond, is nu een gedenkplaats. © getty

reportage

Een jaar na '7 oktober' is de schok over de door Hamas geleide aanval op Israël nog altijd groot: in één dag werden bijna 1.200 mensen gedood. Voor discussie over de oorlog die Israël sindsdien in Gaza voert, is nauwelijks plaats.

Met een witte zonnehoed op rijdt Ron Bahat (58) in een karretje over het terrein van kibboets Nir Oz, op anderhalve kilometer van Gaza. Het contrast is groot: tussen de verwoestingen in de kibboets geven een paar mensen bomen en planten water. Op veel plekken lijkt het alsof de tijd

het afgelopen jaar heeft stilgestaan: huizen zijn grotendeels verwoest of uitgebrand, de muren zwartgeblakerd. "Elk huis heeft een verhaal", zegt Bahat, de woordvoerder van de kibboets.

Op zaterdag 7 oktober vorig jaar werden inwoners van Nir Oz, net als elders in Israël, vroeg wakker met het luchtalarm. Vanuit de bezette Gazastrook werden raketten afgeschoten op Israël. Niet veel later braken verschillende gewapende Palestijnse groepen, geleid door de Izz al-Din al-Qassam-brigades, de militante tak van Hamas, door het zwaar beveiligde grenshek rond de Gazastrook. Ook vlogen er paragliders het hek over. De uitbraak uit de 'openluchtgevangenis' van Gaza werd in de uren daarna gevolgd door een slachting in het zuiden van Israël.

De strijders vielen diverse kibboetsen binnen in Zuid-Israël, de plaatsen Ofakim en Sderot, en twee muziekfestivals. Bijna 1.200 mensen werden gedood, onder wie ruim achthonderd burgers, en de rest soldaten en veiligheidspersoneel. In totaal 251 burgers en soldaten werden meegenomen naar Gaza. In Nir Oz kwam het Israëlische leger pas in de middag te hulp, toen de kibboets al verlaten was door de aanvallers. Het is daarom een van de zwaarst getroffen gemeenschappen: van de circa 400 inwoners werden er 41 gedood en 76 gegijzeld.

Ook de ouders van Nir Metzger (48), die jaren als secretaris van de kibboets werkte, werden meegenomen naar Gaza. Zelf bleef hij met vrouw en kinderen in de schuilkamer van hun huis. Zijn moeder Tami (78) kwam in november tijdens de gevangenenruil met Hamas vrij, maar afgelopen juni raakte bekend dat zijn vader Yoram (80) is doodgeschoten door zijn gijzelnemers. "Het is heel moeilijk om hier te staan", zegt Metzger geëmotioneerd, in de keuken van het verlaten huis van zijn ouders in Nir Oz. Het huis is grotendeels intact, maar een rommel, omdat Israëlische soldaten er een tijd bivakkeerden na 7 oktober.

De bewoners van Nir Oz die ontsnapten aan de aanval werden na 7 oktober naar de kustplaats Eilat gebracht, in het uiterste zuiden van de Negev Woestijn. Na drie maanden vertrokken ze naar de zuidelijke plaats Kirjat Gat, waar ze sindsdien in een nieuwbouwwijk verblijven.

"Sommigen zijn nooit teruggegaan, het trauma is te groot", zegt Metzger. Als het aan hem ligt, wordt de kibboets echter zo snel mogelijk heropgebouwd. Maar daarvoor is veel geld nodig. De kibboets leunde tot vorig jaar financieel op de eigen verffabriek, die deels werd verwoest, en de teelt van aardappels.

Volgens Metzger kwamen er al in april berichten dat de Israëlische premier Benjamin Netanyahu een bezoek zou brengen aan het zwaar getroffen Nir Oz, maar dat bezoek is tot nu toe uitgebleven. Niet alleen op 7 oktober, maar ook nu voelen inwoners zich in de steek gelaten door de regering. Voor Nir Metzgers vader werd het uitblijven van een akkoord met Hamas voor een gevangenenruil hem fataal. Metzger verwijt de regering dat zij niet meer heeft gedaan voor de gijzelaars. Door de oorlog in Libanon is de aandacht voor hen nu weg.

Verdeeldheid

Maar niet alle families van de slachtoffers van 7 oktober delen die boosheid. Verder van de Gazastrook af ligt het stadje Ofakim, waar veel religieuze Israëliërs wonen. Ook hier zijn op 7 oktober vorig jaar doden gevallen, onder wie de twee zoons van Zehava (63) en Avinadav Guri (62). Op de ochtend van 7 oktober was Avinadav in de synagoge aan het bidden, aan de overkant van de straat. Toen het gezin thuis hoorde dat gewapende mannen het stadje waren binnengevallen, trok zoon Ariel (30) een wapen en rende de straat op. Hun andere zoon, soldaat Roei (22), volgde hem, en probeerde hem tegen te houden. Uren later hoorden de ouders dat beiden waren doodgeschoten.

Hun zoons hebben het stadje verdedigd, zeggen ze, maar het verdriet overheerst. Verwijten aan het adres van premier Netanyahu, van de Likoed-partij, en zijn extreemrechtse coalitie maken ze niet. "Wat gebeurd is, is gebeurd", zegt Zehava. "Dit had onder iedere regering, ook een linkse, kunnen gebeuren. Zelf omschrijft ze haar politieke kleur als "geen Likoed, maar ook niet links". Volgens haar heeft "de vijand gebruikgemaakt van de verdeeldheid", waardoor de samenleving is verzwakt.

Avinadav meent dat iedere generatie in Israël zijn eigen oorlog heeft: "Mijn vader heeft gevochten in de jaren 50, mijn broer vocht in de Jom Kipoeroorlog, ik vocht tijdens Shalom

HaGalil (*de Israëlische naam voor de invasie van Libanon in 1982, red.*), en nu voeren we opnieuw oorlog. Iedereen op zijn beurt, totdat de Messias komt. Wij geloven dat hij zal komen.”

Ontplofte koelkastmagneet

Direct na de Hamas-aanval begon Israël een vernietigende oorlog in Gaza en legde het gebied een volledige blokkade op, waarmee het de 2,3 miljoen inwoners volledig afsloot van essentiële voorzieningen. Deze situatie kwam nog bovenop de blokkade die Israël al sinds 2007 oplegt aan Gaza. Vanaf de rand van kibboets Nir Oz is de verwoesting die in Gaza is aangericht duidelijk te zien. Ron Bahat rijdt langs een open vlakte die tot aan het grenshek met Gaza loopt. In de verte is het platgebombardeerde Khirbat Ikhza'a, aan de rand van Khan Younis, te zien. Dan klinkt er een knal. “Een bom. Dat is een goed geluid”, zegt Bahat. “Daar zijn zelfs koelkastmagneten uit Nir Oz teruggevonden”, zegt hij later, wijzend in de verte, over de plundering van de kibboets, volgens hem door inwoners van Khirbat Ikhza'a.

“Iedereen die Hamas steunt, is mijn vijand. Wie hen veroordeelt en hen eruit wil werken, is oké”, zegt Ron Bahat, uitkijkend over Gaza. “Ik geloof dat het merendeel van de Gazanen goed is. Maar in elk ziekenhuis in Gaza zit een Hamas-basis. In elke school is een Hamas-basis waar ze raketten en geweren bewaren.” Even later voegt hij toe dat Hamas in Gaza kinderen hersenspoelt.

Propaganda

De stilte onder veel Israëliërs over het leed in Gaza valt deels te verklaren door het allesoverheersende trauma van 7 oktober. Bovendien is er propaganda en censuur: op televisie en in de meeste kranten overheerst het perspectief van het leger, en het idee dat dat een legitieme strijd voert in Gaza en 'terroristen' uitschakelt. “We vechten tegen menselijke dieren”, zei de Israëlische minister van Defensie Yoav Galant over Gaza op 9 oktober. Onder politici en op de Israëlische televisie werden het afgelopen jaar genocidale teksten over Palestijnen salonfähig.

Die dehumanisering komt deels voort uit de verrechtsing die in Israël al decennia bezig is, en uit de langdurige bezetting en de hoge muren die Israël om Gaza en op de Westelijke Jordaanoever heeft gebouwd; die hebben de verwijdering vergroot. Bahat herinnert zich hoe hij als kind op vrije dagen met zijn ouders naar zee ging in Gaza, bij Khan Younis, en vis at.

Veel Israëliërs menen dat sinds 2005, toen de illegale Israëlische nederzettingen in Gaza werden ontmanteld en het leger geen boots on the ground meer had, de bezetting van Gaza vanaf de oorlog van 1967 daarmee ook is opgeheven. 'Het staat onder gezag van Hamas, en wij hebben daar niets meer mee te maken', is een veelgehoorde redenering.

De veelgehoorde ontkenning in Israël dat 7 oktober iets met de decennialange bezetting en blokkade van Gaza en de annexatie van Palestijnse gebieden te maken heeft, maar enkel met haat en antisemitisme, vormt een andere verklaring voor het gebrek aan publieke verontwaardiging over wat Israël in Gaza aanricht. In Israël is 7 oktober voor velen een point zero.

“Moge je dorp branden”

De meesten van de circa 2 miljoen Palestijnen die in Israël wonen, zo'n 20 procent van de bevolking, hebben simpelweg niet de vrijheid of luxe om zich uit te spreken over Gaza. Palestijnse vlaggen worden door de autoriteiten verwijderd uit publieke ruimten. Wie zich uitspreekt tegen de vernietiging die Israël in Gaza aanricht, doet dat niet zonder risico's. Een Joodse geschiedenisleraar ging er voor de gevangenis in, net als verschillende *refusniks*, dienstweigeraars. Na 7 oktober werden in de eerste weken al ruim honderd mensen opgepakt - het merendeel Palestijnen - die zich hadden uitgesproken over Gaza, vooral op sociale media. Een Palestijnse professor aan de Hebreeuwse universiteit kreeg een open ontslagbrief van de directie nadat ze in een podcast over genocide in Gaza had gesproken.

Een kleine drie weken geleden zat een 12-jarig meisje uit een Palestijns gezin in de aardrijkskundeles op de Zilberman-school in Beer Sheva, een stad in het zuiden, niet ver van de plekken van de aanvallen op 7 oktober. Ruim duizend leerlingen zijn Joods, en enkele tientallen Palestijns, veelal uit bedoeïenenfamilies. De docent opende een discussie over de grens met Gaza en de humanitaire situatie daar.

Toen het meisje zei dat kinderen in Gaza honger hebben en doodgaan, verweten klasgenoten haar het voor Hamas op te nemen en slecht te praten over Israëlische soldaten. Ze vroegen haar of ze Palestina steunt. De docent greep niet in. Het ontaardde in een menigte scholieren die "Moge je dorp branden" riepen (een extreemrechts lied in Israël), tot de docent haar meenam naar de directeur. De school besloot het meisje tijdelijk te schorsen. Later zei het ministerie van Onderwijs tegen de Israëlische krant *Haaretz* dat dit kwam door haar gedrag, en "om spanningen te voorkomen".

De vader van het meisje wil niet met zijn naam in de krant, want hij vreest dat "het verhaal nog groter wordt". En hij is bezorgd om zijn kinderen - ook een andere dochter van 13 zit op de school. "Er is geen Palestijnse familie in Israël die geen naasten heeft in Gaza, of op de Westelijke Jordaanoever. Iedereen is met elkaar verbonden", zegt de vader. Maar ondertussen kunnen Palestijnen in Israël "geen woord zeggen", vult de moeder aan. "Het woord Palestina voelt al als verboden." De vader vertelt dat hij zijn kinderen altijd op het hart drukt om niet te uitgesproken te zijn, en is daarom ook verbaasd dat zijn dochter in de les toch iets over Gaza heeft gezegd. Hij verwijt de docent het onderwerp te hebben aangesneden.

Nadat het meisje van school was gestuurd, bleven ook de andere ruim dertig Palestijnse leerlingen angstvallig thuis. Of het meisje terug zou gaan naar school, stond echter niet ter discussie, vertelt haar vader. "Als ik mijn kind van school zou halen, dan winnen ze, en verhoogt het de druk op andere Arabieren. Ik wil mijn kinderen niet met angst opvoeden." Maar toen het meisje na een afwezigheid van een week met de bus terugkeerde naar school, werd ze opgewacht door een grote groep scholieren. De moeder laat op haar telefoon een filmpje zien van de scène die ze aantrof: als handen klappend zingen tientallen kinderen in koor: "We willen geen Arabieren op school."

Gedenkplaats

Op veel plaatsen in Israël is '7 oktober' nog steeds alomtegenwoordig. Op de Hebreeuwse radio klinken boodschappen van families voor de gijzelaars: "We missen je en brengen je zo snel mogelijk thuis." De foto's van de gijzelaars hangen op de luchthaven, in bibliotheken, in bushokjes en restaurants. Naast de snelweg staan billboards met de nationalistische slogan 'samen zullen we winnen'.

Een van de grootste moordpartijen op 7 oktober vond plaats op het Nova-muziekfestival bij Re'im, vlak bij Gaza. Hier werd een dansende menigte compleet overvallen: 364 mensen stierven. De plaats van het feest is nu een druk bezochte gedenkplaats. Op een grote, droge vlakte staan honderden houten stokken in het zand met daarop de foto's en namen van de slachtoffers: stuk voor stuk jonge mensen. Er wapperen Israëlische vlaggen, rondom de stokken staan plastic klaprozen.

"Hij was een van mijn beste vrienden", zegt Shir (18), in uniform, bij de foto van Idan Dor (25), die werd gedood. Ze kwam niet eerder naar deze plek. "Ik vond het te moeilijk."

Op de parkeerplaats komen tourbussen aanrijden met veelal 18-jarige soldaten. Zoals ze elkaar rondleiden in het Holocaust-museum Yad Vashem in Jeruzalem, gebeurt dat nu ook op deze plek. "Deze plek heeft veel betekenis en doet pijn voor heel Israël. Iedereen kent wel iemand die is gedood", zegt Linda (18), die in een rij soldaten het terrein op wandelt. "We zijn hier om te weten waarom we vechten."

Lucia Admiraal

(6) (Post) Antisemitisme:

- (a) P 28
- (b) Type : Courrier
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 162 + 14 signes
- (e) Auteur : Jan Deboutte
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

Onder de titel “Mia Doornaert klopt steeds op de faute nagel” brengt Nathan Vandeputte commentaar en kritiek bij haar eerdere column. Daarbij vermeldt hij dat her IMPAC-rapport “gebruikt maakt van de beladen IHRA-definitie van antisemitisme, die kritiek op het Israëlsche beleid gelijkstelt met antisemitisme”.

Dat is onjuist. De niet-juridisch bindende IHRA-werkdefinitie van antisemitisme verwijst niet naar de staat Israël. Bij de bijgevoegde voorbeelden wordt uitdrukkelijk vermeld: “Let wel: een kritische houding tegenover Israël die vergelijkbaar is met de kritiek die wordt geuit tegen gelijk welke andere staat is niet als antisemitisch te bestempelen.”

Terwijl “vooraanstaande mensenrechtenorganisaties” de definitie “fel betwisten” is het wel nuttig te vermelden dat onder meer de Europese Commissie de IHRA-werkdefinities als een essentieel instrument in de strijd tegen antisemitisme beschouwt.

En dat zowel het Europees Parlement als de Raad van de EU-lidstaten uitnodigt om deze werkdefinitie aan te wenden als een “nuttige leidraad voor onderricht en opleiding, met inbegrip van wetshandhaving en gerechtelijke doeleinden”.

Jan Deboutte, voormalig IHRA-voorzitter

4. De Standaard— 8/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 5085 signes et 50,58%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

[illegible]

(1) *Israël wil honderdduizenden
Palestijnen weg uit noorden Gaza*

- (a) Type : Article
- (b) Axe : Conséquences
- (c) Longueur : 5021 + 64 signes
- (d) Auteur : Dries Blontrock
- (e) Tonalité critique: 1457 signes (29%)
- (f) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (g) Angle critique : Oui.
- (h) Illustrations : 1

Oorlog *Gaza*

Het Israëlische leger vaardigt evacuatiebevelen *uit* voor het hele *noorden* van *Gaza*, officieel om er opnieuw af te rekenen met Hamas. Het bevel, dat erg lijkt op de eerste stap van een extreem plan van een oud-generaal, kan leiden tot genocide.

Déjà vu voor Noord-Gaza: een jaar na 7 oktober roept *Israël* net als in het begin van de oorlog op tot massale evacuaties naar een 'veilige' zone in het zuiden van de Gazastrook. Zondagochtend meldde het leger aan de ongeveer 300.000 mensen die er na een jaar oorlog nog over zijn, dat Hamas er weer actief zou zijn en hen als menselijk schild zou gebruiken. Het hele *noorden* diende zich klaar te houden voor evacuatie en het gebied bleef “een gevaarlijke gevechtszone”. De

mededeling van zondag was dan geen letterlijk evacuatiebevel, maar kwam qua stijl overeen met eerdere evacuatiebevelen, waarop snel bommen en kogels volgden.

Enkele uren later werd duidelijk dat de Palestijnen het ook zo mochten interpreteren: Israëlische troepen vielen binnen in Jabalia en Beit Lahia, twee buitenwijken van *Gaza-Stad*, dat voor de oorlog het grootste bevolkingscentrum van *Gaza* was. Maandag kwam dan het “onmiddellijke” officiële evacuatiebevel voor het hele gebied ten *noorden* van *Gaza-Stad*. Op dat moment rolden de tanks al door de straten en hadden al dodelijke bombardementen plaatsgevonden.

De totale ontruiming van Noord-*Gaza* om er definitief komaf te maken met Hamas, vertoont opvallende gelijkenissen met een plan dat de gepensioneerde generaal Giora Eiland begin september voorstelde. Dat heeft als titel 'Humanitaire hulp als strategische hefboom voor de terugkeer van de gijzelaars en de nederlaag van Hamas'. Eiland redeneert dat het vorige akkoord over vrijlatingen van gijzelaars er kwam toen er amper hulpgoederen binnenraakten in *Gaza*. Dat ook de Israëlische premier Netanyahu de voorbije maanden telkens weer de onderhandelingen over een staakt-het-vuren saboteerde, lijkt minder relevant.

Zich overgeven of sterven

Eilands plan begint met een week waarin de ruwweg 300.000 Palestijnse burgers de kans krijgen te evacueren naar het zuiden van *Gaza*. Daarna sluit het leger het *noorden* hermetisch af. Voedsel, water en andere humanitaire hulp mogen niet meer binnen, net als brandstof en elektriciteit. De 5.000 Hamasstrijders die zich volgens Eiland nog in het gebied bevinden, staan dan voor de keuze: “Zich overgeven of sterven.”

Eilands strategie klinkt extreem, maar valt volgens de Israëlische openbare omroep niet in dovemansoren bij Netanyahu, die het plan “zinvol” genoemd zou hebben om “de civiele controle van Hamas” te ontmantelen, al zou de premier het slechts beschouwen als een optie. Verschillende parlementsleden van Netanyahu's Likoeidpartij toonden zich felle voorstanders van Eilands ideeën. “Nadat we dit programma hebben uitgevoerd”, klonk het in een brief aan de regering die bijna een kwart van de Knessetleden ondertekenden, “is het mogelijk om het ook in andere delen van de Gazastrook *uit* te voeren.”

Opmerkelijke figuur

Stap 1 van Eilands plan is gezet, Gazanen in het *noorden* vrezen nu ook de volgende stappen. Toch zijn ze lang niet allemaal van plan te vertrekken. Velen geloven de Israëlische beloftes van veiligheid in het zuiden niet langer of voelen dat ze niets meer te verliezen hebben. Anderen, zoals ziekenhuisdirecteur Mohammad Salha, willen *uit* plichtsbef van geen wijken weten. “Ik blijf in mijn ziekenhuis”, schrijft Salha zondag in een Whatsappbericht vanuit het al-Awdaziekenhuis in Jabalia.

Eiland, de auteur van het plan, is een opmerkelijke figuur. In *Haaretz* beweert hij onder andere dat “de bevolking van *Gaza* is zoals de bevolking van nazi-Duitsland. De hele bevolking steunt de leider. Ik zeg niet dat we hen allemaal moeten straffen, maar laat ons een kat een kat noemen.” De oud-generaal vraagt zich af “wie eigenlijk burgers zijn?” Hij ziet velen als medeplichtigen in de Hamas-aanval van 7 oktober en de ontvoering van Israëlische gijzelaars.

Massale evacuatiebevelen en plannen zoals die van Eiland kunnen gevolgen hebben tot in de rechtbank van het Internationaal Gerechtshof, denkt professor internationaal strafrecht Frank Verbruggen (KU Leuven). Hoewel Eiland het zelf niet als deportatie ziet, is dat wel een mogelijke interpretatie van zijn ideeën. “Dat is een oorlogsmisdaad”, zegt Verbruggen. “Burgers mag men weghalen van het slagveld, maar het is natuurlijk de vraag wanneer ze mogen terugkeren.”

Genocide, het misdrijf waarvan onder andere Zuid-Afrika *Israël* beschuldigt voor het Internationaal Gerechtshof, is in grote mate afhankelijk van intentie, zegt Verbruggen. “Er is wel het precedent van Srebrenica. Daar heeft men bepaald dat het niet nodig was om alle Bosniërs *uit* te roeien voor er sprake was van genocide”, zegt hij. “Het volstaat dat je een bepaalde etnische groep in een bepaalde streek totaal uitroeit of de intentie daartoe hebt. De Palestijnen verdrijven *uit* een bepaald gebied, dus hun bevolking daar vernietigen, valt onder de noemer genocide, als de intentie er is.”

De Standaard 8/10

Dries Blontrock

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 16 et 17 du Standaard du 4/10/2024) : $10617/2 = 5309$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p (20p avec les Opinions)
- (c) Publicités : $\frac{1}{2}$ p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $16,5 \times 5309 = 87599$
Avec les pages opinion : $19,5 \times 5309 = 103526$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,5%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 20,3%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 5,2%

(1) *Politici hebben niets te zoeken bij de rouwenden*

- (a) P 2
- (b) Type : Éditorial
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 2212 + 52 signes
- (e) Auteur : Inge Ghijs
- (f) Tonalité critique: 1047 signes (46%)
- (g) Réminiscence : 261 signes (12%)
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 1 photo d'Inge Ghijs, dessin de Lectrr en relation

Wereldwijd werd gisteren terecht stilgestaan bij de 1.200 burgers die afgelopen jaar op 7 oktober het leven hebben gelaten bij de aanval van Hamas op Israël. 1.200 mensenlevens én een veelvoud aan slachtoffers, want elke dode is een vader, moeder, broer, zus, kind of vriend van iemand anders. Woorden en stiltes kunnen de pijn van de verwoeste levens nauwelijks verzachten. Elk slachtoffer is een drama op zich. Intens medeleven is hoe dan ook op zijn plaats.

Toch is het moeilijk om niet tegelijkertijd te denken aan de intussen 42.000 Gazanen en de meer dan duizend Libanezen die door de Israëlische bombardementen en beschietingen zijn gedood. Dat uitgerekend op de dag van rouw het Israëlische leger opnieuw een evacuatiebevel uitvaardigde voor Noord-Gaza en bombardementen uitvoerde op Zuid-Libanon en de buitenwijken van Beiroet, getuigt van een groot cynisme.

Maar een herdenking is niet de plaats noch het moment voor een dergelijke bedenking. Net daarom is het de vraag of het opportuun was dat de voorzitter van de Europese Commissie, Ursula von der Leyen, en premier Alexander De Croo in Brussel de officiële herdenking in de Grote Synagoge bijwoonden. En bij uitbreiding geldt die vraag voor alle politici wereldwijd die bij een van de herdenkingen aanwezig waren.

De Israëlische journaliste Lee Yaron schreef de levensverhalen van de Israëlische slachtoffers neer in een boek om het verhaal van 7 oktober te ontdoen van de politieke recuperatie die al een jaar aan de gang is. Slachtoffers hebben recht op zuiver verdriet. Daar moet geen politieke ruis op zitten.

Want welke boodschap geven politici met hun fysieke aanwezigheid aan de rouwenden? Kiezen ze daarmee een kant in het conflict? De kant van Israël dus? Want je aanwezigheid kan niet alleen gezien worden als een daad van medemenselijkheid. Je kunt als politicus je ambt niet uitdoen als een jas die je aan de kapstok hangt. Aanwezig zijn is een politieke daad, hoe dan ook.

En wat met de doden aan de andere kant? Zouden diezelfde politici ook aanwezig zijn op de herdenking van de Palestijnse slachtoffers als die door de Palestijnse Autoriteit of een andere vertegenwoordiging georganiseerd zou worden?

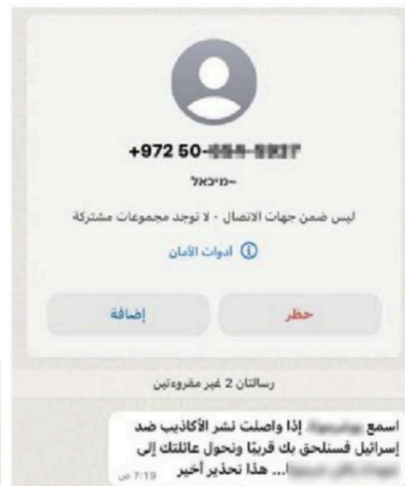
Inge Ghijs (Adjunct-hoofdredacteur)

(2) “Daar zijn ze, daar zijn ze, het is gedaan”

- (a) P 4
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3303 + 47 signes
- (e) Auteur : Lotte Alsteens
- (f) Tonalité critique: 118 signes (4%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 2

De jonge journalist Hassan Hamad deelde beelden vanuit het vluchtelingenkamp Jabalia. © 11

© getty

“Luister, als je leugens over Israël blijft verspreiden, dan komen we achter jou aan en maken we van jouw familie [...]. Dit is je laatste waarschuwing”

Volgens journalist Maha Hussaini had Hamad via Whatsapp een bericht gekregen van een Israëlisch nummer

Blikvanger Hassan Hamad · 19-jarige Palestijnse journalist

Sinds het begin van de oorlog een jaar geleden zijn al ruim honderd journalisten omgekomen in Gaza. Afgelopen weekend was de 19-jarige Hassan Hamad de volgende op de lijst. Volgens zijn collega's had hij dreigementen ontvangen.

“Om 6 uur vanochtend belde hij me om zijn laatste video door te sturen. Na een gesprek dat niet langer duurde dan enkele seconden, zei hij: 'Daar zijn ze, daar zijn ze, het is gedaan', en hij hing op. Het is een gevoel dat geen mens kan verdragen.” Dit bericht was zondagochtend te lezen op het X-account van Hassan Hamad, de 19-jarige journalist die afgelopen weekend overleed tijdens een Israëlische aanval. Een collega had het bericht geschreven.

“Hassan Hamad, de journalist die geen twintig zou worden, heeft zich een jaar verzet op zijn manier”, staat in de tweet. “Hij heeft zich verzet door weg te blijven bij zijn familieleden, zodat ze geen doelwit zouden worden. Hij heeft zich verzet toen hij geen internetsignaal vond, en twee uur op een dak ging zitten om de video's te sturen die jullie in een paar seconden bereiken. Gisteren, om 22 uur 's avonds, ging hij heen en weer tussen de plaats van de bombardementen en een plek waar hij ontvangst had. Hij had pijn in zijn been, maar bleef filmen.”

Onthutsende beelden

Op zijn Instagram-account @hassan_hamad.9 deelde de jonge freelancejournalist sinds begin dit jaar beelden vanuit het vluchtelingenkamp Jabalia, in het noorden van Gaza. Dat kamp is al meermaals aangevallen door het Israëlische leger. Hamads werk werd onder meer gebruikt op de nieuwszender *Al Jazeera*. Veel van de beelden zijn onthutsend en nietsverhullend: kinderen, al dan niet levend, onder het puin na luchtaanvallen, zwaargewonden in het ziekenhuis, reddingsoperaties, beelden waarin zowel mensen als artillerie te horen zijn, hongersnood, getuigenissen en beelden van mensen die geliefden verloren, ... In de laatste video die Hamad maakte, is weinig te zien: het is donker en er zijn bombardementen te horen.

Al Jazeera bericht dat Hamad om het leven kwam bij een luchtaanval. Collega's zeggen dat hij in de dagen voor zijn dood dreigementen had ontvangen. Volgens journalist Maha Hussaini had Hamad via Whatsapp een bericht gekregen van een Israëlisch nummer: "Luister, als je leugens over Israël blijft verspreiden, dan komen we achter jou aan en maken we van jouw familie [...]. Dit is je laatste waarschuwing."

"Waarheid"

Volgens *Al Jazeera* was het lichaam van Hamad "in stukken" teruggevonden en werden zijn stoffelijke resten in zakken en dozen weggebracht. Collega-journalist Mohamed Mohana deelde op Instagram een foto waarin hij zakken draagt met daarin "dat wat rest van zijn lichaam".

"Elke keer een journalist vermoord, verwond, gearresteerd of verbannen wordt, verliezen we een stukje van de waarheid", zegt Carlos Martinez de la Serna van de ngo Committee to Protect Journalists (CPJ) in een statement. "Diegenen die deze doden op hun geweten hebben, staan voor een dubbel proces: een onder internationaal strafrecht, en een onder de meedogenloze blik van de geschiedenis."

Volgens het CPJ zijn sinds het begin van de oorlog één jaar geleden 128 journalisten en media-medewerkers omgekomen. De overheid van Gaza spreekt van 175 vermoorde Palestijnse journalisten.

Lotte Alsteens

(3) *Israël is koloniaal ontstaan, en dat is essentieel om het conflict te begrijpen*

- (a) P 26 - 27
- (b) Type : Opinion
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 6088 + 83 signes
- (e) Auteur : Tim Brys (Master in Midden-Oostenstudies (Beiroet) en actief in vredesprojecten in Libanon.)
- (f) Tonalité critique: 863 signes (14%)
- (g) Réminiscence : 208 signes (3%)
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 2 (portrait de l'auteur)

Israëlische soldaten voeren een grondoperatie uit in Gaza. © afp

Midden-Oosten

Op 7 oktober 2023 viel Netanyahu's 'ijzeren muur', en de gevolgen waren verschrikkelijk, schrijft Tim Brys. De oude principes die hij toepast, leiden duidelijk nergens heen.

In juli 2023, minder dan drie maanden voor de gruwelijke 7 oktober die deze week herdacht wordt, zei de Israëlische premier Netanyahu: "Honderd jaar nadat de 'ijzeren muur' in de geschriften van Jabotinski werd gestempeld, blijven we deze principes succesvol implementeren." Netanyahu verwees naar Ze'ev Jabotinski, de zionistische leider die in 1923 het korte essay genaamd *De ijzeren muur* pende. Netanyahu's vader was een vurig discipel van deze man, die de ideologische vader van Israëlisch rechts wordt genoemd. In *De ijzeren muur* hekelt Jabotinski de 'vredesstokers' onder zijn medezionisten: die lijken volgens hem te geloven dat de Palestijnse Arabieren dwazen zijn, voor wie de zionisten hun ware doeleinden kunnen verbergen, of dat de Arabieren geheel corrupt zijn en hun recht op het land zullen verkopen.

Niet zo, stelt Jabotinski: de Arabieren weten heel goed waar de zionisten op uit zijn, en zijn ertegen gekant. Daarom is het "onmogelijk om vrijwillige instemming te verkrijgen van de Palestijnse Arabieren om 'Palestina' van een Arabisch land om te vormen tot een land met een Joodse meerderheid". Elk inheems volk wiens land gekoloniseerd wordt, verzet zich namelijk, stelt hij. Denk aan de Spanjaarden en de Azteken, de oude Israëlieten en de Kanaänieten, of de Pilgrim Fathers en de inheemse Amerikanen. Steeds verzette de lokale bevolking zich tegen de kolonisten. De Arabieren hebben geen probleem met Joodse immigratie per se, stelt hij, maar wel met een Joodse meerderheid, want net als de Joden hebben ondervonden weten de Arabieren dat een minderheid bestaan geen pleziertje is.

Aangezien zionisme een rechtvaardige zaak is, is de kolonisatie van Palestina dat ook, stelt Jabotinski. Dat wil niet zeggen dat er geen akkoord met de Arabieren mogelijk is. Maar een

akkoord kan er pas komen wanneer de Arabieren geen hoop meer hebben om een Joodse meerderheid af te wenden. Pas dan zouden de extreme Palestijnse leiders die “nooit!” roepen plaatsmaken voor gematigden. Dan zou er over garanties tegen ontheemding, over gelijke rechten voor Arabieren en Arabische nationale integriteit kunnen gesproken worden. Dan zouden beide volkeren in vrede kunnen leven. Maar tot die dag moet er een ijzeren muur opgetrokken worden, moet de Arabieren met militaire macht alle hoop op een meerderheid ontnomen worden, concludeert Jabotinski.

Woke of antisemiet

Dat zijn de 'ijzeren muur'-principes waarover Netanyahu in juli stelde dat “elke overheid van Israël, van rechts tot links” ze heeft toegepast. Dat is ook de conclusie van de Israëlisch historicus Avi Shlaim: alleen de Oslo-akkoorden weken van deze trend af, maar Netanyahu boorde die bij zijn eerste premierschap de grond in.

Het is in zekere zin verfrissend om een invloedrijke rechtse zionist uit het begin van de 20ste eeuw Israël een koloniaal project te horen noemen. Iedereen die dat vandaag doet, wordt namelijk onmiddellijk als woke of antisemiet weggezet. Erkennen dat zionisme een koloniaal project was, mag echter geen excuus zijn om Israël's bestaansrecht vandaag in vraag te stellen: dat land van de kaart vegen - de ergste interpretatie van *'from the river to the sea'* - zou een daad van genocide en etnische zuivering zijn. Dat is precies waar Hamas op 7 oktober 2023 een aanzet toe deed. De koloniale realiteit van Israël erkennen betekent ook niet dat je ontkent dat de Joden in Europa extreem onveilig waren, met de Holocaust als apocalyptische culminatie, en dat ze wanhopig een oplossing nodig hadden: een nationaal vaderland. Het mag ook niet leiden tot antisemitisme, een walgelijke pest die in onze contreien opnieuw welig tiert.

Maar Israël's koloniale ontstaan begrijpen is essentieel om het huidige conflict te verstaan en op te lossen. Want Netanyahu past, zoals hij zelf stelt, nog steeds Jabotinski's fatale principes toe. Die hebben duidelijk niet geleid tot een oplossing. De wanhoop waartoe de Arabieren gedreven 'moesten' worden, leidde niet tot onderhandelingen. Bij gebrek aan vreedzame uitwegen zochten de Palestijnen hun heil in geweld. Hamas met zijn radicaalislamitische en genocidale agenda is geworteld in het koloniale probleem dat Jabotinski beschreef: elke bevolking verzet zich tegen kolonisten. Dat is geen rechtvaardiging van 7 oktober. Wel een gedeeltelijke verklaring.

Druk Westen essentieel

Het geweld in Gaza en Libanon vandaag zal de zaken niet verbeteren, ondanks de hoop die Netanyahu stelt in Jabotinski's strategie. “Escaleren om te de-escaleren” noemt hij het. Ik vrees dat de volgende generatie terroristen en verzetsstrijders gekweekt wordt met de barbaarsheden in Gaza, waarbij al tienduizenden stierven. Volgens medische experts zou het zelfs om meer dan honderdduizend doden gaan.

Op 7 oktober viel Netanyahu's 'ijzeren muur', met verschrikkelijke gevolgen. Het is het grootste en gruwelijkste voorbeeld van het falen van Jabotinski's strategie. Militaire druk om de Palestijnen tot wanhoop te drijven draaide averechts uit. Het pad van de onderhandelingen moet bewandeld worden. Daarvoor is druk vanuit het Westen essentieel. Tot nog toe trok Amerikaans president Joe Biden af en toe een rode lijn en koppelde daar de Amerikaanse wapenleveringen aan. Een invasie in Rafah was zo'n rode lijn. Israël doorkruiste steeds die lijnen, zonder gevolgen vanuit het Westen.

Het is essentieel dat Israël tot de onderhandelingstafel gedwongen wordt, net als Hezbollah, Hamas en Iran. Het feit dat de Iraanse olievelden nu in gevaar zijn en de olieprijs wereldwijd enorm zou kunnen stijgen, lijkt westerse leiders als Macron zorgen te baren. De Franse president stelt alleszins plots de wapenleveringen aan Israël in vraag. Hopelijk zal de Amerikaanse president dat ook doen. Misschien zal dergelijke hypocrisie ertoe leiden dat het Westen nu wel doortastend zal handelen tegenover zijn bondgenoot?

Tim Brys (Master in Midden-Oostenstudies (Beiroet) en actief in vredesprojecten in Libanon.)

(4) Een definitie van antisemitisme als wapen

- (a) P 26-27
- (b) Type : Opinion
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 4150 + 45 signes
- (e) Auteur : Geert Vervaele (Auteur van 'Ik weiger te haten. De mechanismen die het antisemitisme veroorzaken en in stand houden' (Lannoo).)
- (f) Tonalité critique: 1950 signes (46%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : portrait de l'auteur

antisemitisme

De IHRA-definitie is zo vaag en zo ruim te interpreteren dat veel kritische uitlatingen die niets met antisemitisme te maken hebben, er onder kunnen vallen, schrijft Geert Vervaele.

Strikt genomen heeft voormalig IHRA-voorzitter Jan Deboutte gelijk als hij de formulering van Nathan Vandeputte corrigeert. De definitie van IHRA (International Holocaust Remembrance Alliance) stelt kritiek op het Israëlische beleid niet (zomaar) gelijk met antisemitisme. Het klopt ook dat de Europese Commissie, het Europees Parlement en de Europese Raad de werkdefinitie zien als leidraad voor onderricht en opleiding, wetshandhaving en gerechtelijke doeleinden. Ik wil niettemin opmerken dat de IHRA-definitie als niet-juridisch bindende werkdefinitie daarvoor nooit is bedoeld.

Waar de IHRA-voorzitter over zwijgt, is de politisering van de definitie en het misbruik dat daarmee gepaard gaat. De definitie is zo vaag en zo ruim te interpreteren dat heel wat beschuldigingen van antisemitisme die niets met antisemitisme te maken hebben, er toch onder kunnen vallen. Zeven van de elf toegevoegde voorbeelden vermelden wel Israël. Daardoor wordt antisemitisme, dat betrekking heeft op een persoon (Jood), een volk (Joden) of een geloof (jodendom/judaïsme), overgedragen op een staat. Niet toevallig zijn pro-Israëlgroepen heftige voorstanders van de IHRA-definitie. Toen op 25 maart 2021 de Jeruzalemverklaring werd gepubliceerd als reactie op het politieke misbruik van de IHRA-definitie, startte de Adopt IHRA Coalition een online campagne ten gunste van de IHRA-definitie onder de naam #AdoptIHRA. Deze wereldwijde coalitie herbergt allemaal pro-Israëlgroepen, onder meer ook Belgian Friends of Israel en CIDI.

De IHRA-definitie wordt wel degelijk fel betwist, zoals Vandeputte in zijn column stelt. Wie zich in de discussie wat verdiept, ontkomt niet aan de conclusie dat de definitie een wapen is geworden in de handen van pro-Israëlgroepen in hun ideologische en politieke strijd rond het Israël-Palestina-conflict.

Fundamenteel heeft het te maken met de visie op het Jodendom. In het zionistische narratief wordt Israël, in de woorden van Irwin Cotler, de *"collective Jew among the nations"* genoemd. Hoewel Israël en Jodendom niet gelijkgeschakeld mogen worden, zien we ook de betekenis van antisemitisme verschuiven. De haat tegen de Joden of het Joodse volk, die aanwezig is in alle vormen van het (oude) antisemitisme, wordt overgedragen op de Joodse staat (het 'nieuwe' antisemitisme). Zionisten interpreteren de zeven voorbeelden uit de IHRA-definitie dan ook fundamenteel anders. Ze voeren ook een bittere strijd tegen de Jeruzalemverklaring, waarin de laatste vijf artikels vermelden wat op het eerste gezicht niet antisemitisch is. Bijvoorbeeld artikel 11: de Palestijnse eis ondersteunen voor gerechtigheid en de volledige toekenning van de Palestijnse politieke, nationale, civiele en mensenrechten zoals vervat in het internationaal recht. Artikel 14: boycot, desinvestering en sancties zijn normale, niet-gewelddadige vormen van politiek protest tegen staten. In het geval van Israël zijn ze op en uit zichzelf niet antisemitisch.

Volgens Mia Doornaert wordt in het onderwijs een eenzijdig anti-Israëlsch verhaal opgediend. Allicht verwacht de columniste dat met een niet-zionistisch verhaal. Vermoedelijk leren kinderen behalve over de Holocaust ook over de Nakba, leren ze dat er behalve een Israëlische staat ook

een Palestijnse staat moe(s)t komen, dat er geen sprake is van 'betwiste' gebieden maar van 'bezette Palestijnse Gebieden' en ontdekken ze zelf dat de apartheid in Israël-Palestina niet dezelfde is als in Zuid-Afrika, maar zoals Lev Grinberg in *Haaretz* schrijft: *"It isn't apartheid - it's worse."* Als dat niet zo zou zijn, en mensenrechten en internationaal recht zijn niet het perspectief waardoor leerlingen leren kijken, dan zou dat pas indoctrinatie zijn. En wat met de IHRA-definitie? Die is eerder een deel van het probleem geworden dan de oplossing om écht antisemitisme te bestrijden.

Geert Vervaele (Auteur van 'Ik weiger te haten. De mechanismen die het antisemitisme veroorzaken en in stand houden' (Lannoo).)

B. DE MORGEN

1. De Morgen— 4/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 105 signes et 4%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

(1) Deze Belgen in Libanon weigeren te vertrekken.

- (a) Type : annonce
- (b) Axe : Conséquences
- (c) Longueur : 55 + 50 signes
- (d) Auteur : Rédaction
- (e) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (f) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (g) Angle critique : Non
- (h) Illustrations : 0

"We proberen controle te vinden te midden van de chaos"

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 6 et 7 du Morgen du 4/10/2024) : $13243/2 = 6622$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités : 1,05 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $15,95 \times 6622 = 105621$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 15,6%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%

(1) *Onweerstaanbare drang - De gedachte*

- (j) P 2
- (k) Type : Erial
- (l) Axe : Conséquences
- (m) Longueur : 3099 + 39 signes
- (n) Auteur : Bruno Struys ou Bart Eeckhout
- (o) Tonalité critique: 126 signes (4%)
- (p) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (q) Angle critique : Non
- (r) Illustrations : 1 (photo de l'auteur)

Bruno Struys Journalist @brunostruys

Robert Capa, de bekende Hongaars-Amerikaanse fotograaf, zei: "Als oorlogsjournalist een invasie missen is zoals een date afslaan met Lana Turner." Julia 'Lana' Turner was een bekende filmster en pin-up.

De kans is klein dat Robin Ramaekers in de nacht van woensdag op donderdag aan Lana Turner dacht, maar in elk geval voelde hij de onweerstaanbare drang om met zijn team erop uit te gaan.

Logisch, niet ver van hun hotel had Israël net een gebouw getroffen. Nog maar de tweede aanval in het centrum van Beiroet, dus een 'echte' journalist gaat dan ter plekke, ook al is het midden in de nacht.

Onweerstaanbare drang betekent niet roekeloos. Aan ervaring geen gebrek. Ook cameraman Stijn De Smet is geroutineerd. De twee trokken onlangs nog naar Oekraïne, ook geen ponykamp. Ze werkten bovendien met een lokale fixer.

Toch ging het mis. Ook al is achteraf, zelfs na afranseling, schoten, ontvoering en ondervraging, het gevoel dat het erger had kunnen aflopen. VTM heeft al wel haar deel van de pech gehad in oorlogsgebied. De zender bestond nog maar net toen journalist Danny Huwé in Roemenië werd doodgeschoten. In december is dat 35 jaar geleden.

Vlaanderen, een voorschoot groot, is gezegend met uitstekende conflictjournalisten. Er zijn de bekende namen: Rudy Vranckx, Jens Franssen, Inge Vrancken, Jorn De Cock en onze eigen Joanie de Rijke. Maar er zijn ook jonge freelancers zoals Jim Huylebroek, Eugenie D'Hooghe, Arnaud De Decker en Yassine Atari.

Ik vergeet er ongetwijfeld nog. Allemaal kenden ze hun portie geweld en bedreigende situaties wel, allemaal doen ze moedig voort. Rudi Vranckx heeft het eens opgeteld. Al acht keer had het verkeerd kunnen aflopen.

Ondertussen mogen we niet vergeten waarom Ramaekers en zijn team naar buiten trokken. We spreken over een Israëlische aanval op een medische post, die gelieerd is aan Hezbollah. Niet per ongeluk, nee, met een doelgerichte aanval. Met minstens zeven doden.

Het is niet te schatten hoeveel vernieling in het prachtige, met historiek beladen Midden-Oosten al is aangericht in de naam van een god, een volk of imaginaire massavernietigingswapens. Langs beide zijden van het Israëliisch-Palestijns conflict probeert propaganda ons te misleiden. Ook daarom moeten oorlogsjournalisten hun job kunnen doen.

Misschien beseft Hezbollah dat wel, en verklaart dat hun tussenkomst. Anderzijds zien sommige Libanezen de westerse pers als een verlengde van de westerse overheden en van Israël. Het is dus mogelijk dat de lokale menigte, woedend over het verlies van naasten, zich spontaan keerde tegen de Belgische cameraploeg, en hen verdacht van spionage. Ramaekers is uren ondervraagd.

Zoals aan Libanese kant westerse journalisten verdacht worden gemaakt, zo vergaat het Palestijnse journalisten aan de andere kant van de grens. Volgens Reporters Zonder Grenzen zijn in één jaar in Gaza zeker 32 journalisten om het leven gebracht terwijl ze hun job deden.

Hopelijk zijn Robin Ramaekers en Stijn De Smet snel weer thuis, en snel weer gezond. Zoals hij zelf zei: "Geen enkel verhaal is je leven waard."

BART EECKHOUT

(2) VTM-journalist en cameraman nog in Beiroet na aanval

- (a) P 6
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3385 + 56 signes
- (e) Auteur : Bruno Struys
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 1

In het centrum van Beiroet is journalist Robin Ramaekers met zijn cameraman Stijn De Smet gewond geraakt toen ze verslag wilden doen van een Israëlische precisieaanval. De menigte keerde zich plots tegen hen.

Niet in een zogenaamde Hezbollah-wijk maar in het centrum van Beiroet is Robin Ramaekers samen met zijn cameraman en hun fixer ernstig gewond geraakt. Tijdens een gesprek met ooggetuigen keerde de menigte zich tegen het team van VTM Nieuws. De 37-jarige cameraman Stijn De Smet werd tweemaal in het been geschoten. Ramaekers liep breuken op in het aangezicht. De lokale fixer (een persoon die journalisten assisteert in het buitenland) zou een gebroken neus hebben.

In het tumult werden Ramaekers en zijn fixer meegesleurd. Op sociale media circuleren beelden van het incident. Daarop lijkt Ramaekers herkenbaar in zijn witte hemd en lijkt het alsof hij wordt afgetuigd.

Ramaekers en de fixer werden opgesloten in een kelder en werden urenlang ondervraagd. Daar kregen ze ook verschillende klappen. Het duo werd na vier uur vrijgelaten. De Smet was intussen naar het ziekenhuis gebracht. Daar werd hij pas later gelokaliseerd.

Ook Ramaekers werd opgenomen in het ziekenhuis voor verzorging. Volgens Het Laatste Nieuws konden beide heren in de loop van de namiddag terugkeren naar hun hotel.

Repatriëring

De Belgen hebben Beiroet vooralsnog niet kunnen verlaten. Ze vliegen ten laatste dit weekend naar ons land. "We proberen nog sneller een vlucht te regelen, maar wegraken uit Beiroet is geen sinecure", zegt hoofdredacteur van VTM Nieuws Kim Herbots. "Ik denk dat we allemaal pas gerust zullen zijn als ze terug in België zijn en hier verder verzorgd kunnen worden."

Minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib (MR) zei in de Kamer dat de twee naar België worden gerepatriëerd zodra hun gezondheidstoestand het toelaat. De aanval op de Belgen vond woensdagnacht plaats na een Israëlische precisieaanval op een gebouw in de wijk Bachoura. Daarbij zouden minstens zes doden en zeven gewonden zijn gevallen.

In een van de gebouwen in Bachoura bevindt zich een gezondheidscentrum dat gelieerd is aan Hezbollah, vertelt VRT-journalist Jens Franssen, die eveneens in Beiroet is. Bachoura is een residentiële wijk in hartje Beiroet, op een steenworp van de Belgische ambassade.

Franssen: "Israël heeft een precisieaanval uitgevoerd met een kruisraket op dat gezondheidscentrum. Ramaekers ging met zijn ploeg ter plekke en dan heeft de menigte zich zichtbaar tegen hen gekeerd."

"De voorbije 24 uur zijn erg heftig geweest en heel anders uitgedraaid dan we ons ooit hadden kunnen voorstellen", zo reageert Ramaekers zelf op hln.be. "Ik ben blij dat we de verhalen van de Libanese bevolking ook in moeilijke omstandigheden brengen en ik ben vooral blij dat ik mijn cameraman straks levend terugzie. Geen enkel verhaal is je leven waard."

Ramaekers en De Smet waren al enkele dagen in Beiroet om verslag uit te brengen voor VTM Nieuws en HLN over de strijd tussen Hezbollah en Israël. Beiden hebben veel ervaring in conflictgebied, onder meer in Oekraïne. Gisterochtend kregen de twee in het ziekenhuis bezoek van de Belgische ambassadeur.

Rudi Vranckx, die voor VRT verslag doet vanuit Israël, plaatste een foto op X waarin hij zijn collega's sterkte toewenst. Blijkbaar hadden de twee VTM-collega's de avond voor het incident nog een foto gedeeld waarop ze van een drankje genieten.

BRUNO STRUYS

(3) *Deze Belgen willen ondanks alles niet vertrekken uit Libanon - 'Ik slaap maar een paar uur per nacht, omdat het hier een urenlang geknal is'*

- (a) P 6-7
- (b) Type : Interviews
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 5372 + 144 signes
- (e) Auteur : Jorn Lelong
- (f) Tonalité critique: 87 signes (2%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 4 (3 photos des intervenants)

Voor sommigen kan de evacuatie van hun familie niet snel genoeg beginnen. Anderen denken er niet aan om Libanon te verlaten, zelfs al horen ze 's nachts de bommen vallen. Het zijn barre tijden voor Belgen in Libanon. 'De consternatie van de bevolking heeft plaatsgemaakt voor woede en wantrouwen.'

Thomas Wille (50) voelt zich voorlopig nog veilig

'Hier lijkt gewoon niets aan de hand'

Thomas Wille, die op twaalf kilometer van Beiroet woont, had gisteren een afspraak met VTM-journalist Robin Ramaekers. Hij wou hem een andere kant van Libanon tonen, waar het leven gewoon doorgaat. Maar het liep anders. "Hij stuurde mij een bericht dat hij de afspraak niet zou halen. Een uur daarna zag ik het nieuws dat hij en zijn ploeg werden aangevallen. Daar schrok ik toch even van. Het toont maar aan hoe gespannen is in Beiroet. De consternatie van de bevolking heeft er plaatsgemaakt voor woede en wantrouwen."

Het is volgens Wille moeilijk voor te stellen hoe groot het contrast is tussen gebieden die amper tien minuten uit elkaar liggen. Dat kon hij vorige zaterdag met eigen ogen vaststellen toen hij terugkeerde van een reis uit Koeweit.

"De luchthaven was bijna leeg. Er waren amper mensen om de valiezen uit het ruim te halen, omdat ze schrik hadden voor bombardementen. Als ik door Beiroet reed, zag ik duizenden vluchtelingen. De auto's stonden driedubbel geparkeerd, en velen wonen erin. En dan kwam ik aan in Mtayleb, in de vallei waar ik woon, en daar lijkt gewoon niets aan de hand. Dat kun je bijna niet bevatten."

Al meer dan vijftien jaar woont hij in Libanon, waar ook zijn kinderen zijn opgegroeid. Wille geeft er tennises in een sportclub en heeft er zijn hart verloren. Ook nu Buitenlandse Zaken Belgen adviseert om het land te verlaten, denkt hij er niet aan om te vertrekken. "Mijn familie maakt zich zorgen. Maar waar ik woon, is het volledig veilig. Net als andere Belgen moet ik het nieuws volgen om te zien of er bombardementen gevallen zijn."

Said Koujou (49) wil vooral zijn familie beschermen

'Alle vluchten zitten voor de komende twintig dagen vol'

Voor de Belgisch-Libanese Said Koujou gaat het van kwaad naar erger sinds de beeper aanval van 17 september. Sindsdien is Saida, de stad in zuidelijk Libanon waar hij al jaren woont en werkt, een levensgevaarlijke plek geworden.

"Elke nacht vanaf drie uur beginnen ze hier te bombarderen. Vanop mijn balkon kan ik de explosies zo zien. Dat is nieuw hier, want tot vorige week was het hier relatief veilig. Nu hoor je constant vliegtuigen en drones. Israël bombardeert waar het nog nooit gebombardeerd heeft."

Drie dagen geleden viel er bij een grote luchtaanval meer dan 50 doden en 100 gewonden. Ook woensdag was er een aanslag, amper enkele honderden meters van zijn huis.

Zijn vrouw en dochters zijn inmiddels naar Beiroet gevlucht. "Maar ook daar was woensdag een bombardement, op enkele honderden meters van waar ze verbleven. Het is nergens nog veilig."

Hij doet er alles aan om hen zo snel mogelijk naar België te laten terugkeren. "We hebben al verschillende vluchten voor mijn dochter geboekt, maar tot twee keer toe werden ze geannuleerd. En zit alles voor de komende twintig dagen vol."

België heeft nu aangekondigd dat het landgenoten uit Libanon eerstdaags probeert te repatriëren. "Dat is niet te vroeg", vindt Koujou. "De Spanjaarden, Duitsers en Amerikanen zijn hier al een paar dagen bezig. Het is pijnlijk hoe België weer achterloopt."

Zelf wil hij zo lang blijven als hij kan om zijn meubelbedrijf draaiende te houden. "De baan is te gevaarlijk geworden om me te verplaatsen. Voorlopig lukt het hier nog. Maar het mag niet veel erger meer worden."

Valérie Debahy (52) wil blijven ondanks de bombardementen

'We proberen controle te vinden in de chaos'

"We proberen gewoon door te gaan, maar het zijn barbaarse toestanden", zegt de Belgisch-Libanese Valérie Debahy. Ze woont in een christelijke buurt, zo'n twaalf minuten ten noorden van Beiroet. Ver genoeg om voorlopig uit het gevaar te blijven. Maar de dagelijkse explosies hoort ze wel degelijk. "Omdat Beiroet tussen de bergen ligt, hoor je alles heel goed. Ik slaap maar een paar uur per nacht, omdat het hier één urenlang geknal is."

Sinds de escalatie in het Midden-Oosten is haar leven zo goed als stil komen te staan. De voorstellingen van haar theatergezelschap zijn geschrapt. Dus probeert ze geld in te zamelen en maaltijden te helpen bedelen voor al wie halsoverkop zijn huis moest verlaten. "Een functionerende overheid heb je hier niet. Maar daardoor heb je wel heel wat mensen en organisaties die op eigen houtje proberen anderen te helpen. Libanezen blijven echte plantrekkers, zelfs als ze de grootste slachting meemaken die ze hier gezien hebben."

Ze is zelf maar al te goed bekend met de lange voorgeschiedenis van geweld in het land. In 1994 vluchtte ze om die reden al naar België, om er twee jaar later terug te keren. Ook in 2006, bij de Israëlisch-Libanese Oorlog, moest ze haar thuisland tijdelijk verlaten. "Maar ergens had ik daar ook meteen spijt van. Ik was in veiligheid, maar het voelde verkeerd om me op zo'n kritiek moment weg van mijn familie te bevinden."

Nu is ze vastbesloten om te blijven, zolang dat enigszins verantwoord is. "In uiterste nood kan ik vluchten naar mijn zus in België. Maar ik wil hier blijven. We proberen controle te vinden in de chaos. En hopen dat hier snel een einde aan komt."

JORN LELONG

(4) *Bombardement Beiroet doet vrezen dat Israël oorlog tot buiten Hezbollah-terrein doortrekt*

- (a) P 6-7
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 4193 + 93 signes
- (e) Auteur : Alex Burghoorn
- (f) Tonalité critique: 251 signes (6%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 0

Met een luchtaanval in het hart van de Libanese hoofdstad Beiroet wakkerde Israël de vrees aan dat de lucht- en landoorlog met Hezbollah zich niet zal beperken tot de bekende bolwerken van de sjiiitische militie.

Het bombardement, laat op woensdagavond, trof een appartement in de wijk Bashoura, enkele honderden meters van het Libanese parlement en het hoofdkwartier van de Verenigde Naties. In het getroffen pand hielden aan Hezbollah gelieerde hulpverleners kantoor. Negen aanwezigen kwamen volgens de Libanese autoriteiten om, onder wie twee artsen van de Islamitische Gezondheidsdienst.

"Opnieuw een slapeloze nacht in Beiroet", verklaarde de speciaal coördinator van de VN, Jeanine Hennis-Plasschaert, in een staccato bericht op X. "De explosies tellen die de stad doen schudden. Geen luchtalarm. Niet weten wat hierna gebeurt. Alleen dat onzekerheid voor ons ligt. Angst en vrees zijn alomtegenwoordig."

Wat Israël een 'precisieaanval' in het centrum van Beiroet noemde, was volgens EU-buitenlandchef Josep Borrell een schending van het humanitaire recht vanwege de dood van de hulpverleners. Op X schreef hij: "Niet alleen zijn burgers slachtoffers van aanvallen, ook in dichtbevolkte gebieden, ze worden ook nog eens beroofd van medische hulp."

Sinds de beeper aanvallen van half september zijn volgens het Libanese ministerie van Volksgezondheid 1.276 doden gevallen, al net zoveel als in de maandenlange oorlog van 2006. De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) meldde gisteren dat er in 24 uur 28 medische hulpverleners waren gedood. Aan Israëlische zijde sneuvelden woensdag acht soldaten.

De Israëlische luchtmacht nam in haar campagne tegen Hezbollah 's nachts ook de zuidelijke wijk Dahieh met zeker tien raketten onder vuur. Het is sinds jaar en dag het bastion van de sjiiitische beweging, waar Israël Hezbollah-leider Hassan Nasrallah vorige week met een zwaar bombardement liquideerde. Zolang de luchtaanvallen zich daar concentreerden, waanden inwoners van andere wijken van Beiroet zich thuis nog veilig.

Oorlogsgeschiedenis

Naast Beiroet richt het Israëlische offensief zich vanuit de lucht op de Bekavallei in het oosten, waar de grensovergangen met Syrië belangrijk zijn voor de bewapening en bevoorrading van Hezbollah, en op de grond vechten Israëlische eenheden met luchtsteun zich het zuiden van Libanon binnen richting de rivier Litani.

Vier Rode Kruis-medewerkers en een Libanese militair kwamen om bij een Israëlische aanval toen zij bij de zuidelijke plaats Taybeh een konvooi met gewonden evacueerden, meldde gisteren de Libanese afdeling van het Rode Kruis.

Hoever Israël wil oprukken, is onduidelijk. Nadat Israël eerder al burgers in de dorpen ten zuiden van de Litani, 30 kilometer ten noorden van de grens, had opgeroepen te vertrekken, kregen woensdag ook de bewoners van twintig plaatsen ten noorden van de rivier de oproep een veilig heenkomen te zoeken. Het doet Libanezen het ergste vrezen. Ruim een miljoen inwoners zijn de laatste dagen op de vlucht geslagen.

De aanval op Hezbollah is een volgend hoofdstuk in de Israëlische oorlogsgeschiedenis in Libanon. In 1978 trok het Israëlische leger voor het eerst op naar het noorden, in antwoord op Palestijnse aanvallen. Daarna in 1982 nog een keer. Het leger stootte toen zelfs door tot in Beiroet om de Palestijnse bevrijdingsbeweging PLO te verdrijven, waarna het Zuid-Libanon tot 2000 militair bezet hield. Zes jaar later was het weer raak, toen in antwoord op de ontvoering van twee Israëlische militairen door Hezbollah.

Tijdens de 34-daagse oorlog van 2006 ontwikkelde het Israëlische leger de 'Dahieh-doctrine', die de Israëlische militaire aanpak sinds 7 oktober domineert. De doctrine is vernoemd naar de zuidelijke wijken van Beiroet, waar Israël toen voor het eerst zware bombardementen uitvoerde op plekken waar burgers wonen.

Twee jaar later zei Gadi Eisenkot, destijds de hoogste militair aan het noordelijke front in de Israëlische krant Yedioth Ahronot: "Wat in Dahieh in 2006 is gebeurd, zal met elk dorp gebeuren van waaruit Israël onder vuur wordt genomen. We zullen disproportioneel macht uitoefenen en immense schade en verwoesting aanrichten. In onze ogen zijn dat militaire bases."

ALEX BURGHOOORN

2. De Morgen— 5/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 78 signes et 31%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

(1) De kinderen van de rekening.

- (a) Type : annonce
- (b) Espace occupé graphiquement : 31,21%
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 46 + 32 signes
- (e) Auteur : Rédaction
- (f) Tonalité critique: 78 signes = 100 %
- (g) Réminiscence : 0 signes (0 %)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 1

De zware tol van één jaar oorlog in Gaza. Zeno

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 6 et 7 du Morgen du 4/10/2024) : $13243/2 = 6622$
- (b) Nombre de pages total info : 19 p / Zeno : 19p
- (c) Publicités : 1,8 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $17,2 \times 6622 = 113898,4$.
Avec Zeno : $17,2 + 19 = 36,2p \times 6622 = 239716,4$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition)* : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition)* : 0,5%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition)* : 13,2%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition)* : 2,5%

*Zeno inclus

(1) *Oorlogsjournalisten over het constante gevaar - 'Ik heb geleerd om nergens langer dan 20 of 30 minuten te blijven'*

- (s) P 8
- (t) Type : Interviews
- (u) Axe : Conséquences
- (v) Longueur : 5782 + 118 signes
- (w) Auteur : Bruno Struys
- (x) Tonalité critique: 88 signes (1%)
- (y) Réminiscence : signes (0%)
- (z) Angle critique :Non
- (aa) Illustrations : 3 (portrait des 3 interviewés.)

De aanval op journalist Robin Ramaekers, cameraman Stijn De Smet en hun Libanese fixer in Beiroet zindert na bij andere oorlogsjournalisten. 'Een van de griezeligste dingen is een woedende menigte die zich tegen je keert.'

Rudi Vranckx (64)

Al 35 jaar VRT-gezicht

'Een kwartier later lynchte de menigte een cameraploeg'

"De beslissing die Robin maakte om in het midden van de nacht naar dat gebouw te snellen was een call die we allemaal hadden kunnen maken. Ik heb zoiets meegemaakt in Irak in 2004. In Karbala was een aanval gebeurd met veel doden, onder wie een ayatollah.

"We trokken er de dag erna naartoe en plots sloeg de sfeer om. Iemand riep 'buitenlanders' en ze begonnen te slaan. Wij waren met drie en liepen alle drie in een andere richting. Dat was allicht ons geluk. Een kwartier later zagen we de angry mob een Turkse cameraploeg lynchen.

"Meestal worden we net goed onthaald door de bevolking, zoals donderdag nog in het zwaar getroffen Jenin, waar ik Palestijnse families sprak. Ik vertel hen ook dat ik er ben zodat zij hun verhaal kunnen doen aan de wereld. Maar in Beiroet, na alle doden en die beeper aanval, zijn mensen nu boos en achterdochtig.

"Ik houd steeds minder van grote menigtes. En ik heb geleerd om nooit ergens langer dan 20 of 30 minuten te blijven. Ik kijk echt op mijn uurwerk.

"Na een incident is het niet altijd simpel om los te laten. In het begin draaide ik de knop om en was het voorbij. Als ik nu in België ben, ben ik nog op al die plekken. Het is als een ladekast, waarvan soms plots een lade openspringt. Niet dat het me doet trillen en beven, maar ik ben dan weer in dat moment. Ik heb geleerd om die lade zachtjes dicht te schuiven en uit die herinnering te treden.

"De fixers die als tolk optreden en ons wegwijzen maken blijven daar wel. Ze riskeren geveinsd te worden omdat ze met westerse media werkten. Mijn fixer in Gaza kwam zo in conflict met Islamitische Jihad. En in Irak is een van mijn vaste fixers doodgeschoten. Dat is het enige moment dat ik de job anderhalf jaar lang niet meer wilde uitoefenen. Ik had er een wrang gevoel bij gekregen."

Joanie de Rijke (59)

Journalist bij onder meer 'De Morgen'

'De taliban zetten me vast omdat ik zou spioneren'

"Een van de griezeligste momenten is wanneer een woedende menigte zich tegen je keert. Als vrouw zal je minder snel klappen krijgen. Niet dat het per se beter is, denk aan hoe Lara Logan werd aangerand bij de protesten in Egypte. Bij vrouwen gaat het geweld eerder daarover."

"In Aleppo gooide de bevolking met stenen naar ons, na een zwaar bombardement van de Syrische regering. Die mensen waren razend dat het Westen niet optrad tegen Bashar Al-Assad."

"Ik begrijp dat mensen in shock zijn omdat hun buurt of hun huis is getroffen en dat ze zich afreageren. Dan krijgt de westerse pers de volle laag, want ze zien je als een soort vertegenwoordiger van het Westen. Ik werkte toen met een Amerikaanse fotografe, die had het verkorven."

"De achterdocht tegenover journalisten is de laatste tien jaar wel echt toegenomen. Zo wordt ons vak toch gevaarlijker. Zelfs in België worden journalisten ernstig bedreigd bij betogingen. Steeds vaker wordt de pers als een verlengstuk beschouwd van een regering, en gaan mensen ervan uit dat je propaganda maakt."

"Zoals Robin ben ook ik beschuldigd van spionage. De taliban zetten me vast omdat ik zagezegd voor de Fransen spioneerde. Je kan je daar niet tegen verweren."

"Het is gek, met de jaren word ik gevoeliger voor geweld, maar ik kan het ook wel beter van me afzetten. Na de dood van de Nederlandse fotograaf Jeroen Oerlemans had ik wel zeker posttraumatische stress. Ik weet nog dat ik vlak erna toch naar Irak ging, maar als ik een ziekenwagen zag, was ik weer bij Jeroen."

"Onlangs zat ik in Pokrovsk en de Russen zaten dichtbij. De vensters en de gordijnen trilden van de beschietingen, en dan krijg je dus weer herinneringen aan andere momenten. Op een gegeven moment is het genoeg. Dan moet ik rust nemen."

Arnaud De Decker (28)

Freelancereporter voor verschillende opdrachtgevers

'Achteraf zat ik te trillen in mijn hotel'

"Ik doet dit nu twee jaar en ik kan wel zeggen dat ik op het terrein enkele lessen heb geleerd. In het begin was ik soms wat roekeloos. Ik volg nog altijd mijn intuïtie, maar mijn risico's aan het front zijn berekender."

"Ik ben freelancer en sta er 100 procent alleen voor. Als mij iets overkomt, zal geen verzekering of mediacontract me redden."

"Er bestaan HEAT-trainingen die je leren om met vijandige situaties om te gaan, maar die kosten duizenden euro's. Ik ben nu zes weken in Oekraïne geweest en ik denk dat ik er geen 1.000 euro aan overhoud. Gelukkig zijn er mensen die mijn werk appreciëren en zo'n training voor mij hebben bekostigd."

"Als je niet in vaste loondienst werkt, maakt niemand zich zorgen over je. In juni 2023 ben ik aan een bombardement ontsnapt in Kramatorsk. Ik was aan het eten in een restaurant, rekende af en twintig minuten later is die zaak ontploft. Ik ben teruggekeerd en zag overal lijken en schreeuwende mensen. Uiteraard begon ik te filmen. Een militair heeft me toen bijna fysiek aangevallen, mijn gsm afgepakt en op de grond gegooit. Die beweerde dat het mijn schuld was, dat de Russen hun positie hadden ontdekt."

"Mijn beelden zijn in Het journaal geraakt, maar achteraf zat ik alleen op een hotelkamer te trillen van schrik. Niemand stuurt je een berichtje. Dan zit je alleen met je gedachten. Een maand eerder was ik mijn Franse collega Arman Soldin verloren bij een Russische raketaanval. Nog een maand eerder was ik als een van de laatste journalisten in Bachmoet.

"Ik heb toen mijn collega Bruno Beeckman gebeld. Die zei: 'We hebben allemaal enkele jokers in het leven, en jij hebt die van jou in enkele maanden opgebrand. Je moet terug naar Brussel en je jokers opladen.'"

BRUNO STRUYS

(2) *Offensief in Libanon - Israël neemt mogelijke nieuwe leider Hezbollah nu al onder vuur*

- (a) P 14
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3589 + 90 signes
- (e) Auteur : Jasper Daams
- (f) Tonalité critique: 237 signes (6%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 1

Nog voordat er een opvolger is voor Hassan Nasrallah probeert Israël de potentiële nieuwe leider van Hezbollah te doden. De zware bombardementen donderdagnacht in Beiroet waren gericht op Hashem Safieddine.

The New York Times komt met het nieuws naar buiten. De Amerikaanse krant baseert zich op informatie van drie Israëlische functionarissen, die anoniem willen blijven. De bombardementen zouden zijn gericht op een bijeenkomst van de top van de militante beweging in een bunker in de Libanese hoofdstad, waarbij ook Safiedinne mogelijk aanwezig was. De beoogde nieuwe leider is een neef van Nasrallah.

Rond middernacht klonk een reeks explosies in Dahieh, de dichtbevolkte Hezbollah-wijk waar ook Nasrallah zich ophield toen hij vorige week vrijdag werd gedood bij een eerdere Israëlische luchtaanval. Over de status van Safiedinne en mogelijke andere slachtoffers is nog niets bekend. Zowel Israël als Hezbollah heeft nog niets losgelaten over de aanval. The New York Times spreekt van een van de zwaarste bombardementen op de Libanese hoofdstad sinds het uitbreken van de oorlog. De schokgolven zouden kilometers verderop nog voelbaar zijn geweest. Naar verluidt gingen autoalarmen af als gevolg van de bombardementen.

Met de aanval op Safieddine vervolgt Israël zijn jacht op de kopstukken van de door Iran gesteunde groepering. Safieddine, geboren in de jaren 60, gold als een van de voornaamste kandidaten voor de opvolging van Hassan Nasrallah als leider van Hezbollah. De andere is Naim Qassem, voorheen de rechterhand van Nasrallah.

Safieddine is een van de eerste leden van Hezbollah. Na de oprichting van de sjiiitische beweging in 1982 vervulde hij verschillende rollen binnen de organisatie. Zo was hij politiek, spiritueel en cultureel leider van Hezbollah, en gaf hij leiding aan de militaire activiteiten van de beweging.

Vanwege zijn betrokkenheid bij de groepering zetten de Verenigde Staten hem in 2017 op een lijst van terroristen die wereldwijd een serieuze bedreiging vormen. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken omschrijft Safieddine als 'belangrijk lid' van de Hezbollah-top, en houdt hem onder meer verantwoordelijk voor de aanslagen op de Amerikaanse ambassade en marine barakken in Beiroet in 1983.

Safieddine staat bekend als een trouwe metgezel van Nasrallah. Sinds die vorige week omkwam in Zuid-Beiroet is de beweging op zoek naar een opvolger, maar Israël lijkt een nieuwe aanstelling niet te willen afwachten.

Hoewel het Israëlische leger de focus de laatste weken heeft verlegd naar de strijd tegen Hezbollah in het noorden van het land, blijft het ook doelen in Gaza en op de bezette Westelijke Jordaanoever onder vuur nemen. Het leger meldde donderdagavond de dood van Hamas-kopstuk Zahi Yaser Abd al-Razeq Oufi, een commandant van de beweging.

aanval op de Westoever

Oufi, die verantwoordelijk wordt gehouden voor een mislukte aanslag met een autobom vorige maand, zou zijn gedood bij een luchtaanval in Tulkarm op de Westelijke Jordaanoever. Daarbij zijn volgens het gezondheidsministerie van de Palestijnse Autoriteit zeker achttien Palestijnen omgekomen. Volgens een bron van persbureau AFP is het de dodelijkste aanval op de Westoever sinds 2000.

De bommen sloegen in bij een café waar volgens het Palestijnse persbureau Wafa veel burgers aanwezig waren. Het Israëlische leger stelt dat het ging om een gezamenlijke aanval met de Israëlische veiligheidsdienst Shin Bet, en dat behalve Oufi ook andere leden van Hamas zijn gedood. Over het aantal gewonden wordt niet bericht, wel zouden nog veel slachtoffers in het ziekenhuis liggen.

JASPER DAAMS

(3) *Verpletterende verantwoordelijkheid - Week van de hoofdredacteur*

- (a) P 27
- (b) Type : Editorial
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 2642 + 68 signes
- (e) Auteur : Remy Amkreutz
- (f) Tonalité critique: 786 signes (29%)
- (g) Réminiscence : 110 signes (4%)
- (h) Angle critique : oui
- (i) Illustrations : 1 (photo auteur)

Remy Amkreutz is hoofdredacteur van deze krant. Hij geeft wekelijks een inkijk in wat er op de redactie leeft. Deze week: gesmoorde kinderdromen.

Verdriet kent geen grenzen. Geen scheidslijn, geen as van verzet, geen puur binair denken over dader- en slachtofferschap. Het is goed om daar, enkele dagen voor 7 oktober, wanneer het exact één jaar geleden is dat Hamas zijn moorddadige raid uitvoerde, bij stil te staan.

Het Midden-Oosten is uitgegroeid tot een groot openlijk strijdtoneel. En zo is ook het leven in Libanon, Israël en de Palestijnse gebieden voorgoed veranderd. Er zijn inmiddels minstens 16.500 kinderen gedood. Collega's Ans Boersma en Jan Straetmans wilden 100 van hen een gezicht geven.

Wie de verhalen leest van Ethan (7), die doodgeschoten werd door Hamas-militanten, van Awni (13) en Yousef (7), die stierven na een Israëlische luchtaanval, en van Fatima (9), die gedood werd bij de massale beeperaanval in Libanon, kan niet onbewogen blijven.

Woorden en zinnen die een veel te kort mensenleven beschrijven. Een leven vol kinderdromen en -verlangens die nooit meer volwassen zullen worden. Of hoe Ans en Jan het verwoorden: 'Dit zijn de levens die ons moeten herinneren aan de diepste tragiek van oorlog: het verlies van hen die geen deel hadden aan het geweld, maar er het meest onder lijden.'

Het lastige aan de huidige strijd in het Midden-Oosten is dat je niet op simplistische wijze over slachtoffer- en daderschap kunt spreken. Tegelijkertijd blijft het belangrijk om, ook in de ingewikkeldste conflicten en oorlogen, helder naar verantwoordelijkheden te kijken. En dan komt natuurlijk Hamas in het vizier, maar dan is ook die van de Israëlische premier Benjamin Netanyahu verpletterend.

Hij gaat gewoon zijn gang, zegt expert Kenneth Lasoen in een spraakmakend interview met collega Joël De Ceulaer. "Netanyahu doet alles om aan de macht te blijven."

In een scherp essay komt Ilja Leonard Pfeijffer tot exact dezelfde conclusie. Er lopen immers al jaren strafrechtelijke onderzoeken tegen Netanyahu, maar door het huidige conflict, en door de bijbehorende noodsituatie en het oorlogskabinet, is hij de facto immuun voor vervolging.

"Zolang de oorlog duurt, is zijn positie onaantastbaar. Hij is persoonlijk niet gebaat bij de-escalatie, laat staan bij vrede." Netanyahu heeft, zo schrijft Pfeijffer, macht nodig om juridisch onaantastbaar te blijven. "Oorlog is dienstbaar aan zijn project om de democratische rechtsstaat te ontmantelen en zichzelf buitengewone bevoegdheden toe te eigenen. Op de dag waarop Netanyahu wordt afgezet, zal het nog geen vrede zijn, maar vrede is ondenkbaar zolang hij regeert."

REMY AMKREUTZ

(4) (in Zeno- Cover) Eén jaar oorlog in Gaza: 45 dode kinderen per dag

- (a) P :Une
- (b) Type : Annonce
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 217 + 49 signes
- (e) Auteur :
- (f) Tonalité critique: 26 signes (10%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : environ 75

Kenneth Lasoen 'TikTok is zeer gevaarlijk' 04 / De staat van 't Stad Heeft 12 jaar N-VA-bestuur Antwerpen verbeterd? 10 / Joris Van de Moortel 'Ik word niet goed van de Ensor-hype' 22 / Iceman onder vuur 'Wim Hof bezondigde zich aan huiselijk geweld' 28

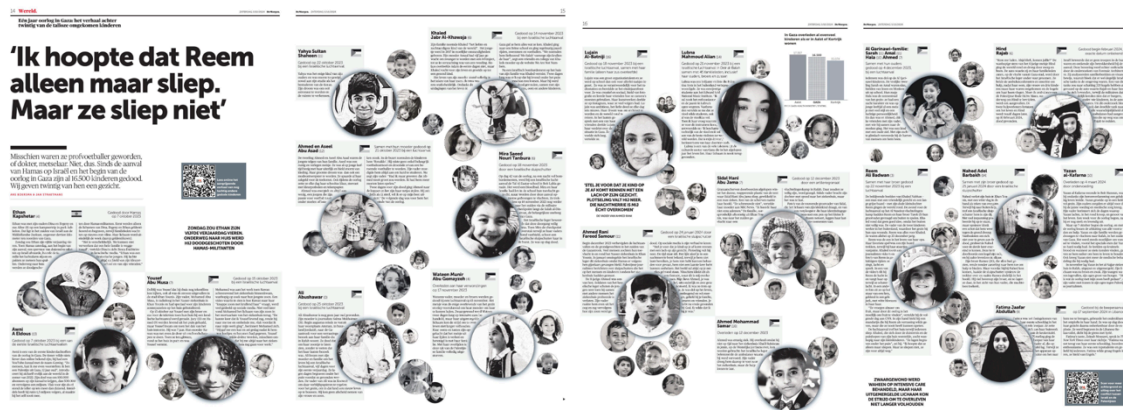
'Altijd was Khaled aan het voetballen. Ze noemden hem Mo Salah'

'Fatima was net terug van haar eerste schooldag, boordevol enthousiasme'

'Als ik had geweten dat Ali nooit zou groot worden, had ik hem meer laten spelen.'

(5) (in Zeno — interieur) : Wereld. Eén jaar oorlog in Gaza: het verhaal achter twintig van de talloze omgekomen kinderen - 'Ik hoopte dat Reem alleen maar sliep. Maar ze sliep niet'

- (a) P Zeno 14 - 17
- (b) Type :
- (c) Axe :
- (d) Longueur : 18774 + 156 signes
- (e) Auteur :
- (f) Tonalité critique: Impossible à estimer dès lors qu'il est certain que beaucoup d'informations données n'ont pas pu être recoupées par les journalistes ; par ailleurs, la version israélienne est presque toujours absente. À cela s'ajoute l'idée même d'utiliser le sort des enfants dans le but manifeste de fustiger Israël à la veille des cérémonies du 7/10, qui nous amène à fixer un « forfait » assez conservateur de 4733 signes antagonistes, soit 25 %
- (g) Réminiscence : 994 signes (5%)
- (h) Angle critique :Oui
- (i) Illustrations : environ 89

Misschien waren ze profvoetballer geworden, of dokter, metselaar. Niet, dus. Sinds de aanval van Hamas op Israël en het begin van de oorlog in Gaza zijn al 16.500 kinderen gedood. Wij geven twintig van hen een gezicht.

Ethan Kapshetar (4)

Gedood door Hamas op 7 oktober 2023

Ethan was met zijn ouders Dina en Evgeny en zus Aline (8) op een kampeertrip in park Ashkelon. Dat ligt in het zuiden van Israël aan de Middellandse Zee kust, ongeveer dertien kilometer ten noorden van Gaza.

Zondag zou Ethan zijn vijfde verjaardag vieren. Toen Hamas zaterdag, aan het begin van zijn aanval, een spervuur van duizenden raketten op Israël afvuurde, hoorde de familie het luchtalarm afgaan en pakten ze meteen hun spullen. Onderweg naar huis werden ze doodgeschoten door Hamas-militanten. Eerst werden alleen de lichamen van Dina, Evgeny en Ethan geïdentificeerd en begraven, terwijl familieleden wachtten op nieuws over Aline. Haar lichaam werd uiteindelijk de week daarop geïdentificeerd.

"Het is verschrikkelijk. We kunnen niet verwerken dat een hele familie is weggevaagd", vertelde Dina's nicht Beata Dakhtrie in Israelische media. "Ethan was een fantastische jongen. Hij lachte altijd en hield van zijn kleuterschool en van zijn vrienden."

Awni A Eldous (13)

Gedood op 7 oktober 2023 bij een van de eerste Israëlische luchtaanvallen

Awni is een van de eerste kinderslachtoffers van de oorlog in Gaza. De tiener wilde niets liever dan online bekend zijn; hij had een YouTube-kanaal met de naam Gaming. "Zo mensen, laat ik me even voorstellen: ik ben een Palestijn uit Gaza, 12 jaar oud", introduceert hij zichzelf vrolijk aan de wereld in de zomer van 2022. Zijn doel was om 100.000 abonnees op zijn kanaal te krijgen, dan 500.000 en vervolgens een miljoen. Vlak voor zijn dood stond de teller op iets meer dan duizend. Inmiddels heeft hij ruim 1,5 miljoen volgers, al maakte hij het zelf nooit mee.

Yousef Abu Musa (7)

Gedood op 15 oktober 2023 bij een Israëlische luchtaanval

Dolblij was Yousef dat hij thuis nog tekenfilms kon kijken, ook al was de stroom uitgevallen in de stad Khan Younis. Zijn vader, Mohamed Abu Musa, is radioloog in het Nasser-ziekenhuis in Khan Younis en had speciaal voor zijn kinderen zonnepanelen op het huis geïnstalleerd.

Op 15 oktober zat Yousef met zijn broer en zus voor de televisie toen hun huis bij een Israëlische luchtaanval werd geraakt. Jury (13) en Hamed (9) werden levend uit het puin gehaald, maar Yousef kwam om toen het dak van het huis instortte. Hij was 7 jaar. Hun moeder Rawan was net even de deur uit om boodschappen te doen. Toen ze terugkwam, vond ze het huis in puin en was Yousef vermist.

Mohamed was aan het werk toen Rawan schreeuwend het ziekenhuis binnenkwam, wanhopig op zoek naar hun jongste zoon. Een video waarin te zien is hoe Rawan naar haar "knappe zoon met krullend haar" vraagt, werd veel gedeeld op sociale media. Niet veel later vond Mohamed het lichaam van zijn zoon in het mortuarium van het ziekenhuis terug. "De laatste keer dat ik Yousef levend zag, rende hij naar me toe en omhelsde me, vlak voordat ik naar mijn werk ging", herinnert Mohamed zich. "Hij gaf me een kus en zei gedag nadat ik hem wat koekjes en bananen had gegeven. Yousef wilde dokter worden, misschien omdat hij me altijd naar het ziekenhuis zag gaan voor werk."

Ahmed en Aseel Abu Asad (12)

Samen met hun moeder gedood op 21 oktober 2023 bij een luchtaanval

De tweeling Ahmed en Aseel Abu Asad waren de jongste telgen van hun familie. Aseel was een rustig en verlegen meisje. Ze was al op jonge leeftijd bezig met haar uiterlijk en hield enorm van kleding. Haar grootste droom was dan ook om modeontwerpster te worden. Ze spaarde al haar zakgeld voor de toekomst. Ook tijdens de oorlog zette ze elke dag haar schooltas klaar, stevast met kleurpotloden en tekenpapier.

Ahmed was energiek en altijd aanwezig, een jongen die zijn passie voor voetbal nooit onder stoelen of banken stook. In de buurt noemden de kinderen hem 'Ronaldo'. Hij miste geen enkel belangrijk voetbaltoernooi en droomde ervan een beroemde voetballer te worden. Zijn vader moedigde hem altijd aan om hard te studeren. Nu zegt zijn vader: "Had ik maar geweten dat Ahmed nooit groot zou worden. Ik had hem meer moeten laten spelen."

Twee dagen voor zijn dood ging Ahmed naar de kapper en liet zijn haar netjes stylen. Hij zei: "Zelfs als ik sterf, wil ik er op mijn best uitzien." De volgende dag was voor hem het einde van de oorlog.

Yahya Sultan Shaheen (11)

Gedood op 22 oktober 2023 bij een Israëlische luchtaanval.

Yahya was het enige kind van zijn ouders en was enorm toegewijd, zowel aan zijn studie als het bestuderen van de Koran. Zijn droom was om ooit astronaut te worden en de ruimte te verkennen.

Ali Abushawar (0)

Gedood op 25 oktober 2023 bij een Israëlische luchtaanval

Ali Abushawar is nog geen jaar oud geworden. Zijn moeder is journaliste Salma Mukhaimer (31). Begin augustus reisde ze vanuit haar woonplaats Amman, in buurland Jordanië, naar de Gazastrook voor een verrassingsbezoek aan haar familie die in Rafah woont. Ze deed dat om

haar zoontje te laten zien, zonder te weten dat het haar laatste bezoek was. Ali kwam met zijn moeder en familie om het leven bij een Israëlische luchtaanval, vijf dagen voor zijn eerste verjaardag. Ze lagen dagen begraven onder het puin voordat ze gevonden werden. De vader van Ali was in Koeweit om daar verblijfspapieren te regelen voor het gezin, om in dat land een nieuw leven op te bouwen. Hij kon geen afscheid nemen van zijn vrouw en zoon.

Khaled Jabr Al-Khawaja (6)

Gedood op 14 november 2023 bij een Israëlische luchtaanval

Zijn familie noemde Khaled "het liefste en zachtaardigste kind van de wereld". Het jongetje werd in 2017 in moeilijke omstandigheden geboren. Zijn moeder Amaal had vijf jaar gewacht om zwanger te worden met een ivf-traject, tot ze in verwachting was van een tweeling. Helaas overleefde Adam de eerste dagen niet, maar Khaled vocht voor zijn leven en groeide op tot een gezond kind.

Het leven van zijn moeder stond volledig in het teken van haar zoon: de twee waren onafscheidelijk. Ondanks de uitdagingen van het leven in Gaza gaf ze hem alles wat ze kon. Khaled ging naar een Britse school en ging regelmatig paardrijden, zwemmen en voetballen. "We noemden hem liefkozend 'Mo Salah' vanwege zijn krullende haar", zegt een vriendin en collega van Khaleds moeder op de website We Are Not Numbers. Na een Israëlisch bombardement op het huis van zijn familie was Khaled vermist. Twee dagen lang was er hoop dat hij levend onder het puin vandaan zou komen. Maar hij werd dood gevonden, samen met zijn opa, oom en andere kinderen.

Wateen Munir Abu Gemayzeh (4)

Overleden aan haar verwondingen op 17 november 2023

Wateens vader, moeder en broers werden gedood bij een luchtaanval op 15 november. Het meisje was de enige overlevende van het gezin en riep voortdurend om haar moeder om haar te komen halen. Zwaargewond werd Wateen twee dagen lang op intensive care behandeld, maar haar uitgemergelde lichaam kon de strijd om te overleven niet langer volhouden. Haar ooms en tantes zijn opgelucht dat het meisje uit haar lijden is verlost en herenigd is met haar familie. Met haar overlijden is deze tak van de Palestijnse familie volledig uitgestorven.

Mira Saeed Nouri Tanbura (6)

Gedood op 18 november 2023 door een Israëlische sluipschutter

Op dag 42 van de oorlog, na een nacht vol bombardementen, werd bij een Israëlische luchtaanval de Tal Al-Zaatar-school in Beit Lahia geraakt. Het werd een bloedbad. Mira en haar familie hadden in de school hun toevlucht gezocht, maar werden door deze aanval opnieuw gedwongen te vluchten. Ze trokken op 18 november 2023 nog verder naar het zuiden via de militaire checkpoint langs de Salah al-Din-sstraat, de belangrijkste snelweg van Gaza.

Het Israëlische leger beweerde dat deze doorgang veilig was. Toen Mira de checkpoint overstak terwijl ze haar vaders hand vasthield, schoot een Israëlische sluipschutter haar in de borst. Ze was op slag dood.

Lujain Al-Batniji (16)

Gedood op 18 november 2023 bij een Israëlische luchtaanval, samen met haar familie (alleen haar zus overleefde)

Lujain was een groot organisatietalent en ze werd op school dan ook voor allerlei taakjes ingezet. Zo was ze verantwoordelijk voor het radiostation en bereidde ze het eindejaarsfeest voor. Ze was creatief en sociaal, hield van fotografie en leerde haar vrienden hoe ze camera's moesten gebruiken. Haar kunstwerken deelde ze op Instagram, waar ze veel volgers had. Lujain was ambitieus, het liefst deed ze elke dag iets nieuws. Haar droom was om architect te worden en de wereld rond te reizen. In het laatste gesprek met een van haar vrienden deelde Lujain haar verdriet over de situatie in Gaza. Ze voelde zich leeg, vertelde ze.

Lubna Mahmoud Alian (14)

Gedood op 21 november 2023 bij een Israëlische luchtaanval in Deir al-Balah samen met 45 familieleden, inclusief haar ouders, broers en zussen

Lubna was een briljante violiste die Palestina trots in het buitenland vertegenwoordigde. Ze was een ijverige studente aan het Edward Said National Music Institute. "Ik zal nooit het enthousiasme en de passie in Lubna's ogen vergeten. Vastberaden vertelde ze me dat ze viool wilde studeren, ook al was de vioolklas vol. Toen ik haar vroeg waarom ze voor dit instrument koos, antwoordde ze: 'Ik hou hartstochtelijk van de viool en ik wil een van de beste violisten ter wereld worden. Dat is mijn droom'," herinnert een van haar docenten zich.

Lubna is een van de vele talenten uit de culturele sector van Gaza die in het afgelopen jaar het leven liet. Haar lichaam is nooit teruggevonden.

Reem Ali Badwan (3)

Samen met haar broer gedood op 22 november 2023 bij een luchtaanval

De beklijvende beelden van Khaled Nabhan – een man met een vriendelijk gezicht en een lange grijze baard – met zijn dode kleindochter Reem gingen de wereld rond. De avond voor de luchtaanval op het Al Nuseirat-vluchtelingenkamp hadden Reem en haar broer Tarek (5) hun grootvader gevraagd om buiten te spelen. Khaled vond dat geen goed idee, omdat het buiten niet veilig was. De vader van de twee kinderen werkte in het buitenland, waardoor het gezin bij hun opa woonde. Reem was alles voor Khaled. Ze waren allebei op 23 december jarig.

Reem was de zon in het leven van haar opa. Haar favoriete spel was aan zijn baard trekken, terwijl hij haar staartjes vastpakte. Khaled toont aan journalisten video's en foto's van Reem in gelukkigere tijden: ze zingt, lacht en speelt. In een van de video's tilt hij Reem de lucht in en vangt haar op terwijl ze schaterlacht. In een andere foto zit ze op het stuur van een fiets, gekleed in een gele jurk, met witte bloemen in haar haar.

"Ze vroegen almaar om fruit, maar door de oorlog is het moeilijk om fruit te vinden", vertelde hij de volgende dag aan CNN. In zijn hand hield hij een mandarijn die hij Reem als verrassing wilde geven, maar die ze nooit heeft kunnen opeten.

De luchtaanval trof het huis terwijl iedereen sliep. Khaled, die zich door de duisternis en de puinhopen van zijn huis worstelde, zocht wanhopig naar zijn kleinkinderen. "Ze lagen begraven onder het puin", zei hij. "Ik hoopte dat ze alleen maar sliepen. Maar ze sliepen niet, ze zijn voor altijd weg."

Al Qarinawi-familie: Sarah (11) Amal (11) Hala (10) Ahmed (7)

Samen met hun ouders gedood op 4 december 2023, bij een luchtaanval

Iedereen was dol op de Al Qarinawi-kinderen. De vrolijke tweeling Sarah en Amal waren slim, hielden van lezen en blonken uit op school. Hun zusje Hala was de zonnestraal van het gezin: ze had een zacht karakter en was op jonge leeftijd al een meisje met veel stijl en een luchtige persoonlijkheid. En dan was er Ahmed, dikke vrienden met zijn vader, met wie hij samen naar de moskee ging. Het was een kind met een oude ziel. Met zijn zachte glimlach veroverde hij de harten van mensen om hem heen.

Ahmed Mohammad Samar (10)

Overleden op 12 december 2023.

Ahmed was ernstig ziek. Hij overleed omdat hij niet op tijd naar het ziekenhuis Khalil Suleiman in Jenin, op de Westelijke Jordaanoever, kon worden gebracht: het Israëlische leger belemmerde de ambulance waarin hij werd vervoerd. Zijn vader droeg hem daarop te voet naar het ziekenhuis, maar de hulp kwam te laat.

Sidal Hani Abu Jama (7)

Gedood op 12 december 2023 door een artilleriegranaat

Granaatscherven doorboorden afgelopen winter het dunne, wapperende plastic van de tent waar Sidal Hani Abu Jama sliep, gewikkeld in een roze deken. Een van de scherven raakte haar hoofd. "Ze schreeuwde niet", vertelde haar moeder aan NBC News. "Ik hoorde haar niet eens

ademen." De familie, oorspronkelijk afkomstig uit Khan Younis, was naar het zuiden gevlucht naar een vluchtelingenkamp in Rafah. Daar zouden ze veilig zijn, werd gezegd. Sidals vader bracht zijn dochter met spoed naar het ziekenhuis, maar het was te laat.

Foto's van de rouwende grootvader van Sidal, die het lichaam van zijn kleinkind draagt, en van een verpleegster die haar identiteitsgegevens met een pen op het kleine lichaam noteert, leggen haar laatste momenten vast.

Ahmed Rani Fareed Samour (11)

Gedood op 24 januari 2024 door een Israëlische sluipschutter

Begin december 2023 verhevigden de luchtaanvallen en de grondgevechten in het zuiden van de Gazastrook. Veel mensen zochten hun toevlucht in en rond het Nasser-ziekenhuis in Khan Younis. In januari omsingelde het Israëlische leger dit ziekenhuis omdat Hamas er volgens hen gijzelaars gevangen hield. Palestijnse journalisten berichtten over sluipschutters die het op het mensen en kinderen rondom het ziekenhuis hadden gemunt.

De 11-jarige Ahmed was een van hen. Soldaten van het Israëlische leger schoten de jongen neer toen hij samen met andere mensen het ziekenhuis probeerde te verlaten. Zijn vader raakte hem even uit het oog en zag vervolgens hoe zijn zoon werd gedood. Op sociale media is zijn verhaal te lezen:

"Stel je voor dat je kind op je af komt rennen met een lach op zijn gezicht. Plotseling valt hij neer. De tijd staat stil. Het lijkt alsof je in een nachtmerrie bent beland, terwijl je hem niet kunt bereiken, je hem niet hebt kunnen behoeden voor gevaar, hem niet een laatste keer hebt kunnen omhelzen. Het beeld zal altijd op je netvlies gebrand staan. Misschien klinkt dit als een fantasie, maar dit is mij overkomen. Mijn lieve Ahmed, je was lief, uitzonderlijk en zeer getalenteerd. Ik was zo trots op je. Je was dol op het leven, ondeugend en vol energie, geliefd bij je familie, leraren en vrienden. Je hebt nu vrede gevonden bij God. Ik wilde dat ik bij je was."

Nahed Adel Barbakh (14)

Samen met zijn broer gedood op 25 januari 2024 door een Israëlische sluipschutter

Nahed verliet zijn huis in Khan Younis, met een witte vlag in de hand als teken van overgave. Terwijl hij naar buiten liep, trof een Israëlische sluipschutter hem in zijn dij. Met veel inspanning probeerde hij op te staan, maar opnieuw klonk een schot dat hem weer tegen de grond dwong. Vastbesloten om zich niet over te geven aan de dood, probeerde Nahed voor de derde keer overeind te komen. Deze keer doorboorde een kogel zijn nek, en hij zakte levenloos in elkaar.

Zijn broer Ramez (20), die alles had gezien, rende zonder aarzeling naar hem toe om hulp te bieden. Maar voordat hij bij Nahed kon komen, haalde de sluipschutter opnieuw de trekker over en raakte Ramez dodelijk in het hoofd. Hij viel bovenop zijn broer, en zo lagen ze daar, in het zicht van hun vader, die machteloos toekeek.

Hind Rajab (6)

Gedood begin februari 2024, exacte datum onbekend

"Kom me halen. Alsjeblieft, komen jullie?" De wanhopige stem van het 6-jarige meisje Hind ging de wereld rond en drong door merg en been. De auto waarin zij en haar familieleden zaten, op de vlucht vanuit Gaza-stad, werd door het Israëlische leger onder vuur genomen. Ze belde de ambulancediensten en smeekte om hulp, nadat haar oom, zijn vrouw en drie kinderen naast haar waren omgekomen en de kogels om haar heen vlogen. Maar de ambulance van de Palestijnse Rode Halve Maan, onderweg om Hind te bevrijden, werd ook aangevallen. De twee hulpverleners kwamen om het leven en Hind werd twaalf dagen later, op 10 februari 2024, dood gevonden.

Israël beweerde dat er geen troepen in de buurt waren en ontkende zijn betrokkenheid bij de aanval. Deze bewering werd echter ontkracht door de onderzoekers van Forensic Architecture. Zij analyseerden satellietbeelden en visueel bewijs, waaruit bleek dat er wel degelijk Israëlische tanks in de omgeving waren. Een van die tanks zou naar schatting 335 kogels hebben afgevuurd op de auto waarin Rajab en haar familie zich bevonden, terwijl de militairen duidelijk konden zien dat er burgers, onder wie kinderen, in de auto zaten. Uit dit onderzoek bleek ook dat dezelfde

tank naar alle waarschijnlijkheid de ambulance had aangevallen die op weg was om Rajab te redden.

Yazan al-Kafarna (10)

Overleden op 4 maart 2024 door ondervoeding

Yazan al-Kafarna woonde in Beit Hanoun, waar hij ondanks zijn hersenverlamming een gelukkig leven leidde. Yazan groeide op in een liefdevol gezin. Zijn ouders zorgden er altijd voor dat hij de juiste voeding en medische zorg kreeg. Zijn vader herinnert zich de dagen waarop Yazan lachte, in het rond kroop, en genoot van het leven. Een week voor de oorlog begon, zag hij er nog sterk en levendig uit.

Maar op 7 oktober begon de oorlog, en met de oorlog kwam de afsluiting van alle voorraden en hulp. Yazan en zijn familie werden gedwongen te vluchten naar Rafah, in het zuiden van Gaza. Het werd steeds moeilijker om voedsel te vinden, vooral het speciale eten dat Yazan zo hard nodig had. Ze leefden op kruimels brood en wanneer ze niets konden vinden, gaven ze hem suiker om hem in leven te houden. Ook kreeg Yazan niet meer de medische behandeling die hij nodig had.

In november lag Yazan in het al-Najjar-ziekenhuis in Rafah, uitgeput en uitgemergeld. Zijn lichaam was nu broos en zwak. Zijn wangen waren ingevallen, zijn ogen groot van honger. "Dit is wat de oorlog met mijn zoon heeft gedaan", zei zijn vader met tranen in zijn ogen tegen Palestijnse journalisten.

Fatima Jaafar Abdullah (9)

Gedood bij de beeperaanval op 17 september 2024 in Libanon

Fatima was net thuisgekomen van haar eerste schooldag in het vierde leerjaar. Ze zette zich aan haar huiswerk aan de keukentafel. Plotseling ging de beeper van haar vader af, die op tafel lag. Terwijl ze het apparaat oppakte om het naar hem toe te brengen, gebeurde het ondenkbare: het ontplofte in haar hand. Ze was op slag dood, haar gezicht daarna onherkenbaar door de explosie. Ze werd begraven in de Libanese Bekaa-vallei, dicht bij de grens met Syrië.

Fatima's tante, Zeinab Mousawi, sprak in The New York Times over haar nichtje: "Fatima was net terug van haar eerste schooldag, boordevol enthousiasme. Ze was een topstudente en geliefd bij iedereen. Fatima wilde graag Engels leren, ze hield van Engels."

ANS BOERSMA & JAN STRAETMANS

3. De Morgen— 7/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : signes et 45%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

(1) *Vicieuze cirkel van represailles*

- (a) Type : annonce
- (b) Axe : Conséquences
- (c) Longueur : 302 + 36 signes
- (d) Auteur : Rédaction
- (e) Tonalité critique: 295 signes (87%)
- (f) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (g) Angle critique : Oui
- (h) Illustrations : 1

Een school in de Gazastrook werd gisteren gebombardeerd door Israël. Voor de Palestijnen en de Libanezen is oorlogsgeweld dagelijkse realiteit. Maar ook voor Iran groeit de dreiging: dat Israël op wraak zint voor de Iraanse aanval van vorige week staat vast. Dé vraag: hoe zal die vergelding eruitzien?

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 6 et 7 du Morgen du 4/10/2024) : $13243/2 = 6622$
- (b) Nombre de pages total info : 15p
- (c) Publicités : 0,5 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $14,5 \times 6622 = 96019$.
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,1%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 9,3%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 1,6%

(1) *Naar vrede bombarderen - De gedachte*

- (bb) P 2
- (cc) Type : Editorial
- (dd) Axe : Conséquences
- (ee) Longueur : 3098 + 40 signes
- (ff) Auteur : Bart Eeckhout
- (gg) Tonalité critique: 799 signes (25%)
- (hh) Réminiscence : 102 signes (3%)
- (ii) Angle critique : Oui
- (jj) Illustrations : 1 (dessin de l'auteur)

Bart Eeckhout Hoofdcommentator @barteeckhout

Op 6 oktober 1973, dag van het Joodse Jom Kipoerfeest, maakte een oorlog tussen Israël en enkele vijandige buurlanden een einde aan dertig jaar onafgebroken voorspoed in Europa. Nu, bijna dag op dag 51 jaar later, dringt de wrange vraag zich op hoe letterlijk de geschiedenis zich zal herhalen, wanneer straks het schijnbaar eeuwigdurende 'conflict' in het Midden-Oosten opnieuw een regionale oorlog wordt.

Natuurlijk is er veel veranderd in al die tijd. Er is zelfs veel veranderd in het laatste jaar sinds de moorddadige terreurraid van Hamas in Israël. Ook die bloedige herinnering verjaart aanstonds.

De regering-Netanyahu maakte van die schok gebruik om met extreem dodelijk geweld en zonder omkijken naar het oorlogsrecht de machtsbalans in zijn voordeel om te kantelen. Hamas is verpletterd (samen met 41.000 doden in Gaza), maar ook Hezbollah is vernederd, de Houthi's in Jemen kregen klappen en straks is misschien zelfs het regime in Iran aan de beurt. Al die extremistische en moordlustige leiders en organisaties verdienen ons medelijden niet, maar de vraag blijft wat het einddoel van Israël is. Je kunt je niet naar vrede bombarderen. Dat is nog niet veranderd.

Er is nog meer niet veranderd in die halve eeuw, en eigenlijk al veel langer. Laten we niet vergeten dat het hart van dit mensen verslindende conflict de brutale, botte weigering is van Israël om het volk van Palestina een levensvatbare eigen staat te gunnen. Met name de huidige regering daalt steeds verder het onmenselijke pad af van kolonisering, militaire repressie en regelrechte etnische zuivering. Het is een heilloos pad, waarbij geweld altijd weer opnieuw geweld zal blijven uitlokken.

"De enige opties die Israël de Palestijnen biedt, zijn verdrijving, uitroeiing of permanente apartheid, en geen volk zal dit lot accepteren zonder te vechten", citeert de Volkskrant de Amerikaanse politicoloog Stephen Walt in het vakblad Foreign Policy. Ook nu weer zal blijken dat wraaklust en vrijheidsstrijd de namen van Hamas en Hezbollah zullen overleven.

Wat ook niet veranderd is in al die tijd, is dat wij niks goeds te verwachten hebben van een oorlog ginds. Opnieuw zou zo'n oorlog een grote economische impact kunnen hebben op een

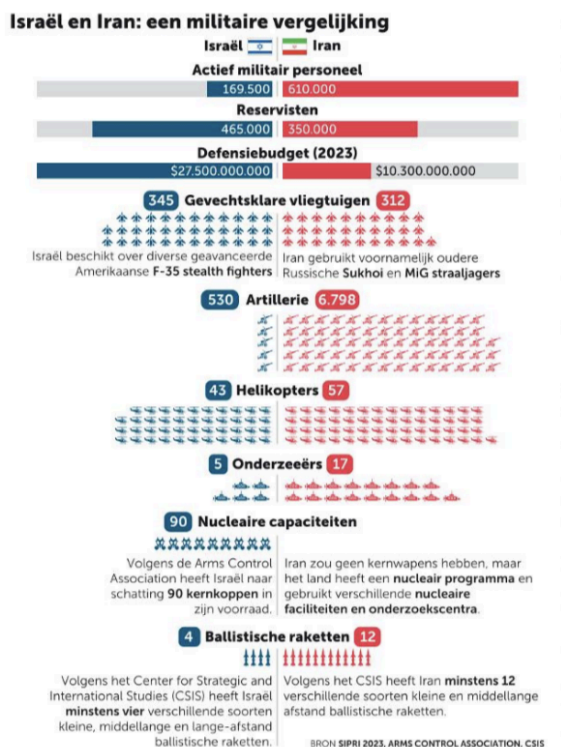
moment waarop de Europese industrie al kwetsbaar staat. Nu al dwingt het geweld honderdduizenden op de vlucht. Nu al wordt de oorlog weerspiegeld in toenemende spanningen tussen bevolkingsgroepen hier.

Het zou politici mogen aanzetten tot terughoudendheid. Maar blijkbaar is de lust te groot om een al geïmporteerd conflict nog aan te wakkeren. Aan weerszijden van het politieke spectrum. En dus jut uiterst links migrantengemeenschappen op alsof politici van hier rechtstreeks de politiek van Netanyahu mee zouden sturen. En dus weten politici van rechts met hun oorlogsenthoustiasme geen blijf. Ze tooien ze zich met de vlag van Israël of applaudisseren als voetbalsupporters bij alweer een dodelijke aanval op een ziekenhuis. Het is dwaas, onverantwoord en riskant. Blijkbaar maakt niet alleen de liefde, maar ook kiesstrijd blind.

BART EECKHOUT

(2) Crisis Midden-Oosten - Valt Israël straks Iraanse nucleaire infrastructuur aan?

- (a) P 3
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 5371 + 84 signes
- (e) Auteur : Joanie De Rijke
- (f) Tonalité critique: 459 signes (8%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 2

Zal Israël na de grootschalige raketaanval van Iran vorige week reageren met aanvallen op nucleaire installaties? Dat zou zonder Amerikaanse rugdekking zijn, maar allerm minst een primeur. 'Al in 1981 werd een Iraakse kernreactor uitgeschakeld door de Israëlische luchtmacht.'

Het Israëlische leger bereidt een actie voor op de aanval van Iran, zei een militair verantwoordelijke zaterdag aan AFP. Wanneer en hoe dat precies zal gebeuren is vooralsnog de grote vraag.

Israël geeft de Amerikaanse president Biden in elk geval niet de garantie dat het geen nucleaire faciliteiten in Iran zal aanvallen, liet een hoge official van het ministerie van Buitenlandse Zaken vrijdag aan CNN weten.

De VS steunen Israël weliswaar in een vergelding op de Iraanse raketaanval van vorige week, maar niet als daarbij Iraanse nucleaire doelwitten worden geviséerd, zo maakte Biden kort na de Iraanse aanval bekend. Ook zei Biden dat Israël beter zou nadenken over andere alternatieven dan het aanvallen van olievelen in Iran.

Of Netanyahu die raad zal aannemen, lijkt niet erg waarschijnlijk gezien de recente reeks Israëlische aanvallen op verschillende fronten waarbij de Israëlische premier zich niets aantrekt

van wat de VS zegt. Maar mag en kan het land eigenlijk wel in zijn eentje beslissen om nucleaire installaties in Iran aan te vallen?

Sabotage

"Natuurlijk kan het dat", zegt Tom Sauer, professor internationale politiek (UAntwerpen). "Voor Israël draait alles nu om de nationale veiligheid, om existentiële belangen en dan is het blijkbaar geen noodzaak om zelfs maar je bondgenoten in te lichten, laat staan te vragen of ze al dan niet akkoord gaan."

Israël heeft het al eens gedaan, vult militair historicus Tom Simoens aan. "In 1981 werd een Iraakse kernreactor uitgeschakeld door de Israëlische luchtmacht. Dus het zou best kunnen dat Israël in zijn eentje straks opnieuw nucleaire installaties aanvalt."

Wat Israël precies bedoelt met 'nucleaire installaties' in Iran is niet duidelijk. Het kan zowel om energieopwekking gaan als om nucleaire onderzoekscentra of om plaatsen waar nucleaire wapens worden ontwikkeld.

Ook kan er sabotage plaatsvinden waarbij de Iraanse kernwapenproductie vertraagd of kapotgemaakt wordt. De voorbije jaren vielen verschillende centrifuges voor het verrijken van uranium stil, vaak was er sabotage in het spel. In 2008 al werden bijna duizend centrifuges vernield door sabotage via het Amerikaans-Israëlische Stuxnetvirus.

Sauer vermoedt dat Israël vooral de centrifuges in het vizier heeft - dat zijn de plaatsen waar Iran probeert uranium te verrijken. Al is dat geen makkelijk doelwit omdat die diep onder de grond liggen, net om aanvallen te voorkomen. Het doel van de centrifuges is de productie van kernenergie, waarbij zo'n 5 procent verrijkt uranium gebruikt wordt. Om een kernwapen te maken moet de verrijking van uranium meer dan 90 procent zijn. Volgens Sauer heeft Iran vandaag voldoende hoogverrijkt uranium om meer dan één kernwapen te maken.

Of Iran werkelijk al over kernwapens beschikt, wordt door veel waarnemers in twijfel getrokken. Maar dat het land sinds de opschorting van de nucleaire deal wel degelijk bezig is met de ontwikkeling van kernwapens, dat lijkt volgens de meeste analisten geen twijfel. En de recente gebeurtenissen in het Midden-Oosten zullen die nucleaire ambities van Iran alleen maar voeden.

Ook Sauer denkt dat Iran op dit moment nog niet over een kernwapen beschikt. "Volgens de Amerikaanse inlichtingendiensten is er geen bewijs van. Daarbij is een kernwapen maken moeilijker dan algemeen wordt aangenomen. En stel dat Iran erin slaagt, dan moet zo'n kernwapen klein genoeg zijn zodat het op een ballistische raket kan worden gemonteerd."

Russische technologie

Waarnemers schatten in dat het nog enkele maanden tot meer dan een jaar kan duren voor Iran zover is. Volgens Simoens is het ook mogelijk dat Rusland, in ruil voor de Iraanse leveringen van Shahed-drones, bepaalde technologische inzichten met Iran deelt.

"Dan heb je een kernwapen in Iraanse handen in combinatie met eventuele gedeelde Russische technologie of kennis. Als je het zo bekijkt, wordt de gedachte heel realistisch dat Iran ooit een kernaanval op Israël uitvoert."

Toch lijkt het niet waarschijnlijk dat Rusland via Iran mee betrokken wordt in het conflict met Israël. Het land heeft tenslotte al genoeg katten te geselen met de oorlog in Oekraïne, vindt Sauer.

"Maar als het over een nucleaire deal met Iran gaat, zoals in 2015, waar ook Rusland mee onderhandelde, zie ik dat niet gauw opnieuw gebeuren. Rusland zal nu minder geneigd zijn om te pleiten voor een nucleair akkoord met Iran."

Israël houdt er ook rekening mee dat Iran na een Israëlische aanval opnieuw raketten op het land zal afvuren, schreef de Israëlische krant Haaretz. Maar Sauer betwijfelt of dat dan echt tot zeer verregaande escalatie leidt.

"De meeste aanvallen tussen beide landen zijn gelimiteerd. Al had ik niet verwacht dat Iran met ballistische raketten zou reageren op Israël. Veel hangt af van hoe zwaar Israël nu zal antwoorden op de Iraanse aanval. Het land vecht al op verschillende fronten tegelijk, het lijkt me

niet in Israël's belang om ook nog eens tegen Iran ten strijde te trekken. Maar dat zal beslist worden door de regering. Ik schat in dat Israël een gelimiteerde aanval uitvoert, niet op nucleaire doelwitten of olie-installaties."

JOANIE DE RIJKE

(3) *(pour info, in Het Vrije Leven, non repris à la une) : Oorlog Israël-Palestina - Deze oorlog begon niet op 7 oktober 2023, maar minstens een eeuw eerder*

- (a) P 12-13 (sur 5 pages infos/actualités dans le supplément).
- (b) Type : Opinion
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 10505 + 97 signes
- (e) Auteur : Martijn Lauwens
- (f) Tonalité critique: signes (%)
- (g) Réminiscence : signes (%)
- (h) Angle critique : N.A.
- (i) Illustrations : 1

Een Palestijnse vrouw verdacht van terrorisme wordt weggeleid door Israëlische soldaten, eind november 2023. © AFP/REUTERS

Martijn Lauwens is eindredacteur bij deze krant.

Het waren Palestijnse boeren die opmerkten dat een Israëlische legereenheid het vluchtelingenkamp van Al Bureij, in het centrum van de Gaza- strook, naderde. Toen zij alarm sloegen, besloten de militairen niet om zich terug te trekken maar begonnen ze zich een weg doorheen het kamp te banen. "Er werden bommen door de ramen gegooid van hutten waarin ontheemden sliepen en toen zij probeerden te ontkomen, werden ze aangevallen met automatische wapens", lezen we in een VN-verslag.

Die nacht werden in Al Bureij 46 Palestijnse vluchtelingen vermoord door het beruchte Israëlische commando 101, een eenheid die opgericht was om Palestijnen 'af te schrikken' en te voorkomen dat zij zouden terugkeren naar hun huizen. Bij een latere, nog dodelijkere, missie omschreef de eenheidscommandant dat 'afschrikken' als volgt: "Onze taak is binnenvallen, zoveel mogelijk bewoners doden, zoveel mogelijk schade aanrichten."

Die toen 25-jarige commandant zou veel later premier van Israël worden. In de Arabische wereld werd hij berucht als 'de slachter van Beiroet', wij kennen hem als Ariel Sharon. Bovenstaand incident vond niet in het afgelopen jaar plaats, maar in 1953.

'Soemoed'

Sinds jaar en dag is Gaza het brandpunt van de Palestijnse strijd. Het is een symbool van soemoed, volharding: de Palestijnen gaan niet weg. Maar haast alles waar we Gaza mee

associëren - verzet, geweld, terreur, oorlog, genocide - zou er niet geweest zijn zonder het vestigingsproject genaamd zionisme. En dat project zou nooit succesvol geweest zijn zonder buitenlandse steun.

In zijn boek *De honderdjarige oorlog tegen Palestina* (2020) argumenteert de Palestijns-Amerikaanse historicus Rashid Khalidi (Columbia University) dat de inheemse bevolking van Palestina al sinds de start van de kolonisering een speelbal van de grootmachten is. Altijd weer moesten deze bewoners - onder hen families met een gedocumenteerde aanwezigheid van vele eeuwen - vaststellen dat er in verre hoofdsteden over hun lot beslist werd.

Al toen de Volkenbond in 1922 de Britten het mandaat over historisch Palestina toekende, werd duidelijk dat de inheemse bevolking amper van tel was. Nergens vermeldt de mandaattekst de Arabisch-Palestijnse inwoners van het land, terwijl er wél sprake is van de uitbouw van een 'Joods tehuis' en het 'faciliteren van Joodse migratie'. Een verwijzing naar de verklaring van Arthur James Balfour. Die Britse buitenlandminister had in 1917 bevestigd dat zijn regering 'alles zou doen' om dat Joodse thuisland te verwezenlijken.

Balfour was overtuigd van de idealen van het zionisme - een koloniale beweging die onder meer ontstaan was als reactie op het Europese antisemitisme. "De grootmachten hebben zich eraan verbonden", lichtte Balfour later toe. "Maar voor de inwoners van Palestina was dit een pistool dat op hun hoofd werd gericht", schrijft Khalidi. "Een oorlogsverklaring van het Britse rijk."

Het werd snel duidelijk dat dit - door God en de Britten - beloofde Joodse thuisland er niet zonder slag of stoot zou komen. De Russische auteur Ze'ev Jabotinsky, grondlegger van het revisionistisch zionisme, schreef in 1923 in een invloedrijk essay waarin hij onderdrukking met geweld legitimeert: "Zionistische kolonisatie kan alleen voortgaan achter een ijzeren muur waar de inheemse bevolking niet doorheen kan breken."

Jabotinsky begreep dat die bewoners hun verzet nooit zouden opgeven "zolang ze ook maar de minste hoop hebben dat ze de kolonisering kunnen afwenden". Daarom moest volgens hem de focus liggen op de uitbouw van een krachtig militair apparaat, een "ijzeren muur van Joodse soldaten". Immers: "Er mag nooit een vrijwillige overeenkomst zijn met de Arabieren."

Die woorden zijn profetisch gebleken voor het beleid van veel Israëlsche leiders. Huidig premier Benjamin Netanyahu kreeg de leer van Jabotinsky met de paplepel ingegoten, zijn partij Likud haalt de mosterd openlijk bij het revisionistisch zionisme. Nooit territoriale toegevingen doen, altijd focussen op mogelijke bedreigingen en die vervolgens bedelven onder geweld: vintage Jabotinsky.

Bovendien blijft de taal van de vuist in Israël niet beperkt tot de rechterzijde. Ook leiders uit de Arbeidspartij voelden zich zelden te beroerd om ijskoud te werk te gaan. Denk maar aan 'premier van de vrede' Yitzhak Rabin die het leger opdroeg "de botten te breken" van Palestijnse betogers, of aan militair icoon Moshe Dayan die vond dat Israël zich als "een razende hond" moest gedragen.

Gemilitariseerd land

Van links tot rechts, van seculier tot religieus: Israël is al sinds de start een gemilitariseerd land. De strijdmacht is er een inherent onderdeel van de maatschappij, en een voldragen carrière als ijzervreter strekt tot aanbeveling voor wie er politieke ambities heeft. In die zin is het relevant om te kijken naar de wortels van het Israëlsche leger.

Officieel werd het IDF - de Israeli Defense Forces - opgericht op 26 mei 1948, maar in de praktijk ging het grotendeels om een voortzetting van ondergrondse milities die in de mandaattijden een keiharde reputatie hadden opgebouwd: Haganah, Irgun en Lehi. Om hun doelen - het 'afschrikken' van de lokale bevolking, het faciliteren van kolonisatie én het verjagen van de Britten - te bereiken, schuwden zij de grove middelen niet: wat deze milities deden was niets anders dan (Joods) terrorisme.

Op 22 juli 1946, bijvoorbeeld, werd het Britse hoofdkwartier, in het King David-hotel in Jeruzalem, getroffen door een bomaanslag. Eenennegentig mensen lieten het leven en 46

anderen raakten gewond. De aanslag was het werk van de Irgun, de opdracht werd gegeven door - alweer - een man die later premier zou worden: Menachem Begin.

De eerste keer dat de drie militieën onder één bevel opereerden, resulteerde dat onder meer in het bloedbad van Deir Yassin. Op 9 april 1948 vielen ze dat dorp binnen en richtten er een slachtpartij aan. Tussen de 100 en de 250 inwoners werden afgemaakt door de militieleden, die ook overgingen tot brandstichting, plundering, foltering en verkrachting. Een van de opdrachtgevers was - ja hoor - een latere premier: Yitzhak Shamir.

De Haganah stond op dat moment onder leiding van - het wordt een patroon - niemand minder dan de Israëlische founding father David Ben-Gurion. En voor wie nog mocht twijfelen aan 's mans intenties: in oktober 1937 schreef Ben-Gurion aan zijn zoon: "Wij moeten de Arabieren verdrijven en hun plaats innemen, en dit moeten we met geweld bewerkstelligen." Zo gezegd, zo gedaan.

De Nakba - de catastrofe waar Deir Yassin slechts één hoofdstuk van is - zou leiden tot de ontvolking en verwoesting van 531 dorpen, bijna 800.000 inwoners trokken weg of werden verdreven. Het ging om niets minder dan een geplande etnische zuivering, zoals gedocumenteerd door de Israëlische historicus Ilan Pappé.

En hoewel de Nakba zich 75 jaar achter ons bevindt, menen vele Palestijnen dat die nooit geëindigd is. Het eindeloze bloedvergieten in Gaza illustreert hun gelijk. Voor hardliners als Netanyahu - die zich als seculier gesteund weet door religieuze fanatici - past bruut geweld (ook 'preventief') in een politieke traditie.

Apartheid

Betekent dit dat de Palestijnen enkel willoze slachtoffers zijn die geen andere keuze hebben dan de toorn van Israël te ondergaan? Zeker niet; ook Palestijnse leiders hebben boter op het hoofd. Over breuklijnen heen zijn machtshonger, corruptie en terrorisme maar enkele van de fundamentele problemen die het Palestijnse verzet steeds weer (terecht) in diskrediet brengen.

Al lijkt het veilig om te stellen dat die problemen minstens deels een gevolg zijn van de genadeloze koers die Israël vaart - vandaag meer dan ooit. Netanyahu wil 'veiligheid' afdwingen tegen de onnoemelijke kostprijs van tienduizenden burgerdoden. Niets wordt geschuwd om de zionistische droom blijvend te realiseren. Maar hoe kan je van een droom spreken wanneer die een ander zijn nachtmerrie is? Hoe kan je zeggen te streven naar vrede wanneer je die alleen met oorlog wil bereiken? En hoe kan je, zoals heel wat westerse stemmen, verkondigen dat je Israël verdedigt omdat het een democratie - de 'enige in het Midden-Oosten' - is?

Jazeker, Israël heeft alle kenmerken van een liberale democratie: scheiding der machten, persvrijheid, vrijheid van meningsuiting, vrije verkiezingen, noem maar op. Alleen: deze rechten gelden niet voor iedereen. Integendeel. Meer dan 65 wetten betonen de discriminatie van niet-Joodse inwoners in Israël en de bezette gebieden. Die wetten grijpen in op alle facetten van het leven: van burgerschap tot politieke participatie, huisvesting, onderwijs, cultuur, taal, religie en justitie.

En dan zijn er nog de zichtbare aspecten van de apartheid: de nederzettingen, de afscheidingsmuur, de checkpoints, het aparte wegennet, de diefstal van grondwater, het kolonistengeweld, de militaire invallen, de provocaties op heilige sites, de bebossing van Palestijnse ruïnes, de politisering van archeologie, de judaïsering van land, geschiedenis en cultuur - tot falafel en hummus toe.

Voor alle duidelijkheid: bovenstaande alinea's beschrijven de situatie van vóór 7 oktober 2023. Sindsdien zijn de omstandigheden, zoals we weten, nog onbeschrijflijk veel erger geworden, in Oost-Jeruzalem, op de Westoever, in Libanon en al helemaal in de verpulverde Gazastrook.

Totale overwinning

Netanyahu stuurt, met actieve hulp uit Washington, aan op de totale 'overwinning'. Na de afschuwelijke terreuraanval van 7 oktober 2023 heeft hij zijn kans geroken. Niet alleen om de machtsbalans in het Midden-Oosten finaal naar zijn hand te zetten, maar ook om zijn eigen politieke overleven veilig te stellen (of tenminste op te rekken). Zolang de oorlog duurt, en hij zijn

positie behoudt, hoeft hij immers niets te vrezen van de rechtszaken die hem boven het hoofd hangen.

Maar wanneer zal er genoeg bloed vergoten zijn? Zoals in het verleden al vaak werd aangetoond, zijn de overlevenden van vandaag de verzetsstrijders van morgen. Zolang er geen werk wordt gemaakt van volwaardige gelijkheid tussen alle burgers in heel historisch Palestina, met erkenning van het leed én faire compensatie, zal er geen vrede zijn.

Helaas leek de weg nog nooit zo lang als vandaag, de tunnel nog nooit zo donker en het licht nog nooit zo ver. Israël voert een 'existentiële strijd', maar staat daarbij niet toe dat een ander hetzelfde doet. Want zoals een - u raadt het al - voormalige Israëlische premier, Golda Meir, het in 1969 poneerde: "De Palestijnen hebben nooit bestaan."

MARTIJN LAUWENS

a. UNE

- FR: 5, 129 (E.01) • Nederland: 1, 40 (a.u.) • Australië: 16, 200 (a.u.) • Japan: 17, 18 (a.u.) • VS: 19, 20 (a.u.) • Zuid-Afrika: 21, 22 (a.u.) • Zuid-Amerika: 23, 24 (a.u.) • India: 25, 26 (a.u.) • China: 27, 28 (a.u.) • Rusland: 29, 30 (a.u.) • Israël: 31, 32 (a.u.) • Oekraïne: 33, 34 (a.u.) • Polen: 35, 36 (a.u.) • Hongarije: 37, 38 (a.u.) • Roemenië: 39, 40 (a.u.) • Bulgarije: 41, 42 (a.u.) • Griekenland: 43, 44 (a.u.) • Turkije: 45, 46 (a.u.) • Azerbeidzjan: 47, 48 (a.u.) • Georgië: 49, 50 (a.u.) • Armenië: 51, 52 (a.u.) • Wit-Rusland: 53, 54 (a.u.) • Oezbekistan: 55, 56 (a.u.) • Kazachstan: 57, 58 (a.u.) • Kirgizië: 59, 60 (a.u.) • Tadzjikistan: 61, 62 (a.u.) • Moldavië: 63, 64 (a.u.) • Oos-Europa: 65, 66 (a.u.) • Midden-Oosten: 67, 68 (a.u.) • Noord-Afrika: 69, 70 (a.u.) • Zuid-Afrika: 71, 72 (a.u.) • Zuid-Amerika: 73, 74 (a.u.) • India: 75, 76 (a.u.) • China: 77, 78 (a.u.) • Rusland: 79, 80 (a.u.) • Israël: 81, 82 (a.u.) • Oekraïne: 83, 84 (a.u.) • Polen: 85, 86 (a.u.) • Hongarije: 87, 88 (a.u.) • Roemenië: 89, 90 (a.u.) • Bulgarije: 91, 92 (a.u.) • Griekenland: 93, 94 (a.u.) • Turkije: 95, 96 (a.u.) • Azerbeidzjan: 97, 98 (a.u.) • Georgië: 99, 100 (a.u.) • Armenië: 101, 102 (a.u.) • Wit-Rusland: 103, 104 (a.u.) • Oezbekistan: 105, 106 (a.u.) • Kazachstan: 107, 108 (a.u.) • Kirgizië: 109, 110 (a.u.) • Tadzjikistan: 111, 112 (a.u.) • Moldavië: 113, 114 (a.u.) • Oos-Europa: 115, 116 (a.u.) • Midden-Oosten: 117, 118 (a.u.) • Noord-Afrika: 119, 120 (a.u.) • Zuid-Afrika: 121, 122 (a.u.) • Zuid-Amerika: 123, 124 (a.u.) • India: 125, 126 (a.u.) • China: 127, 128 (a.u.) • Rusland: 129, 130 (a.u.) • Israël: 131, 132 (a.u.) • Oekraïne: 133, 134 (a.u.) • Polen: 135, 136 (a.u.) • Hongarije: 137, 138 (a.u.) • Roemenië: 139, 140 (a.u.) • Bulgarije: 141, 142 (a.u.) • Griekenland: 143, 144 (a.u.) • Turkije: 145, 146 (a.u.) • Azerbeidzjan: 147, 148 (a.u.) • Georgië: 149, 150 (a.u.) • Armenië: 151, 152 (a.u.) • Wit-Rusland: 153, 154 (a.u.) • Oezbekistan: 155, 156 (a.u.) • Kazachstan: 157, 158 (a.u.) • Kirgizië: 159, 160 (a.u.) • Tadzjikistan: 161, 162 (a.u.) • Moldavië: 163, 164 (a.u.) • Oos-Europa: 165, 166 (a.u.) • Midden-Oosten: 167, 168 (a.u.) • Noord-Afrika: 169, 170 (a.u.) • Zuid-Afrika: 171, 172 (a.u.) • Zuid-Amerika: 173, 174 (a.u.) • India: 175, 176 (a.u.) • China: 177, 178 (a.u.) • Rusland: 179, 180 (a.u.) • Israël: 181, 182 (a.u.) • Oekraïne: 183, 184 (a.u.) • Polen: 185, 186 (a.u.) • Hongarije: 187, 188 (a.u.) • Roemenië: 189, 190 (a.u.) • Bulgarije: 191, 192 (a.u.) • Griekenland: 193, 194 (a.u.) • Turkije: 195, 196 (a.u.) • Azerbeidzjan: 197, 198 (a.u.) • Georgië: 199, 200 (a.u.) • Armenië: 201, 202 (a.u.) • Wit-Rusland: 203, 204 (a.u.) • Oezbekistan: 205, 206 (a.u.) • Kazachstan: 207, 208 (a.u.) • Kirgizië: 209, 210 (a.u.) • Tadzjikistan: 211, 212 (a.u.) • Moldavië: 213, 214 (a.u.) • Oos-Europa: 215, 216 (a.u.) • Midden-Oosten: 217, 218 (a.u.) • Noord-Afrika: 219, 220 (a.u.) • Zuid-Afrika: 221, 222 (a.u.) • Zuid-Amerika: 223, 224 (a.u.) • India: 225, 226 (a.u.) • China: 227, 228 (a.u.) • Rusland: 229, 230 (a.u.) • Israël: 231, 232 (a.u.) • Oekraïne: 233, 234 (a.u.) • Polen: 235, 236 (a.u.) • Hongarije: 237, 238 (a.u.) • Roemenië: 239, 240 (a.u.) • Bulgarije: 241, 242 (a.u.) • Griekenland: 243, 244 (a.u.) • Turkije: 245, 246 (a.u.) • Azerbeidzjan: 247, 248 (a.u.) • Georgië: 249, 250 (a.u.) • Armenië: 251, 252 (a.u.) • Wit-Rusland: 253, 254 (a.u.) • Oezbekistan: 255, 256 (a.u.) • Kazachstan: 257, 258 (a.u.) • Kirgizië: 259, 260 (a.u.) • Tadzjikistan: 261, 262 (a.u.) • Moldavië: 263, 264 (a.u.) • Oos-Europa: 265, 266 (a.u.) • Midden-Oosten: 267, 268 (a.u.) • Noord-Afrika: 269, 270 (a.u.) • Zuid-Afrika: 271, 272 (a.u.) • Zuid-Amerika: 273, 274 (a.u.) • India: 275, 276 (a.u.) • China: 277, 278 (a.u.) • Rusland: 279, 280 (a.u.) • Israël: 281, 282 (a.u.) • Oekraïne: 283, 284 (a.u.) • Polen: 285, 286 (a.u.) • Hongarije: 287, 288 (a.u.) • Roemenië: 289, 290 (a.u.) • Bulgarije: 291, 292 (a.u.) • Griekenland: 293, 294 (a.u.) • Turkije: 295, 296 (a.u.) • Azerbeidzjan: 297, 298 (a.u.) • Georgië: 299, 300 (a.u.) • Armenië: 301, 302 (a.u.) • Wit-Rusland: 303, 304 (a.u.) • Oezbekistan: 305, 306 (a.u.) • Kazachstan: 307, 308 (a.u.) • Kirgizië: 309, 310 (a.u.) • Tadzjikistan: 311, 312 (a.u.) • Moldavië: 313, 314 (a.u.) • Oos-Europa: 315, 316 (a.u.) • Midden-Oosten: 317, 318 (a.u.) • Noord-Afrika: 319, 320 (a.u.) • Zuid-Afrika: 321, 322 (a.u.) • Zuid-Amerika: 323, 324 (a.u.) • India: 325, 326 (a.u.) • China: 327, 328 (a.u.) • Rusland: 329, 330 (a.u.) • Israël: 331, 332 (a.u.) • Oekraïne: 333, 334 (a.u.) • Polen: 335, 336 (a.u.) • Hongarije: 337, 338 (a.u.) • Roemenië: 339, 340 (a.u.) • Bulgarije: 341, 342 (a.u.) • Griekenland: 343, 344 (a.u.) • Turkije: 345, 346 (a.u.) • Azerbeidzjan: 347, 348 (a.u.) • Georgië: 349, 350 (a.u.) • Armenië: 351, 352 (a.u.) • Wit-Rusland: 353, 354 (a.u.) • Oezbekistan: 355, 356 (a.u.) • Kazachstan: 357, 358 (a.u.) • Kirgizië: 359, 360 (a.u.) • Tadzjikistan: 361, 362 (a.u.) • Moldavië: 363, 364 (a.u.) • Oos-Europa: 365, 366 (a.u.) • Midden-Oosten: 367, 368 (a.u.) • Noord-Afrika: 369, 370 (a.u.) • Zuid-Afrika: 371, 372 (a.u.) • Zuid-Amerika: 373, 374 (a.u.) • India: 375, 376 (a.u.) • China: 377, 378 (a.u.) • Rusland: 379, 380 (a.u.) • Israël: 381, 382 (a.u.) • Oekraïne: 383, 384 (a.u.) • Polen: 385, 386 (a.u.) • Hongarije: 387, 388 (a.u.) • Roemenië: 389, 390 (a.u.) • Bulgarije: 391, 392 (a.u.) • Griekenland: 393, 394 (a.u.) • Turkije: 395, 396 (a.u.) • Azerbeidzjan: 397, 398 (a.u.) • Georgië: 399, 400 (a.u.) • Armenië: 401, 402 (a.u.) • Wit-Rusland: 403, 404 (a.u.) • Oezbekistan: 405, 406 (a.u.) • Kazachstan: 407, 408 (a.u.) • Kirgizië: 409, 410 (a.u.) • Tadzjikistan: 411, 412 (a.u.) • Moldavië: 413, 414 (a.u.) • Oos-Europa: 415, 416 (a.u.) • Midden-Oosten: 417, 418 (a.u.) • Noord-Afrika: 419, 420 (a.u.) • Zuid-Afrika: 421, 422 (a.u.) • Zuid-Amerika: 423, 424 (a.u.) • India: 425, 426 (a.u.) • China: 427, 428 (a.u.) • Rusland: 429, 430 (a.u.) • Israël: 431, 432 (a.u.) • Oekraïne: 433, 434 (a.u.) • Polen: 435, 436 (a.u.) • Hongarije: 437, 438 (a.u.) • Roemenië: 439, 440 (a.u.) • Bulgarije: 441, 442 (a.u.) • Griekenland: 443, 444 (a.u.) • Turkije: 445, 446 (a.u.) • Azerbeidzjan: 447, 448 (a.u.) • Georgië: 449, 450 (a.u.) • Armenië: 451, 452 (a.u.) • Wit-Rusland: 453, 454 (a.u.) • Oezbekistan: 455, 456 (a.u.) • Kazachstan: 457, 458 (a.u.) • Kirgizië: 459, 460 (a.u.) • Tadzjikistan: 461, 462 (a.u.) • Moldavië: 463, 464 (a.u.) • Oos-Europa: 465, 466 (a.u.) • Midden-Oosten: 467, 468 (a.u.) • Noord-Afrika: 469, 470 (a.u.) • Zuid-Afrika: 471, 472 (a.u.) • Zuid-Amerika: 473, 474 (a.u.) • India:

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 6 et 7 du Morgen du 4/10/2024) : $13243/2 = 6622$
- (b) Nombre de pages total info : 15 p
- (c) Publicités : 0,8 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $14,2 \times 6622 = 94032,4$.
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 9,4%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%

(1) *Oud-generaal Khalil Helou over Hezbollah en de toestand in Libanon - 'Mijn land is al vijftig jaar in oorlog. We zijn eraan gewend'*

- (kk) P 8
- (ll) Type : Interview
- (mm) Axe : Conséquences
- (nn) Longueur : 5396 + 136 signes
- (oo) Auteur : Bruno Struys
- (pp) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (qq) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (rr) Angle critique : Non
- (ss) Illustrations : 2 (photo de l'interviewé.)

De lichamen van meisjes worden gedragen in Tripoli, Libanon. Ze kwamen om bij een Israëlische aanval. 30/10/22

De Libanese oud-generaal Khalil Helou is snoeihard voor de staat van zijn land, voor Hezbollah én voor Israël. 'Ik verwacht geen kleding- en voedselhulp van de internationale gemeenschap, maar een krachtig optreden tegen landen zoals Iran.'

U bevindt zich in Beiroet. Kan u slapen 's nachts of ligt u wakker van de bombardementen?

"Ik woon in de wijk Baabda, op twee kilometer vogelvlucht van de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Dus ja, je hoort de inslagen. Toch slaap ik. Mijn wijk verbergt geen strijders, heeft geen Hezbollah-posten en geen terreurorganisaties.

"Kijk, dit land is al vijftig jaar in oorlog. Non-stop. We zijn eraan gewend. Er is lang gedacht dat het zou blijven bij beschietingen over de grens, maar intussen is duidelijk dat Israël uit is op de vernietiging van Hezbollah."

Hoever staat Israël met daarmee?

"De organisatie is onthoofd, met de dood van figuren zoals Hassan Nasrallah, Ibrahim Aqil en Fuad Shukr. Hun militair hoofdkwartier is vernietigd, het gebouw van hun inlichtingendienst ook, de financiële poot ook. Toch moet er nog enig centraal commando zijn, aangezien ze nog ballistische raketten afvuren.

"Dit weekend trof Israël munitiedepots, die deze ochtend nog aan het branden waren. Beeld je in dat er in het centrum van Brussel munitiedepots tussen de burgerbevolking liggen. Dat is krankzinnig.

"Israël valt ook de munitiedepots in Syrië aan en snijdt zo de aanvoerlijnen af. In het zuiden van Libanon voert Israël een grondoffensief, dat hen toch verliezen oplevert. Dit is nog maar de voorbereidende fase van een invasie, met verkenningsbataljons. Het lijkt erop dat Hezbollah daar goed op voorbereid is, maar hoelang gaat ze dat volhouden met een onthoofd commando en een vernietigde logistiek?"

Enkele jaren geleden zei u nog dat Hezbollah niet uit was op oorlog met Israël. Intussen is het toch zover. Komt dit niet ook door Hezbollah dat al een jaar Israël bestookt?

"Hezbollah heeft een dubbele agenda. Hun prioriteit is de binnenlandse agenda. Ze maakt deel uit van de regering en van het parlement, en haar militaire macht geeft haar veel invloed. Er gebeurt niets in Libanon zonder voorafgaand akkoord van Hezbollah. Een oorlog kon dat enkel verzwakken. Tegelijk heeft Hezbollah altijd haar verzet tegen Israël gebruikt om haar positie in Libanon te bekomen. Dat is de tweede agenda. De beweging is daar hypocriet in. Langs de ene kant klopt ze zich op de borst dat ze als enige de strijd met Israël aangaat, maar de Libanese overheid moet wel de families van gesneuvelde militanten vergoeden. Wie dat bekritiseert, wordt weggezet als verrader of spion.

"Na 7 oktober stond de geloofwaardigheid en de hele raison d'être van Hezbollah op het spel. Waar dienen al die wapens voor als je ze niet inzet op het moment dat het moet? En vergis u niet, er is geen harde lijn tussen de politieke en militaire tak, ook al heeft Europa enkel die laatste op de terreurlijst gezet. Er zijn geen haviken en vredesduiven. Er is maar één Hezbollah, met aan de top de zeven personen van de Shura-raad."

De gewone Libanees betaalt een zware prijs, neen?

"Het is een humanitaire catastrofe met grote gevolgen. We spreken over 1,2 miljoen mensen op de vlucht. Zonder plan om hen te ondersteunen leidt dit tot sociale problemen en criminaliteit. Terroristische organisaties zullen rekruteren bij wie niets te verliezen heeft.

"Toch kan de afbraak van Hezbollah ook een opportuniteit voor Libanon zijn, op voorwaarde dat er geen wraakacties komen op haar achterban. Het leger moet hen beschermen, wat het ook doet."

Er is kritiek op het Libanese leger. Trok het zich niet te snel terug toen Israël haar grondoffensief begon?

"Deze vraag stoort mij. Wat willen de mensen? Dat het leger zich opoffert voor Hezbollah? Toen Hezbollah Israël de oorlog verklaarde, vroeg het geen toestemming aan het Libanese leger of aan de regering.

"Het Libanese leger heeft een jaarbudget van 2 miljard dollar, terwijl dat in Israël 20 miljard bedraagt, plus nog eens 18 miljard dollar steun uit de VS.

"En Hezbollah, dat altijd beweerde dat het eventjes de Palestijnen en Jeruzalem ging bevrijden, is niet eens in staat om zichzelf te verdedigen."

Is de Libanese overheid nog wel sterk genoeg? Het land zit al twee jaar zonder president en de economie zit in het slop. De regering vroeg de internationale gemeenschap om 470 miljoen dollar voor de opvang van ontheemden.

"De internationale gemeenschap moet antwoorden dat de regeringsleiders maar de fondsen aanspreken die ze al die jaren met hun corruptie hebben vergaard. Tussen onze huidige machthebbers zitten miljardairs, onder wie premier Mikati.

"Ik verwacht geen kleding- en voedselhulp van de internationale gemeenschap, maar een krachtig optreden tegen landen zoals Iran. Er moet een stabiele vrede komen. Beeld je even in dat Israël Iran zware schade toebrengt. Iran zal hoogstens enkele jaren kalmeren, maar niet lang. De verspreiding van de islamitische revolutie is een grondwettelijke verplichting voor elke Iraniër.

"Beeld je nu in dat Hamas en Hezbollah niet meer bestaan. Is het Palestijnse probleem zo opgelost? De enige oplossing is een Palestijnse staat zoals in de Oslo-akkoorden. Anders staan straks een nieuw Hamas en een nieuwe Hezbollah op."

Bio

- Geboren in 1956
- Universitair docent geopolitiek in Beiroet
- Diende in het Libanese leger van 1984 tot 2012
- Nam deel aan de verkiezingen in 2022 met partij Liban Message

BRUNO STRUYS

(2) *'Topje van de ijsberg': Brusselmans gedagvaard om 'Jodenhaat' in column*

- (a) P
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3162 + 75 signes
- (e) Auteur : Bruno Struys
- (f) Tonalité critique: 0 signes (%)
- (g) Réminiscence : 34 signes (1%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 1 (photo Herman Brusselmans)

Een Joodse organisatie dagvaardt schrijver Herman Brusselmans voor zijn column in Humo afgelopen zomer. De organisatie spreekt van Jodenhaat en negationisme. Begin november komt de auteur voor de rechtbank.

Het Joods Informatie- en Documentatiecentrum (JID) stelt dat de column in Humo slechts "het topje van de ijsberg" is en dat Brusselmans eerder al "schuldig was aan Jodenhaat". Dit meldde de organisatie tijdens een herdenking van de Hamas-aanslag op 7 oktober in de Antwerpse Diamantbeurs, in aanwezigheid van de Israëlische ambassadrice.

Deze zomer kondigden meerdere Joodse organisaties aan dat ze Brusselmans wilden dagvaarden. De aanleiding was een Humo-column waarin de schrijver stelde dat "het beeld van een schreeuwend Palestijns jongetje om zijn onder het puin liggende moeder" hem zo woedend maakt dat hij iedere jood die hij tegenkomt "een puntig mes door de keel wil rammen".

Bij het parket van Oost-Vlaanderen loopt een onderzoek naar mogelijk antisemitisme door Brusselmans na een klacht van UNIA. Ook Joodse organisaties dienden toen klacht in. Toch dagvaardt het JID hem nu al.

"We doen dit nu omdat Brusselmans nog altijd voor Humo mag schrijven en opnieuw als jurylid in een bekende tv-quiz zetelt ('De slimste mens ter wereld', BST)", zegt advocaat David Braun, die optreedt voor JID. "We hopen dat er een sterk signaal volgt."

JID wil dat Humo Brusselmans minstens tijdelijk opzieschuift. Volgens de organisatie maakte de schrijver zich al veel eerder in zijn columns schuldig aan Jodenhaat. De dagvaarding haalt in totaal zeven columns aan, tussen november 2023 en augustus 2024.

In het eerste citaat gaat het erom dat Brusselmans weer begon te roken omdat hij geen gif meer in zijn hersens had en dan "alle vrouwen voor 'hoeren' uitscheldt en alle mannen voor 'Joden'". Een maand daarna schreef hij dat het niet ondenkbaar is dat "iemand, om het even wie, tegen z'n aard in een antisemiet wordt". Voor JID geeft Brusselmans hier zelf aan dat hij een antisemiet is geworden.

In die column schreef Brusselmans ook dat Israël "gebruikmaakt van dezelfde methoden om een heel ras te vernietigen als indertijd de Duitsers". In een latere column vergeleek hij Israëlisch premier Netanyahu met nazi Adolf Eichmann. Een week later fantaseerde hij dat hij Netanyahu (en Poetin) de keel zou oversnijden.

Geen satire

JID stelt dat de column van deze zomer geen op zichzelf staande tekst is en geen satire kan zijn. Ze spreken van inbreuken op de racismewet en negationisme, het ontkennen of minimaliseren van de Holocaust. De dagvaarding verwijst ook naar antisemitische reacties van burgers op sociale media na de column.

Een deurwaarder bezorgde de dagvaarding gisteren aan Brusselmans. In een interview met Humo, dat vandaag verschijnt, zegt hij op advies van zijn advocaat voorlopig niet te reageren tot de onderzoeksrechter beslist. Brusselmans benadrukt daarbij dat hij geen antisemiet of negationist is.

In de nasleep van de column afgelopen zomer stapte columnist Arnon Grunberg op bij Humo en werd de adjunct-hoofdredacteur van het blad op sociale media met de dood bedreigd. Humo onthoudt zich van commentaar en wacht de rechtsgang af.

BRUNO STRUYS

(3) *(pour info, in Het Vrije Leven, sans annonce à la une) Oorlog Midden-Oosten - De klank van een ondraaglijke stilte bij Israëliërs én Palestijnen*

- (a) P 12-13 (sur 3 utiles)
- (b) Type : Opinion
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 3842 + 89 signes
- (e) Auteur :
- (f) Tonalité critique: signes (%)
- (g) Réminiscence : signes (%)
- (h) Angle critique : N.A.
- (i) Illustrations : 1

Benjamin De Vos doceert antieke wijsbegeerte en Jodendom aan de universiteit van Gent.

In de loop van 8 oktober 2023 zie ik berichten van Palestijnse en Israëlische collega's passeren. De spanningen laaien hoog op, het Midden-Oosten staat in brand. Er is angst, chaos, woede langs beide kanten.

Het contrast kan niet schriller zijn met het gevoel van vreugde op Simchat Thora. Die Joodse feestdag, vertaald als Vreugde van de Wet, startte vorig jaar net op de avond van 7 oktober en eindigde op de avond van 8 oktober. Op die feestdag komt de cyclus van de jaarlijkse lezing van de gehele Thora tot voltooiing. Het laatste deel uit Dewariem (Deuteronomium: 33-34) wordt voorgelezen, waarin de dood van Mozes centraal staat.

Net voordat hij sterft, krijgt Mozes het hele beloofde land te zien, een visioen van de toekomst. Hij weet dat hij het land niet kan betreden, maar zijn volk wel. Het is een eer deze laatste verzen te mogen voordragen. Men viert het krijgen van de Joodse wet. De twaalf stammen van Israël worden een grootse toekomst geprezen in het beloofde land. Er kan tijdens dit feestelijke gebeuren zelfs gedanst worden in de synagoge.

Ik krijg beelden te zien van dansende Israëliërs tijdens een concert, momenten voor de aanval, en van dansende Hamas-militanten bij de verovering van een tank van het Israëlische leger, momenten na de aanval. Net voor het begin van mijn college over de geschiedenis van het Jodendom valt me dit schrille contrast van emoties op die feestdag te binnen, als een glasheldere openbaring.

Waarom net die dag? Sommige analisten koppelden de timing van de aanval aan de Jom Kipoer-oorlog, vijftig jaar en een dag eerder begonnen op 6 oktober 1973. Een coalitie van Arabische landen voerde een verrassingsaanval uit tegen de door hen niet erkende staat Israël, die sinds 1967 het Sinaïtische schiereiland en de Golanhoogvlakte bezette.

Jom Kipoer is de heiligste dag van het jaar voor Joden. Een dag van de Grote Verzoening, de Dag van de Vergevingen. De daaropvolgende oorlog toonde aan de wereld de machtsontplooiing van David. Niet de David van de strijd tegen Goliath, maar de David die in al zijn ijver tweehonderd Filistijnse voorhuiden afsneed in plaats van de door zijn toekomstige schoonvader Saul gevraagde honderd (1 Samuel 18:6-30).

Het ligt niet in mijn bedoeling een, of liever hét, oordeel te vellen over de huidige gebeurtenissen in het Midden-Oosten. Wat moreel is, wat niet. Ik wil stilstaan bij de symbolische en cultuur-historische betekenis van wat er een jaar geleden gebeurd is, bij de diepe emoties die retoriek en oorlogen omklemmen. Vooral de retorische keuze van de datum, de aanval op het feest van Simchat Thora vorig jaar, is opvallend.

De bijzonder emotionele retoriek achter de aanvalsdad van een jaar geleden lijkt een laatste schreeuw tegen jarenlange exclusie, tegen een generaties lang leven in tentenkampen. Net als Mozes hebben de Palestijnen zicht op het beloofde land, ligt de toekomst vanuit de kampen voor hen uit, maar het is niet binnen handbereik, er is geen vreugdevolle toekomstdroom.

Hier is ook symbolische retoriek aan het woord die niet meer gelooft in de mogelijkheid van dialoog, die gesprekken tot zwijgen brengt en een oorverdovende stilte laat klinken. Die een gordijn van stilte optrekt rond menig hoopvolle droom; de beklemmende stilte van de resterende gijzelaars laat horen; de ondraaglijke stilte van de vele dode Palestijnse kinderen. De stilte voor de steeds groter wordende storm, gevoed door de gebroken maar confronterende weerspiegeling in een volk dat eveneens in kampen een droom verloren is.

Volgende week is er opnieuw Jom Kipoer, eind oktober Simchat Thora. Opnieuw wordt Mozes' gelukzalige toekomstbeeld bezongen. Maar deze keer zal het de onzekere en inhumane stilte tussen de verzen door zijn, die het luidst weerklinkt.

BENJAMIN DE VOS

C. Het Laatste Nieuws

1. Het Laatste Nieuws— 4/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 976 signes et 40%
(b) Images du 7 octobre : 0%

(1) *Onze oorlogsjournalist afgetuigd in Beiroet, cameraman neergeschoten.*

- (a) Type : Article
(b) Axe : Conséquences
(c) Longueur : 904 + 72 signes
(d) Auteur : IDV
(e) Tonalité critique: 0 signes (0%)
(f) Réminiscence : 0 signes (0%)
(g) Angle critique : Non
(h) Illustrations : 2

Geen enkel verhaal is je leven waard, zei 'VTM NIEUWS'-oorlogsreporter Robin Ramaekers (49), uren na een gewelddadige aanval op hem, cameraman Stijn De Smet (37) en hun Libanese fixer in hoofdstad *Beiroet*. De journalisten hadden er woensdagavond nog samen iets gedronken (foto links), maar toen een Israëlische raket vlak bij hun hotel insloeg, trokken ze 's nachts naar het oude stadscentrum om verslag uit te brengen. Ter plaatse (foto rechts) werden ze

aangevallen door een 30-tal mannen — wellicht Hezbollah-strijders — die hen voor Israëlische spionnen aanzagen. Ramaekers werd daarna ruim drie uur lang ontvoerd en mishandeld, met verschillende breuken *in* het aangezicht tot gevolg. De Smet kreeg een kogel *in* het been en werd pas uren later teruggevonden *in* een ziekenhuis. De voorbije 24 uur zijn erg heftig geweest. Dit is heel anders uitgedraaid dan we ons ooit hadden kunnen voorstellen. (IDV)

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 2 et 3 du Laatste Nieuws du 4/10/2024) : $13145/2 = 6573$
- (b) Nombre de pages total info : 16 p
- (c) Publicités : 2,2 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $13,8 \times 6573 = 90707$.
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,1%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 16,3%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,5%

(1) *ONVERSCHILLIG VOOR ONVERSCHILLIGHEID - ONZE OPINIE*

- (tt) P 2
- (uu) Type : Éditorial
- (vv) Axe : Conséquences
- (ww) Longueur : 2827 + 54 signes
- (xx) Auteur : Isolde Van Den Eynde
- (yy) Tonalité critique: 437 signes (15%)
- (zz) Réminiscence : 61 signes (2%)
- (aaa) Angle critique : Non
- (bbb) Illustrations : 1 (photos de l'autrice.)

En toen voelde het leven in Libanon dichtbij. Beschoten in het been, geslagen, ontvoerd en ondervraagd. VTM-journalist Robin Ramaekers en cameraman Stijn De Smet kwamen met meer dan kleerscheuren weg uit die hachelijke situatie. Verwacht hier geen kleffe verzuchtingen over het feit dat zelfs journalisten niet meer veilig zijn. Wie verslag doet over een oorlog, neemt altijd een risico. Wie de oorlog wil verslaan, moet een dosis lef bezitten. Maar wie Robin kent, weet dat hij geen ongeoorloofde risico's neemt. Geen verhaal is je leven waard: dat is zijn leidraad. En het is zeker niet het leven van zijn collega's waard. Lefgozer? Ja. Cowboy? Nee.

Hier is de aanval op Robin en Stijn groot nieuws, daar een voetnoot. Dat een journalist en een cameraman de impact van de bombardementen in Beiroet willen tonen en dat met zwaar geweld bekopen? Het is angstaanjagend. Want intussen nodigt Hezbollah honderden journalisten uit om de plekken waar de oorlog nasmeult en stinkt te tonen. De strijd is niet alleen een gevecht met duizend bommen en granaten, maar ook een gevecht over wie straks triomfeert dankzij hele leugens en halve waarheden. Waarom oorlogsjournalisten daar zijn? Ze zijn onze ogen in tijden van menselijke waanzin. Ze vertellen wat strijdende partijen verzwijgen of verdoezelen.

Het gaat over mensen. Altijd. Dat zegt Robin in zijn boek. Mensen die lijden. Mensen die alsnog schoonheid tonen in gruweltijden. Maar ook mensen die doordrongen zijn van dit conflict. Voor ons is dit moeilijk in te beelden. Hier spreken we al van polarisatie als Jean-Marie Dedecker het heeft over een blik Molenbeek opentrekken. Maar sinds die bieperaanval is het wantrouwen compleet in Libanon. Boem. Iedereen rondom je kan ontploffen. Een bieper, een walkietalkie, een auto, een ijskast. Er zijn luchtaanvallen uit Israël in veilig gewaande buurten in de hoofdstad. Er is geen vertrouwen in mensen die er westers uitzien. En dus ook niet in journalisten.

Zou een heel klein beetje oorlog soms niet beter kunnen zijn? Misschien wanneer je vecht voor je eigen grondgebied zoals Oekraïne? Misschien wanneer je wraak wil voor een grote terreuraanval met honderden doden en gewonden? Maar tot waar volg je? Tot waar leidt Benjamin Netanyahu ons heen? Ja, Hamas en Hezbollah zijn terroristische organisaties. We willen het niet gedroomd hebben dat ze hier macht zouden hebben. Maar in welke oorlog sleurt Israël de wereld mee? Hezbollah-leider Nasrallah is dood! Maar opvolger en terrorist Hashem Safieddine leeft! Alsof die ideologie de zware klappen niet overleeft. Bijna als schapen kijken we naar hoe Netanyahu tekeergaat. We lijken nauwelijks in staat te reageren. Verlamd. Maar door journalisten zoals

Robin en Stijn niet onverschillig voor de onverschilligheid. Ja, zij brengen het leven in Libanon dichtbij.

ISOLDE VAN DEN EYNDE

(2) *Onze oorlogsjournalist en cameraman aangevallen in Beiroet - Drie uur geslagen en gegijzeld, terwijl hij niet wist of collega nog leefde*

- (a) P 2-3
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 9933 + 140 signes
- (e) Auteur : Ingrid De Vos, Guy Van Vlierden
- (f) Tonalité critique: 54 signes (1%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 3

Toen hij een luide knal van een Israëlische raketinslag hoorde in de Libanese hoofdstad Beiroet, deed VTM NIEUWS-reporter Robin Ramaekers (49) wat een oorlogsjournalist altijd doet: verslag uitbrengen. Maar hij en zijn cameraman Stijn De Smet (37) werden aangevallen door een woedende menigte die dacht dat ze Israëlische spionnen waren. De ene werd beschoten, de andere werd gegijzeld in een kelder. Pas na 22 uur zagen ze elkaar — gewond en in shock — levend terug.

Wanneer VTM NIEUWS-reporter Robin Ramaekers om half één plaatselijke tijd in de nacht van 2 op 3 oktober een zware knal hoort, begrijpt hij meteen dat Israël de veiligste wijk van Beiroet onder vuur heeft genomen. Hij roept zijn fixer op — een plaatselijke inwoner die de stad kent en hem bijstaat, en maakt cameraman Stijn De Smet wakker. Ook neemt hij een foto van een rookwolk op ongeveer 500 meter van het O Monot Hotel waar ze verblijven. Het is 00.34 uur wanneer Ramaekers die op X post. Op de hotelkamer volgt overleg met de fixer. 's Nachts naar een door Hezbollah gecontroleerde wijk trekken zouden ze nooit doen. Daarvoor zijn daar momenteel te veel spanningen. Ramaekers wéét dat: een paar dagen eerder was hij in de wijk Dahiyeh, toen Israël het hoofdkwartier van de Libanese terreurbeweging Hezbollah van de kaart veegde en leider Hassan Nasrallah doodde.

Maar nu zijn ze getuige van explosies in het oude centrum van de hoofdstad. Het Libanese parlement ligt in de wijk Bachoura, net als de Belgische ambassade. De situatie is veilig genoeg om ons werk te doen, is de inschatting. Eerder die avond hadden ze hier nog samen een pintje gedronken. Ze nemen de gebruikelijke voorzorgsmaatregelen, zoals een kogelvrije vest aantrekken en een jas waar in grote letters pers op staat. Ramaekers en De Smet kennen het klappen van de zweep in oorlogsgebied: ze vormen al sinds het begin van de oorlog in Oekraïne een vast duo.

Bij de haren gesleurd

De auto van de fixer staat voor de deur en in minder dan een kwartier komen ze bij een hoekgebouw waar de tweede verdieping in lichterlaaie staat. De Smet begint direct te filmen en Ramaekers wil ooggetuigen spreken, zoals hij overal ter wereld in oorlogsgebied doet — uit idealisme, om zichtbaar te maken welk menselijk leed gewapende conflicten aanrichten. Maar deze keer merken ze meteen een heel vijandige sfeer. In de opgehitste menigte keert een dertigtal mannen zich plots tegen hen. Spionnen van Israël, roepen ze naar de reporter, de cameraman en de fixer. Voor ze weerwerk kunnen geven, vallen er harde klappen.

Enkele heethoofden juttten elkaar verder op. Eén van hen haalt een pistool boven en eist dat De Smet zijn camera afgeeft. Hij weigert. Er volgt wat duw- en trekwerk. Terwijl ze nog altijd worden verweten spionnen te zijn, stelt Ramaekers plots vast dat ze er met zijn rugzak vandoor zijn. Zijn geld, zijn paspoort... alles zit erin. Even is er twijfel of ze erachteraan moeten, maar dat is onmogelijk. Ze worden alle drie belaagd.

De Smet krijgt nu een pistool tegen zijn hoofd. Zoals het hem is aangeleerd tijdens trainingen voor oorlogsverslaggevers, geeft hij zijn camera deze keer wel af. Toch volgen twee schoten. Ramaekers hoort zijn cameraman gillen van de pijn — hij is geraakt in zijn been. Hij ziet De Smet op de grond liggen, maar wordt op dat moment van hem gescheiden. Het zal uren duren voor de twee elkaar terugzien.

Van de aanval zijn beelden gemaakt die al snel circuleren op sociale media. Ze zijn zo hard dat we ze uit respect niet tonen. Maar ze maken duidelijk dat het er ongemeen gewelddadig aan toegaat. Een groep van een twintigtal mensen pakt Ramaekers en zijn fixer aan. Van cameraman De Smet is op dat moment niets te zien. De VTM NIEUWS-reporter en de Libanees moeten harde klappen incasseren en worden vervolgens voortgetrokken bij de haren en door de straat gesleurd. Hier wordt een Syrische agent opgepakt, is de vermelding bij de video. Bij een ander filmpje staat: Dit is een spion. Maar de man in het witte hemd is Robin Ramaekers — zijn persvest is van zijn lijf gesleurd.

Ik ben Belg, ik ben journalist

Hoe gruwelijk het er ook uitziet, Ramaekers hoopt op dat moment op een goede uitweg. Een man heeft aangegeven dat hij hen naar een veilige plek wil brengen — of dat dént hij tenminste. Hij en zijn fixer worden een huis binnengeloodst, maar het gevaar is nog niet geweken als de deur achter hen dichtslaat. De mannen buiten zwaaien zenuwachtig met pistolen en roepen: Als jullie de deur niet openen, maken we iedereen af. Wanneer de opgejutte mannen binnengeraken, worden de twee naar de kelder gebracht. Daar volgen nog meer mishandelingen tijdens een 'ondervraging' waarbij Ramaekers en de fixer opnieuw worden beschuldigd van spionage voor Israël. Afwisselend worden ze door drie mannen verhoord. Eentje speelt de good cop, eentje de bad cop. Ik ben Belg, ik ben journalist, blijft Ramaekers maar herhalen. Tussendoor vallen er weer harde klappen. Waar is Stijn?, gaat het ondertussen door zijn hoofd. Want zijn cameraman heeft hij niet meer gezien.

Hoelang de 'ondervraging' — wellicht door een Hezbollah-militie — heeft geduurd, is moeilijk exact te zeggen. Na zowat drie uur, schat Ramaekers, worden hij en de Libanese fixer geblinddoekt op een stoel op straat gezet. Vervolgens worden ze door een brommertje opgehaald en op honderd meter van hun hotel gedumpt. Ramaekers rent naar het hotel en belt meteen naar de Belgische ambassade. Daar krijgt hij te horen dat er onmiddellijk hulp aankomt. Daarna rinkelt de telefoon bij VTM NIEUWS-hoofdredactrice Kim Herbots — het is dan 4.20 uur in de ochtend in Beiroet. Zij hoort hoe zwaar Ramaekers in shock is. Door wat hem is overkomen, maar vooral omdat hij vreest voor zijn kameraad-cameraman: Stijn heb ik niet meer gezien sinds ik hem op de grond zag liggen.

Alle ziekenhuizen gebeld

Intussen komt de Belgische ambassadeur aan in het hotel en brengt de twee mishandelde mannen snel naar Hotel Dieu de France, het beste ziekenhuis van Beiroet. Ramaekers is gewond aan het hoofd: de helft van zijn gezicht is lelijk gezwollen door een aantal breuken, zijn oogkas en neus zijn zwaar toegetakeld. De neus van zijn fixer is niet om aan te zien. Terwijl ze worden verzorgd, spreekt de ambassadeur bij de Libanese politiediensten en het leger contacten tot op

het hoogste niveau aan. Dat levert vrij snel een hoopgevend teken op: op een Libanees medium vinden zij een foto van Stijn De Smet. Hij ligt, met een zuurstofmasker op, op straat en wordt verzorgd. Journalist geraakt door kogel in zijn been, staat er in het Arabisch bij. Dat laat vermoeden dat de cameraman naar een ziekenhuis is gebracht. Naar welk? Dat weet niemand. Het is dan 5 uur 's ochtends in Beiroet. De politie schiet niet meteen in actie om de Belg op te sporen. Ook op de ambassade is er op dat moment onvoldoende personeel. Kunnen jullie helpen om alle ziekenhuizen van Beiroet te bellen?, wordt gevraagd aan VTM. Rond 4 uur in de Antwerpse ochtend — het is er een uur vroeger dan in Libanon — beginnen drie mensen vanop de nieuwsredactie van DPG Media aan een slopende belronde. Via Google Maps brengen ze de hospitalen van Beiroet in kaart. Het ene na het andere ziekenhuis wordt opgebeld. Bel ons over twee uur terug, krijgen ze in het allereerste ziekenhuis in het Engels te horen. De volgende uren botsen de drie bellers op telefonisten die alleen Arabisch spreken, of de hoorn inhaken. Vruchteloos werken ze de hele lijst af. Om 6 uur bellen ze terug naar het eerste ziekenhuis. Is er bij jullie iemand binnengebracht die Stijn heet? Waarop er aan de andere kant van de lijn wordt gezegd: De Smet? De opluchting in Antwerpen is enorm. Kan hij aan de telefoon komen?, gaat de vraag weer naar Beiroet. Waarop ze de gewonde cameraman in een rolstoel naar de receptie brengen.

Vrij rustig vertelt De Smet dat hij in het been is geschoten. Een tiental stevige kerels, die waren afgezakt naar de plaats van de raketaanval om te zien of ze iemand konden helpen, hebben hem naar een ziekenwagen gebracht. Zelf heeft hij niemand kunnen bellen: wanneer er een eerste keer naar de onderbenen van de cameraman wordt gevraagd, vangt de gsm in zijn broekzak de kogel op. Dat gelukje voorkomt dat er vitale delen worden geraakt. Ook bij de tweede kogelinslag heeft hij geluk: dat projectiel raakt botten noch pezen. De pijn is verschrikkelijk, vertelt hij aan de telefoon. Maar een operatie is niet nodig: de kogel is er aan de andere kant van mijn been weer uitgekomen.

Levend schild

En dan beginnen slopende uren — de shock, het wachten, de adrenaline die plaatsruimt voor vermoeidheid: het wéégt. Maar vooral: Ramaekers en De Smet willen elkaar zien en dat lukt maar niet. Er volgen medische checks en dubbelchecks. Er moeten beslissingen worden genomen over opereren of niet. Er moet vervoer worden geregeld voor cameraman De Smet naar het hotel, dwars door een stad waar het spitsroeden lopen is.

Langzaam dringt het bij Ramaekers door waaraan hij is ontsnapt. In de lange, lange uren van mishandelingen en ondervragingen vreesde hij één ding: dat hij meegenomen zou worden naar het zuiden van Beiroet om er, in een gebouw vol Hezbollah-strijders, als levend schild te dienen tegen mogelijke Israëlische raketten. En tegelijkertijd was er die andere angst: dat het fataal was afgelopen met zijn kameraad Stijn De Smet. Na de schoten en de gil had hij hem immers niet meer gezien. De opluchting is dan ook groot wanneer de twee elkaar gisteravond laat — na 22 uur — opnieuw in de armen kunnen sluiten.

Er rest Ramaekers en De Smet nu maar één ding: naar huis, zo snel mogelijk. Al wordt dat nog een moeilijke klus, zegt VTM NIEUWS-hoofdredactrice Kim Herbots: Ten laatste dit weekend vliegen ze weer naar ons land. We proberen nog sneller een vlucht te regelen, maar wegraken uit Beiroet is geen sinecure. Ik denk dat we allemaal pas gerust zullen zijn als ze weer in België zijn en hier verder verzorgd kunnen worden.

INGRID DE VOS EN GUY VAN VLIERDEN

(3) Minister Lahbib: Robin en Stijn worden gerepatrieerd zodra het kan

- (a) P 3
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 721 + 70 signes
- (e) Auteur : ERE
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

Zodra hun toestand het toelaat, worden Robin Ramaekers en Stijn De Smet naar ons land gerepatrieerd. Dat heeft ontslagnemend minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib (MR) in de Kamer gezegd. Ze zei beide mannen te kennen — ze waren recent aanwezig bij haar bezoek aan het Midden-Oosten. Ik betuig mijn medeleven en steun. De journalisten verdedigen de persvrijheid en zijn een pijler van de democratie. Vandaag keren de eerste Belgen alvast terug uit Libanon. Het gaat om een honderdtal. Enkele tientallen doen dat aan boord van een Nederlandse vlucht. Anderen vliegen met Middle East Airlines naar Cyprus en de Turkse stad Istanboel. In totaal verblijven er op dit moment nog zo'n 1.800 landgenoten in Libanon. (ERE)

2. Het Laatste Nieuws— 5/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : signes et 0, %
- (b) Images du 7 octobre : 0 %

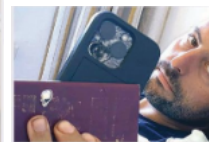
Néant

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 2 et 3 du Laatste Nieuws du 4/10/2024) : $13145/2 = 6573$
- (b) Nombre de pages total info : 24 p
- (c) Publicités : 3,8 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $20,2 \times 6573 = 132775$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 4,1%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%

(1) *Onze oorlogsjournalist en cameraman na de aanval in Beiroet - 'Lieg niet of we maken je kapot', zeiden ze:*

- (ccc) P 6
- (ddd) Type :Article
- (eee) Axe : Conséquences
- (fff) Longueur : 3771 + 110 signes
- (ggg) Auteur : Philippe Ghysens
- (hhh) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (iii) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (jjj) Angle critique : Non
- (kkk) Illustrations : 3

We zijn letterlijk en figuurlijk hard door elkaar geschud, maar het belangrijkste is dat we elkaar teruggevonden hebben na 20 uur onzekerheid. Vanop een veilige plaats in de Libanese hoofdstad Beiroet vertelt VTM NIEUWS-oorlogsjournalist Robin Ramaekers over de aanval op hem en zijn cameraman Stijn De Smet. 'Lieg niet of we maken je kapot', zeiden ze.

Nadat ze door een woedende menigte werden aangevallen, herstellen Robin Ramaekers (49) en Stijn De Smet (37) van hun kwetsuren in afwachting van de vlucht naar huis. Op Facebook gaf onze oorlogsjournalist een update: Stijn heeft kogelgaten in zijn paspoort en zijn telefoon. Mijn schoenen zijn opengesneden, de mannen waren op zoek naar 'bewijs'. Het zijn een paar van de

uiterlijke sporen van wat er ons is overkomen. Stijn zijn kogelwonde en mijn gebroken oogkas en gekneusde ribben doen pijn, maar het zal vooral aan de binnenkant zijn dat we wat tijd nodig zullen hebben om alles te plaatsen en te verwerken. Het belangrijkste is dat we sinds gisteravond (donderdagavond, red.) opnieuw samen zijn.

De Smet werd beschoten, twee keer werd hij getroffen door een kogel. Wonder boven wonder heeft de kogelwonde geen blijvende schade aangericht. Eén kogel werd tegengehouden door zijn telefoon, de andere ging door zijn been maar heeft geen vitale weefsels geraakt, vertelde Ramaekers in VTM NIEUWS. Volgens de dokters heeft de telefoon Stijns leven gered.

Over de grond gesleept

Het verhaal van de reporters begon woensdagnacht. Ze lagen allebei al in bed, toen ze op korte afstand van hun hotel een raket hoorden inslaan. Dat was zeer ongebruikelijk omdat het oudere centrum van Beiroet tot dan niet bestookt werd, aldus Ramaekers. Samen zijn we gaan kijken op het dak van het hotel. We zagen rookpluimen opstijgen op 500 meter. We hebben onze fixer Ali gebeld — onze plaatselijke man die alles organiseert. Zijn inschatting was dat het in een buurt was gebeurd waar we ons op straat kunnen riskeren. Het was even na middernacht. We zijn met onze kogelvrije vesten aan naar de plek van de inslag gereden en op een 20, 30 meter van de inslag uitgestapt. We begaven ons daar in de massa om te gaan kijken wat er gebeurd was.

Daarna is het heel snel gegaan. We werden door een menigte van 20 à 30 mensen aangevallen. Er werd geroepen dat we geen journalisten waren maar Israëlische spionnen, die de schade op de locatie kwamen nagaan en kijken of het doel getroffen was. We werden aangevallen, er zijn schoten gevallen. Ik werd samen met Ali over de grond gesleept. Ik kon niet zien of Stijn geraakt was. Ik werd afgevoerd naar een kelder van een gebouw waar ze me vier uur hardhandig ondervraagd hebben. 'Lieg niet of we maken je kapot', zeiden ze.

De twee journalisten waren tijdens de aanval van elkaar gescheiden geraakt. Het duurde meer dan 20 uur vooraleer ze elkaar terugzagen. We zitten op een veilige plek nu, in afwachting van een vlucht naar België. Die komt wel in orde. Over wanneer en hoe Ramaekers en De Smet terugkeren naar ons land, kan hij niets zeggen. Om veiligheidsredenen. Hier in Beiroet gaan nog steeds berichten rond die beweren dat we spionnen zijn, inclusief foto's van mijn paspoort, vertelt hij.

'We'll be back'

Wie achter de aanval zit, is moeilijk te zeggen, aldus Ramaekers nog. Aanvankelijk werd geschreven dat het Hezbollah-militanten waren, maar dat was misschien iets te snel. Het is moeilijk te bepalen wie ons aanviel, al raakt er intussen langzaamaan meer bekend over die mensen, zegt hij. Waarschijnlijk ging het om militanten van Amal, een militie die gelieerd is aan Hezbollah en gekend staat om haar agressieve aanpak.

De oorlog gaat hier intussen onverminderd voort, schreef Ramaekers online. Het voelt niet goed om er uit te stappen, maar het is nu zo. We'll be back.

PHILIPPÉ GHYSENS

(2) *Eerste 55 Belgen gerepatrieerd uit Libanon*

- (a) P 6
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 689 + 46 signes
- (e) Auteur : Evert Ryckx
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

De eerste 55 Belgen zijn gerepatrieerd uit Libanon. Ze stapten gistermiddag in Beiroet aan boord van een Nederlands militair vliegtuig en kwamen rond 21 uur aan in Eindhoven. Nadien werden ze per bus vervoerd naar de militaire luchthaven van Melsbroek, waar ze rond 23 uur werden verwacht. Ontslagnemend minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib (MR) zou hen daar opwachten. Andere Belgen zijn gisteren ook al vertrokken op commerciële vluchten naar Cyprus en Turkije. Ons land overlegt ook met Frankrijk, dat een schip ter plaatse stuurt. De ambassade in Beiroet heeft intussen alle 1.800 Belgen ter plekke gecontacteerd. 200 mensen hebben al aangegeven weg te willen. (ERE)

EVERT RYCKX

(3) *Netanyahu plaatste af luisterapparaat in Boris Johnsons toilet*

- (a) P 26
- (b) Type : Brève
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 713 + 65 signes
- (e) Auteur : Evert Ryckx
- (f) Tonalité critique: 0 signes (%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

Boris Johnson (60) beschuldigt de Israëlische premier Benjamin Netanyahu (74) ervan af luisterapparatuur te hebben achtergelaten in zijn privétoilet in het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken. Dat schrijft de ex-premier in zijn nieuwe boek 'Unleashed'. De twee hadden een ontmoeting in 2017 toen Johnson nog minister van Buitenlandse Zaken was. Netanyahu gebruikte daar toen zijn toilet. Mijn veiligheidsteam heeft daar later tijdens een controle af luisterapparatuur gevonden, schrijft de Brit. Israël heeft nog niet gereageerd. Het land werd al eerder beschuldigd van gelijkaardige zaken. Zo beweerden de VS in 2019 dat Israël af luisterapparatuur in het Witte Huis zou hebben geïnstalleerd. (TVdB)

EVERT RYCKX

3. Het Laatste Nieuws— 7/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 0 signes et 0%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

Néant

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 2 et 3 du Laatste Nieuws du 4/10/2024) : $13145/2 = 6573$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités : 1 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $16 \times 6573 = 105168$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition) : 5,5%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%

(1) *Gewonde oorlogsjournalist Robin Ramaekers en cameraman stijf de smet zijn terug thuis - Met pijn in het hart, en ook op een paar andere plekken*

- (III) P 7
- (mmm) Type : Article
- (nnn) Axe : Conséquences
- (ooo) Longueur : 2705 + 147 signes
- (ppp) Auteur : MDK/JDH
- (qqq) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (rrr) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (sss) Angle critique : Non
- (ttt) Illustrations : 3

Eindelijk terug thuis. VTM NIEUWS-oorlogsjournalist Robin Ramaekers (49) en cameraman Stijn De Smet (37) zijn zaterdagavond veilig en wel geland in het Nederlandse Eindhoven. De twee raakten vorige week gewond in Libanon toen ze tijdens een reportage werden aangevallen.

Robin Ramaekers en Stijn De Smet kunnen eindelijk opgelucht ademhalen. Het duo is zaterdagavond omstreeks 20.45 uur met een repatriëringsvlucht vanuit Libanon geland op de luchthaven van Eindhoven. Op weg naar huis, met pijn in het hart en ook op een paar andere plekken. Dank aan Belgische ambassade in Beiroet, dank aan Buitenlandse Zaken in Brussel, dank aan de Belgische defensie en dank aan VTM NIEUWS, schreef Ramaekers bij hun vertrek op X.

Aan de binnenkant

Het duo werd bij aankomst verwelkomd door VTM NIEUWS-hoofdredacteur Kim Herbots. De Smet, die bij de aanval van woensdagnacht een kogel in het been kreeg, mocht meteen plaatsnemen in een ziekenwagen. Met een innige knuffel nam hij op het tarmac afscheid van Ramaekers. Wat de twee afgelopen woensdagnacht hebben meegemaakt, heeft hun band dan ook des te meer versterkt. Het duo werd toen in de Libanese hoofdstad Beiroet, tijdens het draaien van een reportage over een luchtaanval vlak bij hun hotel, aangevallen door een woedende menigte. De Smet werd daarbij neergeschoten en voor dood achtergelaten, Ramaekers en hun fixer - een lokale contactpersoon - werden meegenomen en urenlang ondervraagd en afgetuigd.

Ramaekers liep breuken in het gezicht en enkele gekneusde ribben op, fixer Ali heeft flink wat schade aan zijn neus. Na een bange 20 uur konden Ramaekers en De Smet donderdagavond worden herenigd en nu zijn ze dus veilig en wel terug in ons land. Stijns kogelwonde en mijn gebroken oogkas en gekneusde ribben doen pijn, maar het zal vooral aan de binnenkant zijn dat we wat tijd zullen nodig hebben om alles te plaatsen en te verwerken, zei Ramaekers eerder over hun herstel. Fixer Ali is wel nog steeds in Libanon, zo laat Ramaekers weten. Met Ali gaat het relatief goed. Hij zat naast me toen de klappen vielen. Hij zat naast me in het ziekenhuis toen we verzorgd werden. Hij zat niet naast me op de vlucht naar België. Zo werkt het (helaas) niet. We blijven voor Ali zorgen, natuurlijk, schrijft hij op X.

Ramaekers en De Smet waren overigens niet de enige Belgen aan boord van het militaire vliegtuig. In totaal waren er 170 mensen aan boord, onder wie 35 landgenoten. Volgens David Jordens van de FOD Buitenlandse Zaken had een veertigtal Belgen zich gemeld om mee te gaan met de tweede Nederlandse evacuatievlucht, maar kwamen zeven mensen niet opdagen op de luchthaven van Beiroet. Vrijdag werden ook al 55 landgenoten uit Libanon gerepatrieerd. (MDK/JDH)

(2) *Emirates verbiedt biepers en walkietalkies na ontploffingen*

- (a) P 7
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 718 + 63 signes
- (e) Auteur : JDH
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

Passagiers van Emirates mogen niet langer biepers of walkietalkies meenemen als zij met de luchtvaartmaatschappij van of naar Dubai vliegen. Dat heeft de grootste vliegmaatschappij van het Midden-Oosten besloten nadat duizenden biepers en walkietalkies van de pro-Iraanse militie Hezbollah in Libanon zijn ontploft. Bij die gelijktijdige explosies, die toegeschreven worden aan Israël, vielen vorige maand tientallen doden en duizenden gewonden. Als er toch zo'n toestel in de hand- of ruimbagage van een passagier wordt gevonden, zal de politie het apparaat in beslag nemen. Verder laat de vliegmaatschappij weten dat het de opschorting van de vluchten van en naar Libanon heeft verlengd tot dinsdag 15 oktober. (JDH)

(3) *Opnieuw tientallen doden bij Israëlische aanvallen*

- (a) P 7
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 1162 + 54 signes
- (e) Auteur : JDH
- (f) Tonalité critique: 388 signes (32%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (%)
- (h) Angle critique :Oui
- (i) Illustrations : 0

In Libanon zijn dit weekend minstens 29 mensen om het leven gekomen bij Israëlische aanvallen. Dat meldt het Libanese ministerie van Volksgezondheid. Zeker 113 anderen raakten gewond.

De aanvallen vonden vooral plaats in steden en dorpen in het zuiden van Libanon en in het zuiden van de Libanese hoofdstad Beiroet. Israël waarschuwde ontheemde Libanese vluchtelingen op X ook om niet terug te keren naar hun huizen.

Zaterdagnacht voerde het Israëlische leger opnieuw aanvallen uit op de buitenwijken in Zuid-Beiroet. Verschillende internationale media meldden luide en grote explosies. Ook gisteren voerde Israël zware bombardementen uit op Beiroet en op het Libanongebergte. Daarbij vielen zeker 6 doden en 13 gewonden.

Syrië en Gaza

In Syrië heeft een Israëlische aanval met een drone zaterdag dan weer het leven gekost aan een lid van de regeringstroepen. Drie anderen raakten gewond. En in de Gazastrook stierven gisteren zeker 21 mensen bij een Israëlische aanval op een moskee in de stad Deir al-Balah. In het noorden van de Gazastrook kwamen eveneens 17 mensen, onder wie 9 kinderen, om het leven nadat het Israëlische leger de stad Jabalia omsingelde. (JDH)

(4) *Macron wil einde aan wapenleveringen aan Israël*

- (a) P 7
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 881 + 51 signes
- (e) Auteur : JDH
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

De Franse president Emmanuel Macron heeft zaterdag opgeroepen om de wapenleveringen aan Israël voor de gevechten in Gaza te stoppen. Ik denk dat de prioriteit nu is dat we terugkeren naar een politieke oplossing en dat we stoppen met het leveren van wapens om in Gaza mee te vechten, aldus Macron. Hij benadrukte ook dat Frankrijk geen wapens levert aan Israël. De VS en het Verenigd Koninkrijk doen dat wel. De Israëlische premier Benjamin Netanyahu noemde de oproep van Macron schandelijk. Terwijl Israël vecht tegen barbaarse krachten onder leiding van Iran, zouden alle beschaafde landen stevig aan de zijde van Israël moeten staan, klonk het. Macron heeft Netanyahu gisteren tijdens een telefoongesprek duidelijk gemaakt dat Frankrijk zich blijft inzetten voor de veiligheid van Israël en solidair blijft met het land, maar ook dat het tijd is voor een staakt-het-vuren. (JDH)

4. Het Laatste Nieuws— 8/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 0 signes et 0%
- (b) Images du 7 octobre : 0%

Néant

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 2 et 3 du Laatste Nieuws du 4/10/2024) : $13145/2 = 6573$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités : 2,7 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $14,3 \times 6573 = 93994$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 1,2%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition) : 3,2%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,1%

(1) *Nieuwe klacht tegen Herman Brusselmans - Niet eerste keer dat hij column vol jodenhaat schreef*

- (uuu) P 4
- (vvv) Type : Article
- (www) Axe : Conséquences
- (xxx) Longueur : 2955 + 98 signes
- (yyy) Auteur : Sander Bral
- (zzz) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (aaaa) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (bbbb) Angle critique : Non
- (cccc) Illustrations : 2 (photos Herman Brusselmans et de l'avocat du JID)

Herman Brusselmans moet zich sowieso al in de rechtbank verantwoorden voor een column in 'Humo', maar daar is nu nog een klacht bijgekomen. De schrijver werd gisteren, exact één jaar na de aanslag van Hamas op Israël, gedagvaard door een Joodse vzw uit Antwerpen. In de aanloop naar die bewuste column verschenen nog meer teksten van hem vol jodenhaat.

Na het gelijkekansencentrum Unia en de European Jewish Association (EJA) sleept nu ook het Joods Informatie- en Documentatiecentrum (JID) Brusselmans voor de rechter. Die Antwerpse vzw heeft als doel om antisemitisme in kaart te brengen en te bestrijden. In zijn column schreef Brusselmans begin augustus over de burgerslachtoffers in Gaza dat het beeld van een schreeuwend Palestijns jongetje om zijn onder het puin liggende moeder hem zo woedend maakt dat hij iedere Jood die hij tegenkomt een puntig mes door de keel wil rammen. Volgens David Braun, advocaat voor het JID, was die column nog maar het topje van de ijsberg. Brusselmans heeft zijn antisemitische uitspattingen zorgvuldig opgebouwd dat jaar, óók via columns in 'Humo' vol jodenhaat. Dat 'Humo' beweert dat het om een 'eenmalige uitschuiver' ging, klopt dus niet.

Scheldwoord

Volgens Braun begon het allemaal in het weekblad van 1 november 2023, een kleine maand na de aanslag van 7 oktober. Daarin schrijft Brusselmans dat hij niet kan functioneren zonder gif in zijn hersenen. Maar te veel gif is ook niet goed, in dat geval ga ik alle vrouwen uitschelden voor 'hoeren', alle mannen voor 'joden'. Braun zegt dat 'jood' daar opzettelijk als scheldwoord werd gebruikt. Vanaf dan gaat het van kwaad naar erger. De advocaat haalt nog verschillende fragmenten uit de columns van de auteur aan, waarin hij onder meer Israël vergelijkt met nazi-Duitsland, of stelt dat het niet ondenkbaar is dat iemand, om het even wie, tegen z'n aard in een antisemiet wordt. Het JID concludeert daaruit: De gedaagde geeft aan zelf een antisemiet te zijn geworden.

De vzw sleept Brusselmans voor de rechter voor antisemitisme en negationisme. Schokkend is dat hij nog stééds voor 'Humo' schrijft, zelfs na de klachten van Unia en de EJA. Binnenkort is hij

zelfs opnieuw jurylid in een populaire televisiequiz, verwijst Braun naar 'De slimste mens ter wereld'. Dat is een verkeerd signaal.

Grofgebekt

De hoofdredactie van 'Humo' bood eerder al haar excuses aan en haalde de column offline. Het blad én Brusselmans benadrukten dat het om satire ging en de bewuste zin zeker niet letterlijk te nemen was. Dat volstaat niet voor het JID. Zijn uitspraken gaan de wereld rond. Die komen terecht bij mensen die Brusselmans of zijn grofgebekte manier van doen niet kennen. Voor hen gaat het om loepzuivere jodenhaat die zomaar in Belgische media gepubliceerd wordt. Brusselmans is als publiek figuur verantwoordelijk voor zijn teksten en uitspraken.

De advocaat van Herman Brusselmans was niet bereikbaar voor een reactie. De zaak wordt op 5 november ingeleid.

SANDER BRAL

(2) *Eén jaar na aanval op Israël: overal verdriet*

- (a) P 7
- (b) Type : Article
- (c) Axe : 7/10
- (d) Longueur : 1098 + 49 signes
- (e) Auteur : Evert Ryckx
- (f) Tonalité critique: 136 signes (%)
- (g) Réminiscence : 342 signes (%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 2

ISRAËL. Onder meer in het zuiden, dicht bij de Gazastrook, kwamen familieseden samen om de slachtoffers van de dodelijkste aanval ooit in hun land te herdenken. (ABC/STP/AP)

GAZA. Nabij Gaza-stad liepen gisteren kinderen tussen het puin. De oorlog woedt maar verder.

Het was gisteren exact één jaar geleden dat Israël — en bij uitbreiding de hele wereld — werd opgeschrikt door de grootschalige aanval van Hamas. De Palestijnse terreurgroep viel toen 's ochtends het zuiden van Israël binnen en maakte meer dan 1.000 dodelijke slachtoffers, onder meer op het muziekfestival Nova. 251 mensen werden gegijzeld en meegenomen naar Gaza. Ongeveer 100 van hen zouden daar een jaar later nog steeds zijn. In heel Israël stonden mensen gisteren stil bij de dodelijkste aanval in de geschiedenis van hun land. Tegelijk blijft de oorlog die volgde op de aanval onverbiddelijk verder woeden. In Gaza zijn bij het conflict tussen Israël en Hamas intussen al 42.000 mensen om het leven gekomen, waaronder meer dan 11.000 kinderen. De regering van premier Netanyahu richt zijn blik intussen ook steeds meer op terreurgroep Hezbollah, in buurland Libanon. Daar wordt de situatie almaar onveiliger voor de bevolking. Ontslagnemend minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib (MR) stuurt morgen een militair vliegtuig om Belgen en andere Europeanen te repatriëren. (ERE)

EVERT RYCKX

**(3) (pour info : pages régionales) Activist Wouter Mouton
vergelijkt acties van Israël met nazisme**

- (a) P 19
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 1126 + 63 signes
- (e) Auteur : Robby Dierickx
- (f) Tonalité critique: 464 signes (%)
- (g) Réminiscence : 56 signes (%)
- (h) Angle critique : N/A
- (i) Illustrations : 1

De Brugse activist Wouter Mouton heeft maandagmiddag actie gevoerd voor het federaal parlement in Brussel. In het midden van de Wetstraat toonde hij een banner waarop de Israëlische vlag en het nazi-teken afgebeeld stonden.

Eind juli wilde Wouter Mouton al met een banner over het hek van Manneken Pis klimmen, maar zijn plannen waren op voorhand uitgelekt, waardoor de politie hem kon tegenhouden. Maandagmiddag besloot hij actie te voeren in de Wetstraat, pal voor het federaal parlement. Hij stond in het midden van de weg op het zebrapad met een opvallende banner, waarop de Israëlische vlag vergeleken werd met die van de nazi's.

Het is vandaag één jaar geleden dat Hamas Israël aanviel, wat de directe aanleiding was van alles wat nadien gebeurde, vertelt Mouton. Ik zie bij deze totale escalatie een link tussen het nazisme en het huidige Israëlische beleid. Israël pleegt al een jaar een genocide en Europa kijkt gewoon toe. Mijn actie is dan ook een oproep naar politici om het geweld van Israël streng te veroordelen.

De politie kwam uiteindelijk na een drietal minuten tussen en zette de actie stop.

(RDK)

ROBBY DIERICKX

“Geen verhaal is je leven waard”

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 4 et 5 du Nieuwsblad du 4/10/2023) : $11426/2 = 5713$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités : 1,7 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $15,3 \times 5713 = 87409$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 10%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,1%

(1) *“Toen ik thuiskwam, blokkeerde ik volledig. Ik kon met niemand praten”*

- (dddd) P 4-5
- (eeee) Type : Article
- (ffff) Axe : Conséquences
- (gggg) Longueur : 5394 + 74 signes
- (hhhh) Auteur : Gilles Liesenborghs
- (iiii) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (jjjj) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (kkkk) Angle critique : Non
- (llll) Illustrations : 4

De drang om te informeren is zo groot dat ze hun eigen veiligheid ervoor op het spel zetten. De aanval op VTM-reporter Robin Ramaekers en zijn cameraman Stijn De Smet haalt akelige herinneringen naar boven bij andere oorlogsjournalisten. “Hoe minder mijn familie weet, hoe beter.”

“Ik begon te trillen en geraakte helemaal van de kook.” Het nieuws over Robin Ramaekers en Stijn De Smet kwam donderdagochtend hard binnen bij collega-oorlogsjournalisten. En al zeker bij hun vroegere VTM-collega Patrick Van Gompel. “Ik ken Robin en Stijn heel goed en weet hoe ervaren en capabel ze zijn. Maar ik weet ook als geen ander in welke omstandigheden je terecht kan komen tijdens een oorlog. Het gevaar loert er elke minuut om de hoek.”

Ramaekers en De Smet werden in de nacht van woensdag op donderdag samen met hun fixer aangevallen door een menigte in Beiroet. Het drietal kreeg daarbij rake klappen te verwerken en De Smet werd zelfs in zijn been geschoten. Gezien de omstandigheden stellen ze het goed, maar het is duidelijk dat dit veel slechter had kunnen aflopen.

Grenzen leren kennen

Ook onze eigen oorlogscorrespondent Arnaud De Decker, die momenteel op de terugweg is vanuit Oekraïne, is onder de indruk van de gebeurtenissen: “De wereld van de oorlogsjournalistiek is klein: we kennen elkaar allemaal. Dus uiteraard ben ik geschrokken. Robin is iemand die weet wat hij doet, maar tegelijk is hij ook iemand die altijd proactief op zoek gaat naar verhalen.”

Het is het evenwicht waar elke oorlogsjournalist mee worstelt. Enerzijds is er de drang om te informeren en verhalen te brengen die niemand anders brengt, anderzijds zijn er de risico's die daarmee verbonden zijn. Hoe ver kan je gaan? De Nederlandse reporter Hans Jaap Melissen, die momenteel ook in Beiroet is, heeft het over 'fingerspitzengefühl'. “Je probeert de sfeer aan te voelen.” Ervaring, achtergrondkennis over de situatie en de raad van een lokale fixer die het gebied kent, helpen om dat te doen, maar een vaste wetenschap is het niet.

“Het probleem is dat je je grens vaak pas leert kennen wanneer je erover bent gegaan”, zegt de Antwerpse oorlogsfotograaf Jim Huylebroek. “Als ik nu bijvoorbeeld kijk naar hoe ik tien jaar geleden — toen ik pas begon — te werk ging, dan denk ik wel eens: oei, dat was niet zo veilig. Maar je moet natuurlijk ergens die ervaring opdoen.” En dan bestaat er ook nog zoiets als pech...

Doodsangsten

Elke oorlogsjournalist maakt dan ook zaken mee die de rest van zijn of haar leven tekenen. Het verlies van collega's bijvoorbeeld. De Decker moest vorig jaar nog afscheid nemen van zijn Franse collega Armand Soldin in Oekraïne. “Hij werd getroffen door een raket vlakbij de plaats waar ik zat en de dag ervoor hadden we nog berichtjes met elkaar gestuurd.” De Decker zag ook zijn eigen leven al eens aan zich voorbij flitsen. “Ik was een jaar geleden op reportage in Koepjansk, vlakbij de Russische loopgraven, toen we plots onder vuur werden genomen. De kogels vlogen rond ons hoofd. Ik dacht: *this is it*. Maar met veel geluk zijn we er toch weggeraakt.”

Ook bij Van Gompel haalt de aanval op zijn ex-collega's nare herinneringen naar boven. In de jaren 90 kreeg hij een geweer tegen zijn hoofd gericht in Somalië. “Bij een checkpoint werden we plots beschoten. We moesten op de grond liggen en een rebel hield een loop tegen mijn hoofd. Ik heb toen echt doodsangsten uitgestaan.” De manier waarop Van Gompel het vertelt, verradt hoe traumatisch het was. Hij snikt aan de telefoon: “Toen ik thuiskwam, kon ik een week lang met niemand praten, ik was volledig geblokkeerd. Pas een paar weken later heb ik het verhaal verteld, eigenlijk uitgekotst, tegen mijn broers en zus. Vanaf dan ging het beter.”

Roeping

Het zijn gruwelijke verhalen die we te horen krijgen. En terwijl die zich allemaal afspeelden, zaten hier heel wat familieleden en vrienden ongerust te wachten tot hun geliefde weer veilig thuiskwam. “Ze weten dat ik zo verantwoord mogelijk te werk ga, maar het blijft natuurlijk erg moeilijk”, zegt Huylebroek. Ook hij kreeg al wel eens een geweer in zijn rug of een aantal klappen tegen zijn hoofd, maar hij bespaart zijn familie de concrete verhalen om ze niet nog ongeruster te maken. De Decker begrijpt dat maar al te goed: “Als ik thuis ben, praten we er zo weinig mogelijk over. Een beetje uit het principe: hoe minder ze weten, hoe beter.”

Je kan je afvragen of het dat allemaal waard is. Maar voor de journalisten die we spraken, lijkt dat een retorische vraag. “Het is een roeping: ik heb eigenlijk nog altijd een onweerstaanbare drang om mensen te informeren over wat er gebeurt in de wereld”, zegt Van Gompel. Voor Huylebroek is dit “het enige wat hij altijd wou en nog steeds wil doen”. “Ja, het vergt

veel *commitment* en voor het geld moet je het niet doen. Maar ik haal zoveel uit de ontmoetingen die ik heb. Het zijn ervaringen die je anders nooit zou kunnen hebben. Emoties in hun puurste vorm." En hoe raar het ook klinkt, kommer en kwel went ook een beetje. Of beter gezegd: oorlogsreporters leren ermee om te gaan. "Het is nooit echt ontspannen werk natuurlijk", zegt Melissen. "Maar ik functioneer ondertussen prima in deze context. Ik heb geleerd om door bombardementen heen te slapen. Gisteren waren er hier 's nachts in Beiroet nog raketinslagen, maar dan denk ik: ik moet morgen fit zijn, dus dan steek ik mijn oordoppen in en kruip ik mijn bed in."

Gilles Liesenborghs

(2) *Gsm in broekzak redde mogelijk leven VTM-cameraman*

- (a) P 5
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 2286 + 54 signes
- (e) Auteur : gli, jcd, sgg en wver
- (f) Tonalité critique: 55 signes (2%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

VTM-reporter Robin Ramaekers (rechts op grote foto) en zijn cameraman Stijn De Smet zijn in de nacht van woensdag op donderdag gewond geraakt tijdens het maken van een reportage in de Libanese hoofdstad Beiroet.

Ramaekers en De Smet waren al een week in Libanon om er verslag te doen van het conflict tussen Israël en de pro-Iraanse militie Hezbollah, toen ze woensdagnacht beslisten om samen met een lokale fixer op pad te trekken voor een nieuwe reportage. Het team wilde verslag doen van een recente raketaanval op een gezondheidscentrum in de Bachoura-wijk, waarbij eerder die avond minstens zes mensen omkwamen.

Toen ze beelden begonnen te maken op de plaats van de inslag kreeg het trio het aan de stok met een lokale menigte van naar verluidt zo'n twintigtal mannen. Volgens DPG Media werden de Belgen ervan beschuldigd Israëlische spionnen te zijn. Ze kregen rake klappen te verwerken en De Smet moest ook twee geweerschoten incasseren. Eén ervan raakte zijn been, de ander zou volgens onze informatie zijn tegengehouden door de gsm in zijn broekzak. Zowel Ramaekers als de fixer werden na de aanval nog meegenomen voor verhoor. Ze zouden vier uur lang opgesloten hebben gezeten in een kelder vooraleer ze opnieuw werden afgezet in de buurt van hun hotel.

Beelden

Op X hebben enkele pro-Hezbollah-accounts beelden gedeeld van de vermoedelijke aanval. Er wordt daarbij gesproken over "zionistische spionnen" die zijn gevat. In de video's is te zien hoe een man in een wit hemd door een tiental mensen eerst getrapt en geslagen wordt en dan hardhandig wordt weggeleid. Een van de aanvallers trekt daarbij aan het haar van het slachtoffer. De beelden zijn niet geverifieerd, maar de aangegeven locatie komt overeen met waar de aanval op de VTM-ploeg plaatsvond.

Zowel Ramaekers als De Smet werden gisteren opgenomen in het ziekenhuis. De Smet heeft een wonde aan zijn been, maar de schade zou al bij al meevallen. Ramaekers liep enkele breuken in zijn gezicht op. De bedoeling is nu om hen zo snel mogelijk te repatriëren. "De voorbije 24 uur zijn erg heftig geweest", zei Ramaekers gisteren in een eerste reactie aan HLN. "Ik ben vooral blij dat ik mijn cameraman Stijn De Smet straks levend terugzie. Geen enkel verhaal is je leven waard." (gli, jcd, sgg en wver)

gli, jcd, sgg en wver

(3) *Eerste Belgen vertrekken vandaag uit Libanon*

- (a) P 5
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 774 + 48 signes
- (e) Auteur : blg
- (f) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (0%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 0

De federale regering heeft gisteren besloten een marsorder uit te vaardigen om Belgische militairen naar Cyprus te sturen. Daar zullen ze stand-by staan om landgenoten die uit Libanon willen vertrekken te repatriëren naar huis. Dat heeft minister van Defensie Ludivine Dedonder (PS) meegedeeld. "Het land ligt in de nabijheid van de oorlogszone, maar bevindt zich niet in het getroffen gebied. Dat laat ons toe om Belgen van Libanon naar Cyprus te evacueren, om nadien in alle veiligheid naar België overgebracht te worden."

Vandaag keren de eerste Belgen uit Libanon terug. Dat heeft ontslagnemend minister van Buitenlandse Zaken Hadja Lahbib gisteren in de Kamer verklaard. Volgens haar hebben intussen al 180 landgenoten aangegeven dat ze Libanon willen verlaten. (blg)

blg

2. Het Nieuwsblad— 5/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 92 signes et 6%
- (b) Images du 7 octobre : 6 % (photo victime sur t-shirt)
- (c) Réminiscence, en texte : 15 signes

(1) Een jaar na aanval Hamas

- (a) Type : annonce
- (b) Axe : 7/10
- (c) Longueur : 64 + 28 signes
- (d) Auteur : Rédaction
- (e) Tonalité critique: 0 signes = (0%)
- (f) Réminiscence : 15 signes (16%)
- (g) Angle critique : Non
- (h) Illustrations : 1

“We voelen een vreemde opluchting dat onze zoon er niet meer is”

b. INTÉRIEUR

- (a) (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 4 et 5 du Nieuwsblad du 4/10/2023) : $11426/2 = 5713$
NU : Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 4 à 7) : $21145/4 = 5286$
- (b) Nombre de pages total info : p 17
NU : Nombre de pages total info : 10
- (c) Publicités : 3,4 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $13,6 \times 5713 = 77697$.
Nu : 52860 — Total avec Nu : 130557
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 16,3%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 7,9%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 0,7%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%

(1) *VTM-journalist Robin Ramaekers en cameraman zien elkaar terug na aanval*

(mmmm) P 12
(nnnn) Type : Article
(oooo) Axe : Conséquences
(pppp) Longueur : 779 + 75 signes
(qqqq) Auteur : Fdb
(rrrr) Tonalité critique: 0 signes (0%)
(ssss) Réminiscence : 0 signes (0%)
(tttt) Angle critique : Non
(uuuu) Illustrations : 1

Ramaekers (links) werd in elkaar geslagen, De Smet werd in zijn been geschoten. © X ROBIN RAMAEKERS

VTM-oorlogsjournalist Robin Ramaekers heeft een foto gedeeld op sociale media waarop hij te zien is met cameraman Stijn De Smet. De twee werden in de nacht van woensdag op donderdag aangevallen door een twintigtal mannen toen ze een reportage wilden maken in de Hezbollah-wijken in de Libanese hoofdstad Beiroet, vermoedelijk omdat ze als spionnen

beschouwd werden. De Smet werd in zijn been geschoten, Ramaekers werd in elkaar geslagen, ontvoerd en urenlang ondervraagd.

“Kogelgaten in paspoort en telefoon. Schoenen opengesneden op zoek naar “bewijs”. Uiterlijke sporen van wat er ons gisteren is overkomen”, schrijft Ramaekers op X. “Kogelwonde, gebroken oogkas, gekneusde ribben doen pijn, maar vooral aan de binnenkant wat tijd nodig om te plaatsen en te verwerken.” (fdb)

fdb

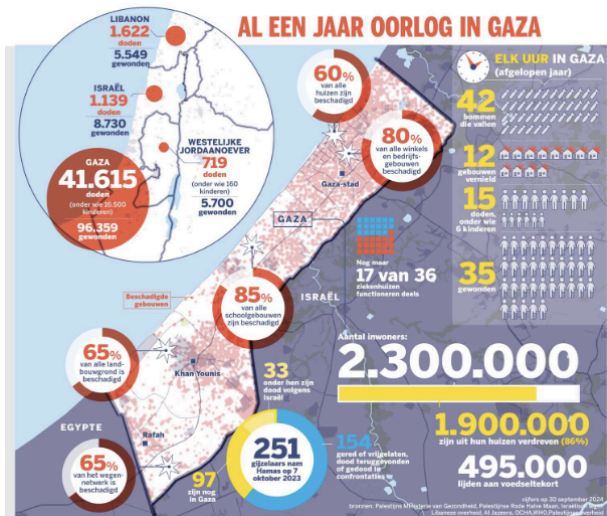
(2) (in NU - Cover) Eén jaar na inval Hamas : Zij hebben nog één missie : hun kinderen levend terughalen. :

- (a) Type : Annonce
- (b) Axe : 7/10
- (c) Longueur : 85 signes
- (d) Auteur : rédaction
- (e) Tonalité critique: 0 signes (%)
- (f) Réminiscence : 24 signes (28%)
- (g) Angle critique : Non
- (h) Illustrations : 2

(3) (in Nu :) De aanslag die de lont aanstak "We wachten op hun terugkeer, maar ze komen terug in doodskisten"

- (a) P 4-5 (Nu)
- (b) Type : Reportage
- (c) Axe : 7/10
- (d) Longueur : 11080 + 94 signes
- (e) Auteur : Eugénie d'Hooghe
- (f) Tonalité critique: 450 signes (4%)
- (g) Réminiscence : 3700 signes (33%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 5

Een jaar na de tragedie van 7 oktober zitten nog steeds 101 Israëlische gijzelaars vast in Gaza. Hun families leven al bijna twaalf maanden tussen leven en dood. De onderhandelingen met Hamas zitten muurvast, en elke dag slinkt de hoop op een deal.

Raz Ben Ami (59) kijkt de menigte van demonstranten recht in de ogen. Bijna een jaar na haar ontvoering naar Gaza staat ze op het podium van het volgestroomde plein in Tel Aviv. Het is half september en de avondzon zakt langzaam weg achter de wolkenkrabbers. Haar twee dochters staan naast haar, duidelijk aangeslagen.

Rondom haar luisteren Israëli's aandachtig, maar de woorden van de ex-gijzelaar brengen weinig troost. Spandoeken met de namen van nog vastzittende gijzelaars wapperen in de lucht. Dit tafereel is het afgelopen jaar een vast onderdeel van de Israëlische samenleving geworden.

Families komen wekelijks bijeen, eisen een staakt-het-vuren en vechten voor de terugkeer van hun geliefden.

Ben Ami is hier geen onbekende. Sinds haar vrijlating bij de gevangenenruil in november vorig jaar, is ze een van de gezichten van het Forum voor Israëlische families en gegijzelden. Ze zat zelf 54 dagen vast in een huis in Gaza, dag en nacht bewaakt door gewapende Hamas-strijders. Nu eist ze de onmiddellijke vrijlating van haar man, die nog steeds vastzit in een van de twintig meter diepe tunnels in Gaza.

“De enige manier om de Israëlische gijzelaars vrij te krijgen, is via een deal”, zegt ze, terwijl haar dochters haar handen vasthouden. Ze pauzeert, haar adem stukt. “Elke dag herleef ik 7 oktober. Geen huis, geen rust, geen werk. Mijn leven staat stil. Het enige wat ik kan doen, is wachten. Wachten tot mijn man thuiskomt. Wachten tot deze nachtmerrie voorbij is. Wachten tot de overheid eindelijk in actie komt. Anders word ik elke ochtend wakker in dezelfde hel.”

Net als de slingerende massa is haar woede volop gericht op de Israëlische premier 'Bibi' Netanyahu en zijn gretige oorlogsretoriek en hardvochtige aanpak in Gaza. Wekelijks overspoelen protesten Tel Aviv en Jeruzalem. Geen Joodse pijpenkrullen of keppeltjes te bespeuren. Het zijn vooral seculiere Israëli's en familieleden van de gijzelaars die de demonstraties leiden. “Ik heb de vijand recht in de ogen gekeken”, zegt Ben Ami fel door de microfoon. “Dit is jouw verantwoordelijkheid, Bibi. Ik heb de wreedheid van Hamas aan den lijve gevoeld. Elke minuut vreet de angst aan me over wat daar gaande is: die vreselijke gevangenschap, de bommenregen, opgesloten in een afgesloten kamer, waar geen ontsnappen mogelijk is. Red onze geliefden nu het nog kan!”

Vervlogen vertrouwen

Ben Ami weet waar ze over praat. Op 7 oktober werd ze samen met haar man uit hun woning in kibboets Be'eri gehaald, op slechts 5 kilometer van Gaza. Ze was een van de 251 gijzelaars die door Hamas als politieke pasmunt naar Gaza werden weggevoerd, bijna een jaar geleden.

Hamas-strijders braken door de hekken en overspoelden Israël met nietsontziend geweld. Raketten suisdan door de lucht, terwijl parachutisten in de omliggende kibboetsen neerstreken en zwaarbewapende motorrijders door de straten raasden. Militaire basissen werden overrompeld, en op het Supernova-festival in de Negev-woestijn was het complete chaos.

De aanvallen eisten 1.200 levens, voornamelijk van burgers. Israël sloeg hard terug met luchtaanvallen en een grootschalig grondoffensief in Gaza. Volgens cijfers van het Palestijnse ministerie, dat onder controle staat van Hamas, vielen daarbij al ruim 40.000 doden. Ondertussen zwelt buiten Israël de kritiek aan en wordt het geweld steeds vaker als genocide bestempeld.

De zoveelste onderhandelingen in Caïro over een gevangenenruil tussen Israël en Hamas zouden een uitweg uit het geweld moeten bieden, maar telkens lopen de gesprekken vast. Met nog 101 gijzelaars, waarvan 35 waarschijnlijk dood, neemt de druk op premier Netanyahu toe. Een groot struikelblok blijft de Philadelphi-corridor, de 14 kilometer lange grensstrook tussen Egypte en Gaza. Israël eist volledige controle, maar Hamas weigert dit te accepteren en vice versa. Met de Amerikaanse presidentsverkiezingen in november zet de regering-Biden alles op alles om een doorbraak te forceren en de impasse te doorbreken.

Maar de kans op succes blijft klein. Zeker met de recente escalatie met de Libanese militiegroep Hezbollah, die heeft geleid tot toenemende spanningen en gewelddadige confrontaties tussen Libanon en Israël, lijkt vrede steeds verder weg. De talloze explosies van piepers- en walkietalkies in Libanon en de daaropvolgende moord op Hezbollah-leider Nasrallah heeft de spanningen verder aangescherpt. Nu ook Iran raketten heeft afgevoerd op Israëlische steden, groeit het risico dat dit conflict uitmondt in een regionale oorlog met de dag.

Ook het vertrouwen van de families in een militaire redding van de gijzelaars is vrijwel vervlogen. Ondanks dat Israëlische troepen het afgelopen jaar acht gijzelaars wisten te bevrijden, voelt dat als een druppel op een gloeiende plaat. De recente vondst van zes levenloze lichamen in Gaza, samen met de bekentenis van het Israëlische leger dat drie gijzelaars in november door hun

eigen luchtaanvallen omkwamen, heeft de spanningen in de Israëlische samenleving verder opgevoerd.

"Ik zei het al toen ik pas vrijkwam", vervolgt de ex-gijzelaar Ben Ami tijdens haar toespraak voor de Israëlische menigte. "We wachten op de terugkeer van de gijzelaars, maar ze komen terug in doodskisten. En ik haat het dat ik gelijk krijg."

Elke schreeuw, elk schot

De groeiende ontgoocheling tekent duidelijk het leven van Eitan Golen (53) en zijn gezin. Aan de voorgevel van zijn huis in Kfar Vradim, een groen bergdorp gelegen in het noorden van Israël, prijkt een grote banner met de foto van zijn dochter Romi (24). De leuzen "*Bring her home now*" en "Zolang jij hier niet bent, is ons hart niet vervuld" staan hemelsbreed afgebeeld. Hij oogt sereen, maar vanbinnen borrelt de onrust. "Ik vertrouw niemand meer", zegt hij, terwijl hij door Romi's slaapkamer loopt. Knuffels, steunbrieven en posters liggen verspreid over haar bed. "Geen woordvoerder, premier of het Israëlische leger. In de politieke besluitvorming kan je niemand meer geloven. Het zijn allemaal een stel egoïsten."

In dit huis sprak vroeger niemand kwaad over het militaire korps van Israël (IDF), maar nu schieten woorden Golen tekort. "Het IDF is geworden tot een politiek leger dat trouw de lijn van Netanyahu volgt. Als het om zijn kinderen ging, waren ze allang terug geweest. Waarom zou ik nog naar hen luisteren? Niemand kan me precies vertellen waarom mijn dochter nog steeds in Gaza zit."

Golens woorden vangen de frustratie en wanhoop van een vader die al bijna twaalf maanden in onzekerheid leeft over het lot van zijn jongste dochter. "Op 7 oktober werd Romi uit de chaos van het Supernova-festival gerukt en op een brommer naar Gaza gesleurd", vertelt hij. "Sindsdien zit ze klem in het machts spel van Hamas, verstrikt als menselijk ruilwaar in een politieke strijd met Israël die haar onschuld heeft gekost."

Haar beste vriendin Gaya, met wie ze samen in een auto probeerde te ontsnappen, overleefde de aanval niet. Hun voertuig werd in een hinderlaag gelokt en doorboord als een honingraat met meer dan vijftig kogels.

Golen hoorde elke schreeuw, elk schot, de dreiging die de lucht vulde. Die fatale ochtend spendeerde hij uren met zijn dochter aan de telefoon. "Ze leeft nog, neem haar mee", hoorde hij van haar ontvoerders. Hun woorden kwamen in horten en stoten via de telefoonlijn, maar het officiële nieuws bereikte hem pas twee weken later: Romi was gewond aan haar bovenarm en was een van de gijzelaars in Gaza. Ze zou in november zijn vrijkomen tijdens de eerste deal, maar die sprong op het laatste moment af toen de oorlog opnieuw oplaaide. Een harde klap voor het gezin Golen, die de laatste resten van hoop op een snel weerzien in rook deed opgaan.

In tegenstelling was Margit Mozes, bijna 80, wél een van de 101 Israëlische gijzelaars die in november tijdens de gevangenenruil werden bevrijd. Zij zat 53 dagen vast in de diepe tunnels van Hamas. "Het leven in Gaza was ondraaglijk voor mijn moeder", zegt haar zoon Jahir Mozes op een protestmars in het hart van Tel Aviv. "Ze kon zich niet douchen of naar het toilet gaan. Voedsel was nauwelijks te vinden. Ademen was moeilijk, en zelfs drinken en bewegen werden een uitdaging." Op de vraag of ze ooit met geweld te maken heeft gehad, schudt hij resoluut zijn hoofd. "Tegen haar is geen geweld gebruikt. Ze was min of meer oké. Niemand heeft haar geslagen, maar de twee mannen met wie ze de meeste tijd doorbracht, zijn daar gestorven."

Als de protestliederen nu en dan de boventoon voeren en de volksmassa al fluitend en gierend haar ongenoegen uitschreeuwt, vervolgt Mozes: "Al een jaar staat mijn wereld stil. Mijn haren zijn onverzorgd en zelfs mijn baard is een wilde warboel." Op 7 oktober werden vijf leden van de Mozes-familie uit hun woning in kibboets Nir Oz meegevoerd naar Gaza. Het levenloze lichaam van zijn zus werd een paar kilometer van de grens teruggevonden. Zijn twee nichtjes van 2 en 4 jaar werden samen met zijn moeder in november bevrijd. Maar van zijn vader, die nog altijd vastzit in Gaza, ontbreekt elk spoor. "In december hebben we alleen een videoboodschap van hem ontvangen via Hamas", zegt hij. "Daarin riep hij op tot een staakt-het-vuren, maar sindsdien hebben we niets meer van hem vernomen."

"Rillingen"

Aan de kop van het protest buigt Ela Bahat, moeder van vier, zich over een herdenkingsplaats voor de slachtoffers van 7 oktober. De kaarsjes rondom haar flikkeren zachtjes in de avondlucht, terwijl de stoet van demonstranten als een lang lint achter haar voortbeweeft. Mensen staan in een kring rond de opklapbare schrijftafel. Bahat schrijft een boodschap voor haar zoon Dror (31), die het leven liet op het Nova-festival.

“Wat de familieleden van de gijzelaars nu doormaken, bezorgt me rillingen”, vertelt Bahats vader, terwijl bij zijn vrouw de tranen in haar ogen opwellen. Het ongeloof is groot. “Ik hoopte dat Dror als gijzelaar in Gaza zou worden vastgehouden, dat de regering onze burgers zou redden. Maar nu, bijna een jaar later, voel ik een vreemde opluchting dat hij er niet meer is.”

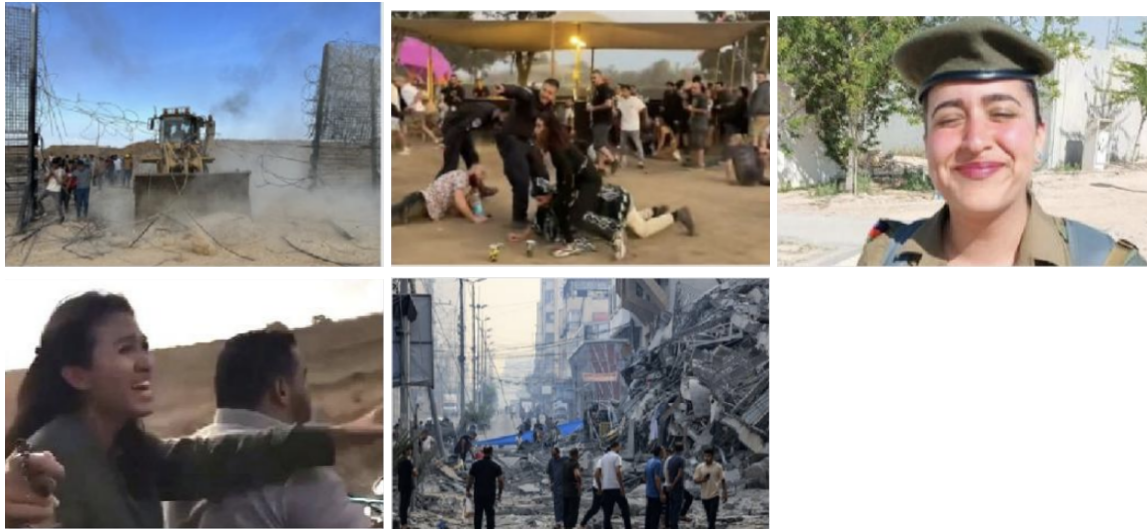
Malki Shem Tov knikt instemmend. Zijn zoon Omer (21) zit nog steeds vast in Gaza. “Dit is de grootste missie van mijn leven: mijn jongste kind levend terughalen.” Als drijvende kracht achter de *Bring Them Home* -campagne heeft hij zijn wanhoop omgezet in daadkracht. Dag na dag werkt hij in het hoofdkwartier in Tel Aviv, waar duizenden vrijwilligers op vier etages één doel nastreven: de gijzelaars naar huis brengen.

“De frustratie en immense teleurstelling over de aanpak van de overheid is onmetelijk”, zegt hij, terwijl hij posters en zwarte T-shirts met “*Bring Them Home Now*” uitdeelt. “We wachten al bijna een jaar, en er gebeurt niets. We worden compleet aan ons lot overgelaten.” Maar opgeven is voor hem geen optie. “De wereld moet ons helpen om dit te stoppen. Onze geliefden horen thuis, en ik blijf doorgaan tot dat moment komt.”

Tekst en Foto's: Eugenie D'Hooghe

(4) *Uur na uur werd de dag grimmiger*

- (a) P 5 et 7
- (b) Type : Article
- (c) Axe : 7/10
- (d) Longueur : 9935 + 36 signes
- (e) Auteur : Jesse Van Regenmortel
- (f) Tonalité critique: 100 signes (1%)
- (g) Réminiscence : 6576 signes (66%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 5

Net voor zonsopgang braken Hamasstrijders door de ijzeren muur rond Gaza. Minder dan 24 uur later verkeerde Israël officieel in staat van oorlog. In tussentijd werden 1.139 Israëli's vermoord. Uur per uur werd die bewuste 7 oktober grimmiger en grimmiger.

6.29 uur Gaten in de "ijzeren muur"

Benjamin Netanyahu krijgt telefoon van majoor-generaal Avi Gil, zijn militair secretaris. Er is iets aan de hand in Gaza. Het 58 kilometer lange grenshek, dat het Palestijnse gebied hermetisch afsluit, wordt bestormd. De Israëli's hebben lang geloofd dat hun "ijzeren muur" oninneembaar en ondoordringbaar is. Nu bewijzen 1.500 Hamasstrijders dat dat een fabel is.

Explosieven, gedropt door drones, schakelen langsheen het hek de communicatietorens uit, én de machinegeweren die vanop afstand bediend worden. Scherpschutters maken camera's en sensoren onklaar. Terwijl Israël blind is, begeven honderden strijders zich naar de afsluiting. Met kniptangen maken ze twintig openingen in het zes meter hoge hek van dubbele staaldraad. De eerste strijders - met kalasjnikovs op hun rug - gaan op motorfietsen door de openingen. Dan volgen pick-uptrucks, met mannen met raketwerpers. Dan bulldozers (foto). Dan honderden strijders te voet. Sommigen zwéven het hek over, met gemotoriseerde parachutes. Het zijn de stoottroepen van de al-Qassam-brigades, de militaire tak van Hamas, de militante islamitische groepering die al sinds 2007 de Gazastrook bestuurt.

6.35 uur Het brein spreekt

"Aldus kondigen we operatie Al-Aqsa-vloed aan", zegt Mohammed Deif, de leider van de al-Qassam-brigades, in een audioboodschap. "We hebben besloten een punt te zetten achter al de misdaden van de bezetters. De tijd waarin ze konden tekeergaan zonder aansprakelijkheid, is voorbij." Deif overleefde eerder al zeven Israëlische moordaanslagen. Op 13 juli dit jaar zal hij uiteindelijk sterven bij een Israëlische luchtaanval. Maar op 7 oktober vorig jaar is hij het brein achter een bloedige invasie.

Terwijl Deif spreekt, gaan in centraal en zuidelijk Israël de alarmsirenes af. Er is inkomend raketvuur. Het is de eerste barrage van minstens 2.500 raketten die Hamas die dag zal afvuren, en waarmee het zelfs de grote steden Tel Aviv en Jeruzalem zal treffen.

6.55 uur Slachtpartijen in Kibboetsen

Een blauwe Mazda arriveert bij de poorten van Be'eri, een kibboets - een Israëlische collectieve landbouwgemeenschap - op minder dan 5 kilometer van de grens met Gaza. De inzittenden openen de gele toegangspoort, maar ze hebben niet gezien dat twee gewapende mannen zich vlakbij hebben verstopt. De mannen lopen naar de auto, richten hun machinegeweren en schieten de twee inzittenden dood. In kibboets Be'eri zullen 118 mensen gedood worden.

7.22 uur Feest van "eenheid en liefde"

Er zijn alleen maar lachende gezichten, op het Supernova Sukkot Festival, vlak bij kibboets Re'im en op 6 kilometer ten oosten van Gaza. De organisatoren hebben hun publiek "een feest van eenheid en liefde" beloofd, en dat is het ook. De 4.000 festivalgangers dansen de zon op. Maar sommigen kijken bezorgd naar de kleine zwarte rookpluimen, ver in de ochtendlucht. Het blijken Hamasraketten, die onschadelijk worden gemaakt door de Israëlische luchtafweer. Boven de hoofden van de dansers doemen paragliders op. Ze zouden deel kunnen zijn van een festivalact. Dan stopt de muziek. Sirenes gaan af. Geweervuur klinkt. Paniek.

7.30 uur - 8.23 uur Ook over water

"Ik heb een hoofdwonde. Een terrorist die vlak bij is, kan elk moment op me beginnen te schieten. Er is geen versterking beschikbaar." Het is het laatste bericht van Naama Boni (foto), 19 jaar en soldaat van het 77ste bataljon van de zevende pantserbrigade van het Israëlische leger, aan haar familie. Hamas is niet alleen over land en door de lucht gekomen, maar ook over water.

Vanuit Gaza heeft een reeks motorboten met strijders koers gezet naar Zikim, een kustplaats net ten noorden van de strook, waar een militair trainingskamp voor nieuwe rekruten van het Israëlische leger ligt. De Israëlische zeemacht kan de meeste boten tegenhouden, maar intussen is Zikim al onder de voet gelopen.

De verdediging van de basis is in de afgelopen jaren teruggeschoefd door Israël, vol vertrouwen dat de ijzeren muur elke dreiging zou afstoppen. De stem van Naama Boni trilt en stukt, in de video die ze doorstuurt. "Ik zie jullie allemaal graag", zegt ze. Dan wordt ze doodgeschoten.

De omvang van de aanval wordt duidelijk. Hamas heeft golf na golf raketten afgevuurd en heeft tientallen gijzelaars genomen. Israël brengt het leger in staat van paraatheid en roept zo veel mogelijk reservisten op.

9.23 uur - 11.35 uur Gruwelijke taferelen

Terwijl Israëlische bommenwerpers de eerste doelen in Gaza aanvallen, ligt op het Supernova-festival een festivalganger op de grond. Hij doet alsof hij dood is. Maar helemaal onbeweeglijk is hij niet. Even heft hij zijn hoofd, om te kijken of de kust veilig is. Nee. Een Hamasstrijder, die vlakbij staat, schiet hem dood. Een tweede vuurt nog een aantal schoten af op zijn lichaam, achteloos.

Terwijl premier Benjamin Netanyahu de natie toespreekt en de Israëli's zegt dat ze in oorlog zijn, wordt op het Supernova festival Noa Argamani (foto) ontvoerd. "Vermoord me niet", roept ze, terwijl ze wordt weggevoerd op een motorfiets, haar armen uitgestrekt naar haar vriend, die ook ontvoerd wordt. Een video van de ontvoering wordt verspreid door Hamas, waardoor Argamani uitgroeit tot een van de symbolen van 7 oktober.

In een andere, door Hamas geregisseerde, video vraagt ze aan Netanyahu om de oorlog te stoppen en haar thuis te brengen. Op 8 juni, na 245 dagen gevangenschap, zal ze bevrijd worden in een gezamenlijke actie van het Israëlische leger, de geheime dienst en de politie.

12.21 uur - 12.30 uur De moord op Shani Louk

Het leger stuurt troepen naar het zuiden van Israël, om de dorpen te heroveren die door Hamasstrijders zijn ingenomen.

Een kleine groep Israëliische soldaten arriveert op de site van het Supernova Sukkot Festival. Ze treffen een bloedbad aan. Palestijnse terroristen hebben urenlang geplunderd, vermoord en verkracht. 364 festivalgangers zijn vermoord, tientallen anderen zijn ontvoerd. Eén van de slachtoffers is Shani Louk. Amper een paar uur eerder was de Duits-Israëliische tattoo-artieste nog te zien in een video dansend op de trancemuziek van het festival. Nu ligt ze, ontkleed en op haar buik, achteraan in een witte pick-uptruck, tussen schreeuwende mannen. Een rapport van de Verenigde Naties zal vijf maanden later zeggen dat er “duidelijke en overtuigende informatie is over seksueel geweld, verkrachting en seksuele marteling”.

13.46 uur Jaren geoefend

Israël zegt dat het 21 sites heeft bestookt die door Hamas worden gebruikt als uitvalbasis voor hun militaire operaties. Maar Hamas voert de aanval niet alleen uit. Het heeft een coalitie gesloten met andere militante organisaties in Gaza. De Palestijnse Islamitische Jihad, de Moedjahedien-brigades, de Abu Ali Mustafa-brigades, de al-Aqsa Martelarenbrigades, de Omar al-Qasim-troepen: allemaal hebben ze de handen in elkaar geslagen.

Al minstens sinds 2020 houden de groeperingen gezamenlijke oefeningen, die sterk lijken op de tactieken die ze die dag gebruiken. Ze bouwen zelfs een Israëliische nederzetting na, om de bestorming ervan te oefenen. Israël weet van die oefeningen. Propagandavideo's worden door de Palestijnen op sociale media gepost. Ze vinden plaats op amper een kilometer van de grensmuur. De laatste vindt plaats amper drie weken voor de inval.

14.35 uur - 18.08 uur Medeleven van Biden

De regering-Netanyahu zegt dat het “de andere grenzen zal versterken”, en verwijst daarmee naar een mogelijke dreiging door Hezbollah, de islamitische milizie die opereert vanuit zuidelijk Libanon. De Amerikaanse president Joe Biden spreekt met Netanyahu en maakt zijn medeleven en steun over. Volgens Biden is de Amerikaanse steun voor Israël “oersolide en onwrikbaar”.

22.16 uur Falen van Netanyahu

Netanyahu spreekt de natie toe. Hij bestempelt deze zaterdag als een “zwarte dag” en zweert om de plekken van waaruit Hamas opereert, te herleiden tot “steden van ruïnes”. Tegelijk moet de premier beseffen dat hij, zijn regering, zijn leger en zijn inlichtingendiensten nalatig zijn geweest.

Die inlichtingendiensten hebben, net voor de inval, een grote golf van communicaties opgemerkt binnen het Gazaans netwerk van militante organisaties. Bovendien zijn ze gewaarschuwd door de Egyptische veiligheidsdiensten dat er 'iets' op til is. De Israëli's oordelen dat het niet meer is dan geroezemoes over een paramilitaire oefening.

Het is een rampzalige misrekening. Niet voor het eerst. Meer dan een jaar voor de aanval hebben de Israëli's een document in handen gekregen. Het is een veertig pagina's tellende blauwdruk van de Hamas-raid. De drones, de paragliders, de gaten in het hek: het staat er allemaal in. Het plan wordt afgedaan als te ambitieus. Té moeilijk voor Hamas om ooit in de praktijk te brengen.

23.45 uur Raketten over en weer

Doorheen Israël blijven de alarmsirenes loeien. Hamasraketten blijven vertrekken vanuit Gaza, Israëliische bommenwerpers blijven doelen in Gaza bestoken. Het Israëliische leger zegt dat zijn troepen nog altijd honderden Hamasstrijders bevechten op meer dan twintig locaties nabij de Gazastrook.

2.19 uur, zondagochtend Officieel oorlog

Israël zegt dat het alle sites heeft vernield van waaruit Hamas zijn aanval heeft gelanceerd. De eerste fase van de oorlog is ten einde, verklaart premier Netanyahu. Op hetzelfde moment verklaart zijn veiligheidskabinet de oorlog aan Hamas, op basis van artikel 40a van de Israëliische basiswet. Israël verkeert nu officieel in een staat van oorlog. En een vol jaar vol oorlog is wat zal volgen. Oorlog in Gaza, oorlog met Hezbollah in Libanon. Een jaar waarin 45.000 doden zullen vallen. Of: 123 doden per dag. Komende maandag gaat de oorlog zijn tweede jaar in. Niets wijst erop dat die dag minder dodelijk zal zijn.

Jesse Van Regenmortel

3. Het Nieuwsblad— 7/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : signes et 3%
- (b) Images du 7 octobre : 0%
- (c) Réminiscence, en texte : 28 signes

(1) *Één jaar na dodelijke Hamas-raid.*

- (a) Type : annonce
- (b) Axe : 7/10
- (c) Longueur : 58 + 37 signes
- (d) Auteur : Rédaction
- (e) Tonalité critique: 0 signes (0%)
- (f) Réminiscence : 28 signes (29%)
- (g) Angle critique : Non
- (h) Illustrations : 0

Israël zet extra troepen in om herdenkingen te beveiligen.

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 4 et 5 du Nieuwsblad du 4/10/2023) : $11426/2 = 5713$
- (b) Nombre de pages total info : 15p
- (c) Publicités : 0,8 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $14,2 \times 5713 = 81125$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 0%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,5%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 5,9%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,4%

(1) *Geen stap dichterbij vrede*

(vvvv) P 13
(www) Type : Article
(xxxx) Axe : Conséquences
(yyyy) Longueur : 4697 + 31 signes
(zzzz) Auteur : Kristof Simoens
(aaaaa) Tonalité critique: 294 signes (6%)
(bbbbb) Réminiscence : 344 signes (7%)
(ccccc) Angle critique : Non
(ddddd) Illustrations : 1

Bij de Israëlische luchtaanval zondag op een moskee in de Gazastrook kwamen minstens 21 mensen om het leven. © AFP

midden-oosten

Vandaag is het een jaar geleden dat de oorlog in Gaza begon na een bloedige aanval van Hamas in Israël. Sindsdien spreken vooral de wapens in de regio, zoals gisteren nog een Israëlische luchtaanval op een moskee bewees. Het einde van het geweld is nog lang niet in zicht.

Israël: Herdenking onder hoogspanning

Op 7 oktober herdenkt Israël de bloedige raid van de Palestijnse terreurorganisatie Hamas op het Supernova-muziekfestival in de westelijke Negev-woestijn, ongeveer 5 km van de grens met de Gazastrook. Daarbij kwamen bijna 1.200 mensen, vooral jongeren, om het leven en werden 251 mensen ontvoerd. De militaire operatie die Israël lanceerde om de gijzelaars vrij te krijgen en Hamas uit te schakelen, duurt tot vandaag voort. Van de 251 ontvoerden zijn er nog 97 gegijzeld in Gaza, van wie er 64 vermoedelijk nog in leven zijn.

Om te voorkomen dat Hamas de geplande herdenkingsbijeenkomsten verstoort, zet het Israëlische leger extra troepen in. De spanning is alvast te snijden, zeker nadat gisteren bij een aanslag in de Israëlische stad Beër Sjeva een dode en tien gewonden vielen. Enkele dagen

voordien waren aan een tramhalte in Tel Aviv nog zeven mensen doodgeschoten door twee Palestijnen, aanhangers van Hamas.

Gaza: Al bijna 42.000 doden

Intussen gaat de strijd in alle hevigheid voort. Bij een Israëlische luchtaanval op een moskee vlak bij het Al-Aqsa-ziekenhuis in Deir al-Balahin vielen gisteren minstens 21 doden en tientallen gewonden. Volgens Israël was de moskee een commandocentrum van Hamas.

Gisteren omsingelde het Israëlische leger de stad Jabalia, in het noorden van de Gazastrook, nadat het daar eerst tientallen militaire doelen had gebombardeerd. Hamas zou in die regio zijn capaciteiten opnieuw aan het opbouwen zijn, klinkt het.

Sinds het begin van de oorlog lieten volgens Hamas al 41.825 Palestijnen het leven, onder wie 15.000 vrouwen en kinderen. Er vielen ook al 96.910 gewonden.

Libanon: 1,2 miljoen mensen ontheemd

Half september breidde de oorlog uit naar buurland Libanon, vanwaar Hezbollah geregeld raketten afvuurt op het noorden van Israël. Het offensief tegen de door Iran financieel én militair gesteunde militie begon met de explosie van duizenden biepers en walkietalkies van Hezbollah-militanten. Sindsdien volgden al honderden luchtraids en de voorbije week startte ook een grondoperatie.

De strijd ging ook dit weekend voort. Israëlische aanvallen zaterdag in het zuiden van Libanon, aan de zuidelijke rand van Beiroet en in andere regio's "doodden 23 mensen en verwondden 93 anderen", aldus het Libanese ministerie. Voor het eerst werd ook een vluchtelingenkamp in de noordelijke havenstad Tripoli getroffen. Gisterochtend bleven de Israëli de zuidelijke buitenwijken van de Libanese hoofdstad bombarderen.

In Libanon zijn sinds oktober 2023 volgens de lokale autoriteiten al ruim 2.000 mensen gedood. De voorbije weken vielen al meer dan duizend doden. Circa 1,2 miljoen mensen zijn ontheemd.

Iran: Vrees voor een escalatie

De aanvallen op Hezbollah hebben intussen de ayatollahs in Iran uit hun kot gelokt. Vorige week, in de nacht van maandag op dinsdag, vuurde Teheran circa tweehonderd raketten af op Israël. Het regime sprak van een vergelding voor de recente moord op Hezbollahleider Hassan Nasrallah in Beiroet en die op Hamasleider Ismaïl Haniyeh in juli in Teheran.

De Israëlische president Herzog zei zaterdag dat Iran en zijn "handlangers" een "permanente bedreiging" vormen voor zijn land. In een boodschap aan de Joodse gemeenschappen wereldwijd stelde hij onomwonden dat "Iran, verblind door haat, de Joodse natiestaat wil vernietigen". Gisteren dreigde de Israëlische minister van Defensie met tegenaanvallen "vergelijkbaar met die in Gaza en Beiroet". Waarop Iran dan weer reageerde dat het land "klaar is om terug te slaan".

Internationaal: Oproep tot staakt-het-vuren

Intussen klinken wereldwijd de oproepen tot een staakt-het-vuren almaar luider. "Sinds 7 oktober is er een golf van schokkend geweld en bloedvergieten ontketend. Het is tijd om een einde te maken aan het lijden dat de regio heeft overspoeld", zei António Guterres, secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

Frans president Macron pleitte zelfs voor het stopzetten van de levering van wapens aan Israël voor gebruik in het conflict in Gaza. Tot grote woede van premier Netanyahu: "Terwijl Israël strijdt tegen de barbaarse machten onder leiding van Iran zouden alle beschaaft landen Israël resoluut moeten steunen. Toch roepen Macron en andere westerse leiders op tot wapenembargo's tegen Israël. Ze moesten zich schamen." Het Élysée noemde die reactie "buitensporig" en herhaalde dat Frankrijk "een trouwe vriend van Israël" is en blijft.

Kristof Simoens

2. Het Nieuwsblad— 8/10/2024

a. UNE

- (a) Espace occupé par le 7 octobre et ses conséquences : 206 signes et 40,52%
- (b) Images du 7 octobre : 0%
- (c) Réminiscence, en texte : 62 signes

(1) *Alleen maar pijn*

- (a) Type : annonce
- (b) Axe : 7/10
- (c) Longueur : 186 + 20 signes
- (d) Auteur : Rédaction
- (e) Tonalité critique: 62 signes (30%)
- (f) Réminiscence : 62 signes (30%)
- (g) Angle critique : Non
- (h) Illustrations : 3

In Israël rouwen ze om de slachtoffers van de inval van Hamas op 7 oktober vorig jaar, in Gaza om de doden na het zoveelste bombardement van de Israël's. Het leed lijkt niet te stoppen.

b. INTÉRIEUR

- (a) Estimation de signes par page (sur base du nombre de signes des pages 4 et 5 du Nieuwsblad du 4/10/2023) : $11426/2 = 5713$
- (b) Nombre de pages total info : 17 p
- (c) Publicités : 1,1 p.
- (d) Estimations de signes nets info hors publicité : $15,9 \times 5713 = 85695$
- (e) Articles axe 7/10 (en pourcentage de signes/édition) : 1,1%
- (f) Réminiscence (en pourcentage de signes sur l'édition) : 0,3%
- (g) Articles axe conséquences (en pourcentage de signes/édition): 6,7%
- (h) Tonalité critique (en pourcentage de signes sur l'édition) : 1,9%

(1) *Joodse organisatie dagvaardt Herman Brusselmans voor columns*

- (d) P 6
- (e) Type : Article
- (f) Axe : Conséquences
- (g) Longueur : 611 + 64 signes
- (h) Auteur : Ito
- (i) Tonalité critique: signes (0%)
- (j) Réminiscence : signes (0%)
- (k) Angle critique : Non
- (l) Illustrations : 1 (photo d'Herman Brusselmans)

Na klachten van gelijkheidscentrum Unia en de European Jewish Association (EJA) sleept ook het Joods Informatie en Documentatiecentrum (JID) Herman Brusselmans voor de rechter. Volgens de vzw was de column van Brusselmans in *Humo* slechts het "topje van de ijsberg". De organisatie heeft het over verschillende columns.

De bal ging afgelopen zomer aan het rollen toen Brusselmans in het weekblad *Humo* schreef over het lijden van de bevolking in Gaza. In diezelfde column stelde hij dat "iedere Jood die hij tegenkomt een puntig mes door de keel wil rammen". De column werd na veel kritiek offline gehaald. (Ito)

(2) *Israël herdenkt doden Hamas-aanval*

- (a) P 16
- (b) Type : Article
- (c) Axe : 7/10
- (d) Longueur : 708 + 38 signes
- (e) Auteur : Blg
- (f) Tonalité critique: 140 signes (19%)
- (g) Réminiscence : 170 signes (23%)
- (h) Angle critique : Non
- (i) Illustrations : 4

In Israël zijn gisteren de slachtoffers herdacht van de bloedige aanslag van Hamas, één jaar geleden. Daarbij werden 1.200 Israël's gedood, vooral burgers. Ook werden 250 mensen ontvoerd. Tijdens de herdenking heeft de Israëlische president Isaac Herzog de wereld opgeroepen om "Israël te steunen in zijn strijd met zijn vijanden om de loop van de geschiedenis te veranderen, en vrede en een betere toekomst voor de regio te brengen".

De aanslag van Hamas bracht een spiraal van nietsontziend geweld op gang, waar vooral Palestijnen het slachtoffer van werden. Israël doodde sinds 7 oktober meer dan 40.000 mensen in de Gazastrook, vooral vrouwen en minderjarigen. Er vielen ook bijna 100.000 gewonden. (blg)

(3) Plan om honderdduizenden Palestijnen te verdrijven kan leiden tot genocide
(Pratiquement identique à l'article 1 du Standaard du 8/10/2024)

- (a) P 16-17
- (b) Type : Article
- (c) Axe : Conséquences
- (d) Longueur : 4990 + 78 signes
- (e) Auteur : Dries Blontrock
- (f) Tonalité critique: 1468 signes (%)
- (g) Réminiscence : 0 signes (%)
- (h) Angle critique : Oui
- (i) Illustrations : 0

Gaza

Het Israëlische leger vaardigt evacuatiebevelen uit voor het hele noorden van Gaza, officieel om er opnieuw af te rekenen met Hamas. Het bevel, dat erg lijkt op de eerste stap van een extreem plan van een oud-generaal, kan leiden tot genocide.

Een jaar na 7 oktober roept Israël net als in het begin van de oorlog op tot massale evacuaties naar een 'veilige' zone in het zuiden van de Gazastrook. Zondagochtend deelde het leger de ongeveer 300.000 mensen die er na een jaar oorlog nog over zijn mee dat Hamas er weer actief zou zijn en hen zou gebruiken als menselijk schild. Het hele noorden diende zich klaar te houden voor evacuatie en het gebied bleef "een gevaarlijke gevechtszone". De mededeling van zondag was dan geen letterlijk evacuatiebevel, maar kwam qua stijl overeen met eerdere evacuatiebevelen, waarop snel bommen en kogels volgden.

Enkele uren later werd duidelijk dat de Palestijnen het ook zo mochten interpreteren: Israëlische troepen vielen binnen in Jabalia en Beit Lahia, twee buitenwijken van Gaza-Stad, dat voor de oorlog het grootste bevolkingscentrum van Gaza was. Gisteren kwam dan het "onmiddellijke" officiële evacuatiebevel voor het hele gebied ten noorden van Gaza-Stad. Op dat moment rolden de tanks al door de straten en hadden al dodelijke bombardementen plaatsgevonden.

De totale ontruiming van Noord-Gaza om er definitief komaf te maken met Hamas vertoont opvallende gelijkenissen met een plan dat de gepensioneerde generaal Giora Eiland begin september voorstelde. Dat heeft als titel "Humanitaire hulp als strategische hefboom voor de terugkeer van de gijzelaars en de nederlaag van Hamas". Eiland redeneert dat het vorige akkoord over vrijlatingen van gijzelaars er kwam toen er amper hulpgoederen binnenraakten in Gaza. Dat ook de Israëlische premier Netanyahu de voorbije maanden telkens weer de onderhandelingen over een staakt-het-vuren saboteerde, lijkt minder relevant.

Zich overgeven of sterven

Het plan begint met een week waarin de ruwweg 300.000 Palestijnse burgers de kans krijgen te evacueren naar het zuiden van Gaza. Daarna sluit het leger het noorden hermetisch af. Voedsel, water en andere humanitaire hulp mogen niet meer binnen, net als brandstof en elektriciteit. De 5.000 Hamasstrijders die zich volgens Eiland nog in het gebied bevinden, staan dan voor de keuze: "Zich overgeven of sterven."

Eilands strategie klinkt extreem, maar valt volgens de Israëlische openbare omroep Kan niet in dovemansoren bij Netanyahu die ze "zinvol" genoemd zou hebben als plan om "de civiele controle van Hamas" te ontmantelen, al zou de premier het slechts beschouwen als een optie. Verschillende parlementsleden van Netanyahu's Likoedpartij toonden zich felle voorstanders van Eilands ideeën. "Nadat we dit programma hebben uitgevoerd", klonk het in een brief aan de regering die bijna een kwart van de Knessetleden ondertekenden, "is het mogelijk om het ook in andere delen van de Gazastrook uit te voeren."

Opmerkelijke figuur

Stap 1 van Eilands plan is gezet, Gazanen in het noorden vrezen nu ook de volgende stappen. Toch zijn ze lang niet allemaal van plan te vertrekken. Velen geloven de Israëlische beloftes van veiligheid in het zuiden niet langer of voelen dat ze niets meer te verliezen hebben. Anderen, zoals ziekenhuisdirecteur Mohammad Salha, willen uit plichtsbesef van geen wijken weten. "Ik blijf in mijn ziekenhuis", schrijft Salha zondag in een WhatsAppbericht vanuit het al-Awdaziekenhuis in Jabalia.

Eiland, de auteur van het plan, is een opmerkelijke figuur. In *Haaretz* beweert hij onder andere dat "de bevolking van Gaza is zoals de bevolking van Nazi-Duitsland. De hele bevolking steunt de leider. Ik zeg niet dat we hen allemaal moeten straffen, maar laat ons een kat een kat noemen." De oud-generaal vraagt zich af "wie eigenlijk burgers zijn?" Hij ziet velen als medeplichtigen in de Hamas-aanval van 7 oktober en de ontvoering van Israëlische gijzelaars.

Massale evacuatiebevelen en plannen zoals die van Eiland kunnen gevolgen hebben tot in de rechtbank van het Internationaal Gerechtshof, denkt professor internationaal strafrecht Frank Verbruggen (KU Leuven). Hoewel Eiland het zelf niet als deportatie ziet, is dat wel een mogelijke interpretatie van zijn ideeën. "Dat is een oorlogsmisdaad", zegt Verbruggen. "Burgers mag men weghalen van het slagveld, maar het is natuurlijk de vraag wanneer ze mogen terugkeren."

Genocide, het misdrijf waarvan onder andere Zuid-Afrika Israël beschuldigt voor het Internationaal Gerechtshof, is in grote mate afhankelijk van intentie, zegt Verbruggen. "Er is wel het precedent van Srebrenica. Daar heeft men bepaald dat het niet nodig was om alle Bosniërs uit te roeien voor er sprake was van genocide", zegt hij. "Het volstaat dat je een bepaalde etnische groep in een bepaalde streek totaal uitroeit of de intentie daartoe hebt. De Palestijnen verdrijven uit een bepaald gebied, dus hun bevolking daar vernietigen, valt onder de noemer genocide, als de intentie er is."

Dries Blontrock

E. Rapport lexical sommaire

« verkracht » (viol)

De Standaard

4/10 – 4 : 1x seksueel misbruik à propos d'une femme kidnappée par l'EI et violée par un Palestinien (journaliste)

De Morgen

7/10 (Pour info dans art 3 in Het Vrije Leven ; non repris à la une) : 1x par Israël à Deir Yassine

Het Nieuwsblad

5/10 - 4 (supplément signalé à la une) : 1 x viols lors de l'attaque du Hamas (journaliste) ; 1 x rapport des nations unies (seksueel geweld, verkrachting en seksuele marteling)

« (ver)brand » (brûle, brûlé(s), brûler, brûlant)

De Standaard

7/10 - 5 : maisons brûlées dans un kibboutz (journaliste)

De Morgen

7/10 – (pour info 3 : dans Het Vrije Leven) : maisons brûlées à Deir Yassin par Yitzak Shamir.

« Families » Famille (massacrées)

De Standaard

5/10 - 2 : 1x journaliste (à Gaza)

5/10 – 3 : 1x journaliste (à Gaza)

7/10 – 2 : 1x journaliste (à Gaza)

De Morgen

7/10 - 2 : 8 x journaliste (à Gaza), 1x rapporté (à Gaza)

Imolé (« mensen verbrand, geofferd », enz.)

Néant

« Onthoofd » (décapiter, décapité, décapités, décapitation)

Néant

Kibboets

De Standaard

4/10 - 5 : 1x rapporté

5/10 - 4 : 1x (carte blanche)

7/10 - 5 : 10 x (journaliste)

Het Nieuwsblad

Rapport lexical

5/10 - 3 : 3x (journaliste)

5/10 - 4 : 3 x (journaliste)

« point blank » (bout portant):

néant.

Genocide

De Standaard

5/10 – 5 : (carte blanche) 1x pour fustiger le fait qu'un rapport critique l'usage du mot génocide ; 1 x prétendant que la CIJ « a jugé qu'Israël commet possiblement un génocide à Gaza ».

7/10 – 2 : 1x journaliste (la CIJ a « ordonné 3 fois à Israël d'empêcher un génocide contre les Palestiniens »)

7/10 – 5 : 1x journaliste (un professeur israélien licencié pour avoir affirmé qu'il y avait un génocide à Gaza).

8/10 – à la une : 1x journaliste, 2 x rapporté : estimation qu'un génocide se préparerait à Gaza.

8/10 – 3 : (carte blanche) 1x (« l'interprétation la plus grave du slogan From the river to the sea serait un génocide »).

De Morgen

7/10 – 3 (in Het Vrije Leven, pour info) : Journaliste associe Gaza à un génocide.

Het Laatste Nieuws

8/10 – 3 (Pages régionales, pour info) : rapporté : Wouter Mouton, un « activiste », qualifie la guerre à Gaza de « génocide »

Het Nieuwsblad

5/10 – 3 : (journaliste) « la violence [à Gaza] est de plus en plus souvent qualifiée de génocide »

8/10 – 3 : 1x journaliste, 2 x rapporté : estimation qu'un génocide se préparerait à Gaza.

« Barba[ar] » (barbare, barbarie)

De Standaard

8/10 - 3 : 1x (auteur d'une carte blanche) « barbaarsheden » pour décrire la guerre à Gaza.

De Morgen

4/10 - 3 : 1x rapporté (« barbaarse toestanden ») pour la guerre au Liban

Het Laatste Nieuws

7/10 - 4 : 1x rapporté de Netanyahu (« nous combattons des forces barbares »)

Het Nieuwsblad

8/10 - 1 : ibidem

17.000 (nombre de « terroristes » tués selon Israël)

Néant

De Standaard 5/10 - 6 évoque 16.000 enfants tués, sans référence.

Het Nieuwsblad 8/10 - 1 évoque 15.000 enfants tués, avec référence au Hamas.

Het Laatste Nieuws 8/10 - 2 évoque 11.000 enfants tués, sans référence

40.000, 41.000, 42.000 (tués à Gaza)

De Standaard

4/10 - 1 : 1x journaliste sans référence « déjà certainement 41.000 personnes [ont perdu la vie] »

5/10 - 6 : 1x journaliste sans référence.

7/10 - 2 : 1x journaliste, sans référence

8/10 - 1 : 1x journaliste, sans référence

De Morgen

7/10 - 1 : 1x journaliste, sans référence

Het Laatste Nieuws

8/10 - 2 : 1x journaliste, sans référence

Het Nieuwsblad

5/10 - 3 : 1x journaliste avec référence au « ministre palestinien, qui est sous contrôle du Hamas »

8/10 - 1 : 1x journaliste, avec référence au Hamas (« selon le Hamas »), 1 fois dans un intertitre (la référence étant dans le paragraphe).

8/10 - 2 : 1x journaliste, sans référence « Israël a tué plus de 40.000 personnes dans la Bande de Gaza depuis le octobre, surtout des femmes et des mineurs ».

« Massacre », bloedbad, massamoord, slachtpartij, afslachting

Par le Hamas

De Standaard

Rapport lexical

4/10 – 5 : 1x massamoord par journaliste en interview, 1 x par interviewé

5/10 – 4 : 2 x bloedbad par auteur de carte blanche à propos des kibboutzim

7/10 – 1 : 1 x « gruwelijke slachtpartij (journaliste)

Het Nieuwsblad

5/10 – 4 : 1 x journaliste à propos du Festival Nova, 1x journaliste à propos des kibboutz (« slachtpartijen in kibboetsen)

Par Israël :

De Standaard

4/10 – 5 : 1x par journaliste à propos du massacre d'Hébron par Baruch Goldstein.

De Morgen

5/10 – 5 : 1x par journaliste

7/10 – 3 pour info : 1x bloedbad, 1x slachtpartij par journaliste à propos de Deir Yassine.

Pogrom (pour qualifier le massacre du Hamas)

Néant

De Standaard 5/10 - 5 : 1x auteur de la carte blanche pour qualifier les « pogroms des colons dans les villages palestiniens ».

Venge[ance], wraak, wreken (dans le contexte israélien)

De Morgen

7/10 : 1x journaliste dans le contexte de représailles israéliennes envers l'Iran

Het Laatste Nieuws

4/10 : 1x journaliste (vengeance contre la « grande attaque terroriste [du 7/10]

Terror- (iste, isme), terreur- ; concernant le Hamas, le Hezbollah ou Israël

De Standaard

4/10 – 5 : interviewé : « campagne de terreur » lancée par le Hamas après l'attentat d'Hébron (Goldstein)

7/10 – 1 : 1x journaliste (Vague de terreur ou vague terroriste).

7/10 – 2 : rapporté (le Hamas construirait selon Israël de nouvelles structures terroristes).

7/10 – 4 : 1x journaliste : attaque terroriste du 7/10 ; 1 x rapporté (question à propos de ce qu'est une cellule terroriste) : 1x rapporté (remise en question de la définition du mot « terrorisme » pour la rendre applicable à l'occupation israélienne en Cisjordanie.)

7/10 – 5 : rapporté, entre guillemets. (Israël combattrait des « terroristes » à Gaza)

8/10 – 3 : rapporté, « terroristes et résistants »

De Morgen

5/10 – 2 : journaliste à propos de Safieddine, n°2 du Hezbollah, rapportant que les USA l'ont mis sur « une liste de terroristes ».

7/10 – 1 : journaliste : « raid terroriste » pour qualifier le 7/10.

7/10 – 3 : 1x par journaliste à propos des milices juives de 1948 : « ce que ces milices faisaient n'était rien d'autre que du terrorisme (juif). » ; 1x par journaliste pour expliquer le discrédit de la

Rapport lexical

« résistance » palestinienne, 1x associé aux actes d'Israël à Gaza, 1x pour qualifier l'attaque du Hamas du 7/10

8/10 -2 : 3 x Rapporté : Hezbollah qualifié d'organisation terroriste par un ancien général libanais, mise sur la liste d'organisations terroristes...

Het Laatste Nieuws

4/10 – 1 : 1x pour reconnaître que le Hamas et le Hezbollah sont des organisations terroristes, 1x pour qualifier Hashem Safieddine, 1x « attaque terroriste » pour qualifier le 7/10

4/10 – 2 : 1x journaliste pour qualifier le Hezbollah

8/10 – 2 : 1x journaliste pour qualifier le Hamas (groupe terroriste), 1x journaliste pour qualifier le Hezbollah,

Het Nieuwsblad

5/10 – 4 : 1 x rapporté (dernier message d'une victime du 7/10 à son père) ; 1 x pour qualifier les assaillants du 7/10

8/10°- 1 : 1x journaliste pour qualifier le Hamas